

VELIKA

BORBA

(PROROČKI DEO)

ELEN VAJT

U ovoj knjizi, na osnovu Božije reči, autor opisuje završne faze velike borbe između Hrista i sotone, dobra i zla i ukazuje na čas kome idemo u susret, kada će život pobediti smrt, dobro nadvladati zlo i ljubav i mržnju.

SADRŽAJ

UVOD	3
1. POREKLO ZLA.....	7
2. NEPRIJATELJSTVO	14
IZMEĐU ČOVEKA I SOTONE.....	14
3. DELOVANJE ZLIH DUHOVA.....	17
4. SOTONINE ZAMKE	21
5. PRVA VELIKA PREVARA.....	28
6. SPIRITIZAM.....	38
7. NAMERE PAPSTVA.....	44
8. SUKOB KOJI JE PRED NAMA.....	54
9. SVETO PISMO (BIBLIJA) NAŠA ZAŠTITA.....	60
10. POSLEDNJA OPOMENA	65
11. VREME VELIKE NEVOLJE	70
12. BOŽJI NAROD OSLOBOĐEN	81
13. ZEMLJA OPUSTOŠENA	90
14. BORBA JE ZAVRŠENA.....	95

UVOD

Adam je pre pojave greha uživao u neposrednom razgovoru sa svojim Stvoriteljem; ali pošto se čovek svojim prestupom odvojio od Boga, ljudskom rodu uskraćena je ova visoka prednost. Međutim, planom otkupljenja otvoren je put kojim stanovnici ove Zemlje mogu i dalje uspostavljati vezu sa Nebom. Bog je razgovarao sa ljudima preko svoga Duha, a božanska svetlost izlivala se na svet u otkrivenjima koja je davao svojim izabranim slugama. „Nego naučeni od Svetoga Duha govoriše sveti Božji ljudi.“ (2. Petrova 1,21)

U razdoblju prvih dvadeset i pet stoleća ljudske istorije nije bilo pisanog otkrivenja. Ljudi koje je Bog podučavao prenosili su svoje znanje drugima, i tako je ono prenošeno od oca sinu, od naraštaja naraštaju. U Mojsijevo vreme počelo je pripremanje pisane Reči. Nadahnuta otkrivenja zapisana su u nadahnutoj Knjizi. Ovo delo nastavljeno je u toku dugog razdoblja od šesnaest vekova – od Mojsija, istoričara Stvaranja do Zakona, pa sve do Jovana, koji je zapisao najuzvišenije istine Radosne vesti.

Biblija ukazuje na Boga kao na svog Autora, iako je pisana ljudskom rukom; raznovrsnim stilom svojih različitih knjiga, ona otkriva odlike svojih mnogobrojnih pisaca. Sve istine otkrivene u njoj, „od Boga su dane“ (2. Timotiju 3,16); ali izražene ljudskim rečima. Beskonačni je svojim Svetim Duhom rasvetlio um i srce svojih slugu. Davao im je snove i viđenja, simbole i slike, a oni kojima je istina na taj način bila otkrivana, oblikovali su božanske misli ljudskim jezikom.

Deset zapovesti izgovorio je sam Bog, i napisao ih svojom rukom. One imaju božansko, a ne ljudsko poreklo. Tako Biblija sa svojim istinama, koje su izražene ljudskim jezikom, predstavlja zajedništvo božanskog i ljudskog. Takvo zajedništvo postojalo je u prirodi Isusa Hrista, koji je bio Božji Sin i Sin čovekov. Na Bibliju se odnosi ono što se odnosilo na Hrista, da „Reč postade telo i useli se u nas“. (Jovan 1,14)

Biblijske knjige napisane u različitim vremenima, nastojanjem ljudi koji su se veoma razlikovali po svom položaju i zanimanju, po duševnim i duhovnim sposobnostima, otkrivaju velike stilske raznolikosti, ali i raznovrsnost tema kojima se bave. Različiti autori služe se različitim načinima izražavanja; često jednu istu istinu jedan pisac iznosi mnogo jasnije od drugoga. Pošto čak nekoliko autora raspravlja o istoj temi, ali iz različitih aspekata ili se različito odnose prema njoj; može se steći utisak, a to se posebno događa površnim, nemarnim čitaocima, ili čitaocima punih predrasuda, da postoje neke nesaglasnosti ili suprotnosti upravo na onim mestima na kojima razumni, pobožni istraživač, koji ima jasan uvid, otkriva samo potpuni i savršeni sklad.

Pošto istinu iznose različiti pojedinci, na videlo izlaze i njeni različiti vidovi. Jedan pisac je mnogo dublje zadivljen jednim delom predmeta; jasno shvata one tačke koje se slažu s njegovim iskustvom ili s njegovom sposobnošću shvatanja i ocenjivanja; drugi razmatra drugu fazu; i tako svaki od njih, pod uticajem Svetoga Duha, objavljuje ono što se najdublje i najsnažnije urezalo u njegov um – različite vidove istine u životu svakoga od njih, ali je ipak savršeni sklad ostvaren preko svih. Istina, otkrivena na taj način, sjedinjuje se i prerasta u savršenu celinu, prilagođenu da zadovolji potrebe ljudi u svim životnim okolnostima i iskustvu.

Bogu je bilo ugodno da preko ljudskih oruđa prenese svoju istinu svetu; i On sam, svojim Svetim Duhom, određivao je i osposobljavao ljude da izvrše to delo. On je usmeravao njihov um prilikom izbora o čemu će govoriti i šta će pisati. Blago je bilo stavljeno u zemljane sudove, iako je poticalo sa Neba. Svedočanstva su bila prenošena nesavršenim izražajnim mogućnostima ljudskog

jezika, ali je svedočanstvo bilo Božje; poslušno, verno Božje dete pratilo ga je u slavi božanske sile, pune blagodati i istine.

Bog je u svojoj Reči, poverio ljudima znanje neophodno za spasenje. Sveta pisma moraju biti prihvaćena kao autoritativno, nepogrešivo otkrivenje Njegove volje. Ona su pravilo vere, objavitelj doktrina i potvrda iskustva. „Sve je pismo od Boga dano i korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovek Božji, za svako dobro delo pripravljen.“ (2. Timotiju 3,16.17)

Međutim, činjenica da je Bog svoju volju otkrio ljudima preko svoje Reči, nije isključila potrebu za stalnom prisutnošću i vođstvom Svetoga Duha. Potpuno suprotno! Naš Spasitelj obećao je svoga Duha koji će Reč otvarati Njegovim slugama, rasvetljivati i primenjivati njena učenja. Pošto je to isti Duh, koji je nadahnuo Bibliju, nemoguće je da učenja Duha postanu suprotna učenjima Reči.

Sveti Duh nije bio izliven – niti će ikada biti darovan – da zameni Bibliju; jer sama Pisma izričito naglašavaju da je Božja Reč merilo kojim se sva učenja i sva iskustva moraju ocenjivati. Apostol Jovan kaže: „Ne verujte svakome duhu, nego kušajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci iziđoše na svet.“ (1. Jovanova 4,1) Prorok Isaija objavljuje: „Zakon i svedočanstvo tražite! Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore!“ (Isaija 8,20)

Ljudi svojim zabludama nanose veliku sramotu delu Svetoga Duha; tvrdeći da su prosvetljeni Njime, govoreći da više nema potrebe da ih Božja Reč vodi. Njih vode utisci koje oni u svojoj duši smatraju Božjim glasom. Međutim, duh koji upravlja njima nije Božji Duh. Takvo povodjenje za utiscima i zanemarivanje Pisma može jedino stvoriti pometnju, zavaravanje i propast. Ono doprinosi ostvarenju zamisli Zloga. Služba Svetoga Duha ima životnu važnost za Hristovu Crkvu, i zato sotona lukavo pokušava da pomoću grešaka koje čine ekstremisti i fanatici izloži preziru delo Svetoga Duha i navede Božji narod da zanemari ovaj Izvor snage koji mu je sam Gospod stavio na raspolaganje.

U skladu sa Božjom Rečju, Njegov Duh treba da nastavi svoje delo u celom razdoblju propovedanja jevanđelja. Tokom mnogih vekova, u vreme nastajanja Svetog pisma Starog i Novog zaveta, Sveti Duh nije prestajao da prosvetljuje um pojedinaca, nezavisno od otkrivenja obuhvaćenih svetim kanonom. Biblija prikazuje kako su, pod uticajem Svetoga Duha, ljudi dobijali opomene, ukore, savete i uputstva, u pitanjima koja ni na koji način nisu bila povezana sa nastajanjem Pisma. Spomenuti su proroci iz raznih vekova o čijim izjavama ništa nije zabeleženo. Sveti Duh je na sličan način, posle zaključenja kanona Svetog pisma, trebalo da nastavi svoje delo, da prosvetljuje, opominje i teši Božju decu.

Isus je obećao svojim učenicima: „A utešitelj Duh Sveti, kojega će Otac poslati u ime moje, On će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.“ (Jovan 14,26) „A kada dođe On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; ... i javiće vam što će biti unapredak.“ (Jovan 16,13) Pismo jasno govori da se ova obećanja, koja nisu ograničena samo na dane apostola, odnose na Hristovu crkvu svih vremena. Spasitelj ovako uverava svoje sledbenike: „I evo, ja sam s vama u sve dane, do svršetka veka!“ (Matej 28,20) Pavle takođe izjavljuje da se darovi i ispoljavanje Svetoga Duha pokazuju u Crkvi „da se sveti pripreve za delo službe, na sazidanje tela Hristova, dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanje Sina Božjega, u čoveka savršena, u meru rasta visine Hristove.“ (Efescima 4,12.13)

Za vernike u Efesu apostol se ovako molio: „Da Bog Gospoda našega Isusa Hrista, Otac slave, dade vam Duha premudrosti i otkrivenja da ga poznate, i bistre oči srca vašega da biste mogli videti koje je nada njegova zvanja... i kakva je izobilna veličina sile njegove na nama koji verujemo.“

(Efescima 1,1719) Služba Božjeg Duha prosvetljuje razum i otvara um za dubine svete Božje Reči, to je bio blagoslov koji je Pavle želeo da osigura crkvi u Efesu.

Petar je posle zadivljujućeg pokazivanja Svetoga Duha na dan Pedesetnice, pozvao narod da se pokaje i krsti u Hristovo ime, za oproštenje svojih greha, a onda je rekao: „I primićete dar Svetoga Duha, jer je za vas obećanje i za decu vašu, i za sve daljne koje će god dozvati Gospod Bog naš.“ (Dela 2,38.39)

U neposrednoj povezanosti sa prizorom velikog Božjega dana, Gospod je preko proroka Joila obećao posebno izlivanje svoga Duha (Joilo 2,28). Ovo proročanstvo je doživelo delimično ispunjenje prilikom izlivanja Svetoga Duha na dan Pedesetnice; ali će svoje potpuno ispunjenje dobiti u pokazivanju božanske blagodati koja će pratiti završno delo jevanđelja.

Velika borba između dobra i zla pojačavaće se sve do samog kraja vremena. U sva vremena sotona je svoj gnev usmeravao protiv Hristove crkve; a Bog je izlivaio svoju blagodat i svoga Duha na svoj narod da ga ojača i spremi da se odupre silama zloga. Kada su Hristovi apostoli trebali da objave Njegovo jevanđelje svetu i da ga zapišu za sva buduća vremena, dobili su posebno prosvetljenje Svetim Duhom. Međutim, u vreme kada se Crkva bude približila svom konačnom izbavljenju, sotona će delovati još većom silom. On će se pojaviti obuzet velikim gnevom, „znajući da vremena malo ima“. (Otkrivenje 12,12) On će se truditi „sa svakom silom, i znacima, i lažnim čudesima“. (2. Solunjanima 2,9) Taj vrhunski um, koji je nekada bio najviši među Božjim anđelima, u razdoblju od šest hiljada godina, potpuno se posvetio delu prevare i razaranja. Sveobuhvatnost sotonske veštine i podmuklosti, sve surovosti, razvijene tokom tih vekovnih sukoba, biće u tom završnom sukobu upotrebljene protiv Božjeg naroda. I upravo u to vreme opasnosti, Hristovi sledbenici treba da objave opomenu svetu da se približio drugi Gospodnji dolazak; ljudi će morati da se pripreme da prilikom Njegovog dolaska stanu pred Njega „čisti i pravi u miru“. (2. Petrova 3,14) U to će vreme poseban dar blagodati i sile biti Crkvi isto toliko neophodan kao i u dane apostola.

Prosvetljenje silom Svetog Duha omogućilo je piscu ovih stranica da vidi prizore duge borbe između dobra i zla. Više puta bilo mu je omogućeno da posmatra događaje iz velike borbe između Hrista, Kneza života, Tvorca našeg spasenja, i sotone, kneza zla, uzročnika greha i prvog prestupnika Božjeg zakona. Neprijateljstvo koje je pokazao prema Hristu, sotona je pokazao i prema Hristovim sledbenicima. Tokom cele istorije čovečanstva može se pratiti ista sotonina mržnja prema načelima Božjeg zakona, ista prisutnost laži koja teži da zabludu prikaže kao istinu, čovekove zakone kao Božje zakone, obožavanje stvorenja kao obožavanje Stvoritelja. Tokom svih vekova sotona je ulagao napore da Božji karakter pogrešno predstavi tako da ljudi steknu netačan pojam o Bogu i da bi Ga se zbog toga bojali, mrzeli umesto voleli; on nastoji da ukloni Božji zakon tako da čovek poveruje da je slobodan od njegovih zahteva; progoni sve koji se usude da se usprotive njegovim obmanama. Sve to možemo shvatiti ako proučavamo životopise patrijaraha, proroka, apostola, mučenika i reformatora.

Sotona će se tokom velikog završnog sukoba, poslužiti istim načinom, pokazivati isti duh, truditi se da postigne isti cilj kao i u svim prethodnim stolicima. Ono što je bilo, ponovo će biti, osim što će buduća borba biti obeležena tako pojačanom snagom kakvu svet još nikada do tada nije doživeo. Sotonine prevare biće još podmuklije, njegovi napadi još odlučniji. Ako bude moguće, pokušaćće da prevari i same izabrane (Marko 13,22).

Dok je Božji Duh otkrivao mojim mislima velike istine svoje Reči i prizore iz prošlosti i budućnosti, bilo mi je naloženo da objavim drugima ono što mi je bilo otkrivano – da pratim

istoriju sukoba kroz sve protekle vekove, posebno da bih je predstavila u takvoj svetlosti koja će rasvetliti borbu u budućnosti koja se brzo približava. Trudeći se da ostvarim taj cilj, pokušavala sam da na takav način izaberem i prikupim zbivanja iz istorije Crkve da sam mogla da pratim razotkrivanje velikih probnih istina koje su u različitim razdobljima bile davane svetu, koje su izazivale sotonin gnev i neprijateljstvo Crkve okrenute svetu, a koje su svojim svedočenjem podržavali oni koji „nisu marili za svoj život do same smrti“.

U tim zapisima možemo sagledati nagoveštaje o sukobu koji je pred nama. Prateći ih u svetlosti Božje Reči, prosvetljeni Njegovim Duhom, možemo sagledati zamke zloga, i opasnosti kojih se moraju čuvati oni koji će prilikom Njegovog dolaska biti proglašeni „bez mane“ pred Gospodom.

Veliki događaji koji su obeležili napredak reformi u prošlim vremenima, sada su postali istorija, dobro poznata i široko priznata u protestantskom svetu; to su činjenice koje niko ne može osporiti. Ovu istoriju, u skladu sa svrhom knjige ukratko sam predstavila; ova sažetost mora biti uzeta u obzir, jer su činjenice sabijene u mali prostor koji je izgledao usklađen sa potrebom da njihova važnost bude pravilno shvaćena. U nekim slučajevima, u kojima su istoričari tako grupisali zbivanja da omoguće sažeto, pravilno shvatanje predmeta ili su na prihvatljiv način sažimali pojedinosti, navodila sam njihove reči, međutim, u nekim slučajevima nisam posebno navodila izvore, jer citati nisu bili navođeni s ciljem da autori budu istaknuti kao autoriteti, već zato što su njihove reči omogućavale brzo i jasno predstavljanje predmeta. Prikazivanjem iskustava i pogleda onih koji su unapređivali delo reforme u naše vreme, na sličan način poslužila sam se njihovim objavljenim delima.

Svrha ove knjige nije u tome da predstavi nova saznanja o borbama iz prošlih vremena, već da istakne činjenice i načela od značaja za buduće događaje. Međutim, posmatrani kao deo sukoba između sila svetlosti i tame, svi ovi zapisi o prošlosti dobijaju novo značenje; preko njih je moguće rasvetliti budućnost; osvetliti put onima koji će, kao i reformatori iz prošlih vekova, biti pozvani, da čak suočeni sa opasnošću da izgube sva svoja zemaljska dobra, posvedoče „za Reč Božju i za svedočanstvo Isusa Hrista“!

Ona treba iznese na videlo prizore iz velike borbe između istine i zablude, da razotkrije sotonina lukavstva, i učini da im se uspešno odupremo, da pronađe zadovoljavajuće rešenje za veliki problem zla, da u takvoj svetlosti prikaže poreklo i konačno uklanjanje greha da se jasno pokaže Božja pravednost i dobra volja u svim Njegovim postupcima prema Njegovim stvorenjima; da se vidi sveta, nepromenljiva priroda Njegovog zakona. To je cilj i svrha ove knjige. Da se njenim uticaj em ljudi mogu osloboditi sile tame i postati „sunaslednici nasledstva svetih u videlu“, da slave Onoga koji ih je voleo i dao sebe za njih, iskrena je molitva pisca!

– E. G. Vajt

1. POREKLO ZLA

Mnogi, razmišljajući o poreklu greha i razlogu njegovog postojanja, ostaju veoma zbunjeni. Oni vide delovanje zla, i njegove strašne posledice koje se pojavljuju u obliku jada i očaja i pitaju se kako se sve to može događati pod suverenom vladavinom Onoga koji je beskrajn po svojoj mudrosti, sili i ljubavi. Pred njima je tajna koju ne mogu odgonetnuti. Obuzeti sumnjama i nesigurnošću, postaju slepi za istine koje su jasno otkrivene u Božjoj Reči, za istine koje su neophodne za spasenje. Ima i onih koji bi se, u svojim istraživanjima o postojanju greha, usudili da prodru i u oblasti koje im Bog nikada nije otkrio, i zato i ne nalaze nikakvo rešenja za svoje teškoće; tako se i oni među njima, skloni sumnjama i sitničarenju hvataju za to kao izgovor da odbace tekstove Svetoga pisma. Međutim, ni drugi ne uspevaju da pronađu zadovoljavajuće objašnjenje za problem zla, jer su tradicija i pogrešna tumačenja zasenili biblijska učenja o Božjem karakteru, o prirodi Njegove vladavine, i načelima Njegovog postupanja prema grehu.

Nijedno objašnjenje o poreklu greha ne može da posluži i kao razlog njegovog postojanja. Međutim, problem porekla greha i njegovog konačnog uklanjanja, ipak, možemo toliko razumeti da potpuno shvatimo veličinu Božje pravednosti i dobronamernosti u celokupnom Njegovom postupanju prema zlu. U Pismu ništa nije tako jasno objašnjeno kao činjenica da Bog ni na koji način nije odgovoran za pojavu greha; da nije bilo nikakvog samovoljnog uskraćivanja božanske blagodati, nikakvog nedostatka u božanskoj vladavini, koji bi opravdali pojavu pobune. Greh je uljez, njegovu prisutnost nije moguće opravdati nikakvim razlogom. On je tajanstven, neobjašnjiv; opravdavati ga značilo bi braniti ga. Kada bi neki izgovor za njegovo postojanje mogao da bude pronađen, greh bi prestao da bude greh. Naše jedino tumačenje greha je ono koje postoji u Božjoj Reči, greh je „prestup zakona“, to je izdanak načela koje ratuje protiv velikog zakona ljubavi, protiv temelja božanske vladavine.

Pre pojave zla u celom svemiru su vladali mir i radost. Sve je bilo u savršenom skladu sa Stvoriteljevom voljom. Ljubav prema Bogu bila je iznad svega, a ljubav prema bližnjima nepristrasna. Hristos, Reč, Jedinorodni od Boga, bio je jedno s večnim Ocem – jedno po prirodi, karakteru i namerama – jedino Biće u celom svemiru koje je moglo ući u sve Božje savete i namere. Bog je preko Hrista delovao prilikom stvaranja svih nebeskih bića. „Jer kroz njega bi sazdano sve što je na Nebu... bili prestoli ili gospodstva ili poglavarstva ili vlasti.“ (Kološanima 1,16) Hristu, kao i Ocu, celo Nebo bilo je odano.

Zakon ljubavi bio je temelj Božje vladavine, a sreća svih stvorenih bića zavisila je od njihovog savršenog usklađivanja s velikim načelima pravednosti. Bog je od svih svojih stvorenja očekivao službu iz ljubavi – poštovanje koje se temelji na razumnom priznanju Njegovog savršenog karaktera. On ne uživa u iznuđenoj odanosti, i zato svima potvrđuje slobodnu volju, da bi mogli da Mu dobrovoljno služe.

Međutim, jedno biće je odlučilo da zloupotrebi tu slobodu. Greh se začeo u njemu, u biću koje je, posle Hrista, uživalo najveće počasti kog Boga, koje je bilo najviše po moći i slavi među svim stanovnicima Neba. Pre svoga pada, Lucifer je bio prvi među heruvimima zaklanjačima, svet i čist. „Ovako veli Gospod, Gospod: ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i sasvim si lep. Bio si u Edemu, vrtu Božjemu, pokrivalo te je svako drago kamenje... ti si bio heruvim pomazan da zaklanjaš; i ja te postavih; ti beše na svetoj gori Božjoj, hođaše posred kamenja ognjenoga. Savršen beše na putovima svojim, od dana kada se rodi dokle se ne nađe bezakonje na tebi.“ (Jezekilj 28,12-15)

Lucifer je mogao da sačuva Božju naklonost, mogao je da bude voljen i poštovan od svih anđeoskih četa, mogao je da koristi svoje plemenite sposobnosti, da ih upotrebi na blagoslov drugima i da proslavi svoga Stvoritelja. Međutim, prorok kaže: „Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom.“ (Jezekilj 28,17) Lucifer je malo pomalo, počeo da gaji želju za samouzvišenjem. „Izjednačuješ srce svoje sa srcem Božjim.“ „A govorio si u srcu svom... više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj... izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim.“ (Jezekilj 28,6; Isaija 14,13.14) Umesto da se trudi da Boga uzdigne iznad svega i da Mu osigura ljubav i odanost Njegovih stvorenja, Lucifer je nastojao da ih pridobij e da njemu samom služe i odaju počast. Zavideći na počastima koje je večni Otac ukazivao svome Sinu, ovaj anđeoski knez pozeleo je da stekne vlast na koju je samo Hristos imao pravo.

Celo Nebo radovalo se što odsjajuje Stvoriteljevom slavom i što Mu izriče hvalu. Dok je Bog na taj način bio slavljen, svi su uživali u miru i radosti. Međutim, nota nesklada pokvarila je nebesku harmoniju. Služenje sebi i uzdizanje sebe, suprotno Stvoriteljevom planu, probudilo je zloslutna predosećanja u mislima onih kojima je iznad svega bila Božja slava. Nebeski saveti preklinjali su Lucifera. Božji Sin mu je predstavio Stvoriteljevu veličinu, dobrotu, i pravednost, i svetu, nepromenljivu prirodu Njegovog zakona. Bog je lično uspostavio nebeski red, i odstupajući od njega, Lucifer će osramotiti svoga Stvoritelja, a sebi doneti propast.

Međutim, opomene izrečene u beskrajnoj ljubavi i milosti, samo su još više pobudile duh protivljenja u njemu. Lucifer je dozvolio da zavist prema Hristu prevlada u njemu, i zato je postao još uporniji.

Ponosan na svoju slavu, pothranjivao je težnju za prevlašću. Visoke počasti koje su mu ukazivane, Lucifer nije cenio kao dar od Boga, i one u njemu nisu budile nikakvu zahvalnost prema Stvoritelju. Uživao je u svom sjaju i uzvišenom položaju i želeo da postane jednak Bogu. Nebeske čete volele su ga i poštovale. Anđeli su uživali da izvršavaju njegove zapovesti, a on je bio zaogrnut mudrošću i slavom više od svih ostalih nebeskih bića. Ipak, Božji Sin bio je priznati suveren Neba, jednak Ocu po moći i autoritetu. Hristos je učestvovao u svim Božjim savetima, dok Luciferu nije bilo dozvoljeno da prodre u božanske namere. Ovaj moćni anđeo pitao se: „Zašto Hristos ima najvišu vlast? Zašto ima veću čast od njega, od Lucifera?“

Napuštajući svoje mesto u neposrednoj Božjoj prisutnosti, Lucifer je počeo da širi duh nezadovoljstva među anđelima. Ponašajući se tajanstveno i bez mnogo reči, privremeno skrivajući svoje prave namere pod plaštem poštovanja Boga, trudio se da izazove nezadovoljstvo prema zakonima po kojima su se upravljala nebeska bića, nagoveštavajući da im oni nameću nepotrebna ograničenja. Pošto je njihova priroda sveta, tvrdio je da anđeli treba da slušaju samo naredbe svoje volje. Trudio se da izazove njihovo saučešće prema sebi, govoreći da Bog prema njemu nepravedno postupa, jer ukazuje najviše počasti Hristu. Tvrdio je da želi veću moć i čast ne zato da bi uzdigao sebe, već da bi osigurao slobodu svim stanovnicima Neba, tako da bi se na taj način i oni uzdigli u više sfere postojanja.

Bog je u svojoj velikoj milosti dugo podnosio Lucifera. Nije ga uklonio s njegovog uzvišenog položaja čim je iskazao duh nezadovoljstva, pa čak ni onda kada je počeo da iznosi lažne optužbe pred odanim anđelima. Dugo mu je bilo dopušteno da ostane na Nebu. Stalno mu je bilo nuđeno oproštenje pod uslovom da se pokaje i pokori. Napori, koje samo beskrajna ljubav i mudrost mogu nadahnuti, bili su učinjeni da bi ga uverili da je u zabludi. Duh nezadovoljstva nikada do tada nije bio poznat na Nebu. Ni sam Lucifer u početku nije znao kuda će ga ono odvesti; nije shvatao pravu prirodu svojih osećanja. Međutim, kada se pokazalo da je njegovo nezadovoljstvo neopravdano,

Lucifer je shvatio da nije u pravu, da su božanski zahtevi pravedni, i da ih kao takve mora priznati pred celim Nebom. Da je tako postupio, spasio bi samoga sebe i mnoštvo anđela. U to vreme još nije potpuno odbacio svoju odanost Bogu. Iako je napustio svoj položaj heruvima zaklanjača, ipak, da je bio spreman da se vrati Bogu, da je priznao Stvoriteljevu mudrost, da je bio zadovoljan mestom koje mu je bilo određeno u Božjem velikom planu, bio bi vraćen na svoje pređašnje mesto. Međutim, oholost ga je sprečila da se pokori. Tvrđoglavo je branio svoje ponašanje, tvrdio da nema potrebe za pokajanjem, i potpuno se posvetio velikoj borbi protiv svoga Stvoritelja.

Sve sposobnosti njegovog blistavog uma bile su sada posvećene delu prevare, naporu da zadobije saučešće anđela koji su bili pod njegovim zapovedništvom. Čak je i činjenica da ga je Hristos upozorio i posavetovao, izopačio da bi poslužila njegovim izdajničkim ciljevima. Onima s kojima ga je povezivalo duboko poverenje, govorio je da je pogrešno ocenjen, da njegovo mišljenje nije poštovano, i da će njegova sloboda skoro biti ograničena. Od pogrešnog prikazivanja Hristovih reči prešao je na izostavljanje istine i na čiste laži, optužujući Božjeg Sina za nameru da ga ponizi pred stanovnicima Neba. Potrudio se, takođe, da pokrene lažne sporove između sebe i Bogu odanih anđela. Sve one koje nije uspeo da zavede i potpuno privuče na svoju stranu optuživao je da su ravnodušni prema interesima nebeskih bića. One koji su ostali verni Bogu optuživao je da čine upravo ona dela koja je on sam činio. Da bi dokazao optužbu da je Bog nepravedan prema njemu, pribegavao je iskrivljavanju Stvoriteljevih reči i dela. Držao se pravila da zbunjuje anđele veštijim vođenjem rasprava Božjim namerama. Sve što je bilo jednostavno zaogrtao je velom tajanstvenosti, i svojim prepredenim izopačavanjem sumnje i u najjasnije Gospodnje izjave. Njegov visoki položaj, bliska veza sa božanskom vladavinom davao je veću težinu njegovim izlaganjima i mnoge je naveo da mu se priključe u pobuni protiv autoriteta Neba.

Bog je u svojoj mudrosti dopustio sotoni da nastavi svoje delo, sve dok se duh nezadovoljstva nije preobrazio u otvorenu pobunu. Bilo je neophodno da se njegovi planovi potpuno razviju, tako da svi mogu videti njihovu pravu prirodu i namere. Lucifer, kao pomazani heruvim, bio je visoko uzdignut, nebeska bića veoma su ga volela, a njegov uticaj na njih bio je izuzetno snažan. Božja vlast je obuhvatala ne samo stanovnike Neba, već i svih svetova koje je On stvorio, i zato je sotona pomišljao da će, ukoliko nebeske anđele privuče na svoju stranu, moći da prevari i druge svetove. Vešto je prikazivao svoju stranu problema, služeći se izvrtanjem činjenica i prevarom da bi osigurao ostvarenje svojih ciljeva. Njegova sposobnost varanja bila je vrlo velika, i tako sakrivajući se iza plašta laži, sticao je prednost. Čak ni odani anđeli nisu uspevali da potpuno proniknu u njegov karakter ili da vide kuda vodi njegovo delo.

Sotona je uživao veoma visoke počasti, sva njegova dela su bila tako obavijena tajanstvenošću da je anđelima bilo vrlo teško da objasne pravu prirodu njegovog delovanja. Ukoliko se potpuno ne razvije, greh neće izgledati tako zloćudan kakav jeste. Sve do tada greh se nije pojavljivao u Božjem svemiru i sveta bića nisu imala nikakvog saznanja o njegovoj pravoj prirodi i zloćudnosti. Ona nisu mogla da zamisle strašne posledice odbacivanja Božjeg zakona. Sotona je u početku prikrivao svoje delovanje lažno izražavajući svoju odanost Bogu. Tvrđio je da želi da unapredi Božju čast, čvrstinu Njegove vladavine i dobro svih stanovnika Neba. Dok je u mislima anđela koji su mu bili podređeni, raspirivao nezadovoljstvo, vešto se pretvarao da pokušava da stiša njihovu uznemirenost. Kada je zahtevao da se sprovedu neke promene u redu i zakonima Božje vladavine, činio je to pod izgovorom da su neophodne za očuvanje sklada na Nebu.

Bog je u svom postupanju prema grehu mogao da se posluži jedino pravednošću i istinom. Sotona je mogao da upotrebi i sredstva kojim Bog nije mogao da raspolaže – laskanjem i prevarom.

On je pokušao da izmeni Božju Reč, da pogrešno predstavi Njegov plan vladavine pred anđelima, tvrdeći da Bog nije pravedan kada stanovnicima Neba nameće zakone i propise, i da tražeći pokornost i poslušnost od svojih stvorenja samo pokušava da se još više uzdigne. Zato se moralo pokazati stanovnicima Neba, ali i svih drugih svetova, da je Božja vladavina pravedna, a Njegov zakon savršen. Sotona se trudio da sebe predstavi kao biće koje pokušava da unapredi blagostanje svemira. Upravo zato su svi morali da prepoznaju pravi karakter uzurpatora i njegove stvarne ciljeve. Morao je zato da dobije dovoljno vremena da se razotkrije svojim bezbožnim delima.

Razdor koji je svojim delovanjem izazvao na Nebu, sotona je pripisao Božjem zakonu i Njegovoj vladavini. Sve zlo je prema njegovim rečima bilo posledica božanske uprave. Tvrdio je da samo želi da usavrši Gospodnja pravila i da je zato neophodno da samo dobije priliku da pokaže prirodu svojih zahteva, da prikaže kako će se na delu pokazati primene božanskih zakona koje je predlagao. Samo njegovo delo moralo je da ga osudi. Od samog početka tvrdio je da nije buntovnik. Ceo svemir morao je da vidi da je varalica razobličen.

Beskrajna mudrost nije uništila sotonu, čak i onda kada je bilo odlučeno da više ne može ostati na Nebu. Pošto je služba iz ljubavi jedino prihvatljiva pred Bogom, odanost Njegovih stvorenja mora da počiva na osvedočenju u Njegovu pravednost i dobronamernost. Stanovnici Neba i ostalih svetova, pošto nisu bili osposobljeni da shvate prirodu ili posledice greha, ne bi u uništenju sotone prepoznali delovanje Božje pravednosti i milosti. Da je on bio odmah uklonjen, oni bi Bogu služili iz straha umesto iz ljubavi. Uticaj varalice ne bi bio potpuno izbrisan, niti bi duh pobune bio potpuno uklonjen. Zlo je moralo da dobije priliku da sazri. Radi dobra celog svemira u utoku svih bezbrojnim vekovima sotoni je otvorena prilika da potpunije razvije svoje ideje, da sva stvorena bića u pravoj svetlosti sagledaju sve njegove optužbe protiv božanske vladavine, da Božja pravednost i Njegova milost, ali i nepromenljivost Njegovog zakona, nikada više ne budu dovedeni u sumnju.

Sotonina pobuna trebalo je da, tokom svih budućih vekova, posluži kao pouka svemiru, da bude trajno svedočanstvo o prirodi i strašnim posledicama greha. Posledice sotonine vladavine, njen uticaj i na ljude i na anđele, trebalo je da otkriju plodove odbacivanja božanskog autoriteta; da potvrde da je uz postojanje Božje vladavine i Njegovog zakona neraskidivo povezano blagostanje svih bića koja je On stvorio. Tako je trebalo da istorija ovog strašnog pokušaja pobune posluži kao trajna zaštita svim svetim bićima, da ih sačuva od pogrešnog shvatanja prirode prestupa, da ih spreči da učine greh i pretrpe njegove posledice.

Sve do samog kraja sukoba na Nebu, veliki uzurpator nastavio je da opravdava sebe. Kada je bilo objavljeno da zajedno sa svim svojim pristalicama mora da bude proteran iz boravišta blaženih, vođa pobunjenika drsko je izrazio svoj prezir prema Stvoriteljevom zakonu. Ponovio je svoje tvrđenje da anđelima nije potrebno nikakvo nadgledanje, da im mora biti dozvoljeno da slede prohteve svoje volje, jer će im ona uvek služiti kao siguran vodič. Optužio je božanska pravila kao ograničavanje slobode i izjavio da će se truditi da Zakon bude ukinut, i da tako, slobodne od svih ograničenja, nebeske čete mogu dostići uzvišenije, slavnije postojanje.

Sotona i njegove čete krivicu za svoju pobunu jednodušno su pripisali Hristu, izjavljujući da se nikada ne bi pobunili da nisu bili ukoreni. I tako, prkosni i uporni u svom verolomstvu, uzaludno se trudeći da obore Božju vladavinu, a ipak bogohulno tvrdeći da su nevine žrtve nasilničke vlasti, veliki buntovnik i njegove pristalice konačno su bili prognani s Neba.

Isti duh koji je pokrenuo pobunu na Nebu i dalje podstiče pobunu na Zemlji. Sotona je prema ljudima nastavio da vodi istu politiku koju je vodio prema anđelima. Njegov duh sada vlada u

sinovima neposlušnosti. Slično njemu, i oni pokušavaju da obore ograničenja Božjeg zakona i da ljudima obećaju slobodu prestupanjem njegovih odredbi. Ukoravanje greha i dalje izaziva duh mržnje i otpora. Kada Božje poruke i opomene stignu do savesti ljudi, sotona ih navodi da se opravdavaju i traže odobravanje za svoje grešno ponašanje. Umesto da isprave svoje zablude, oni nezadovoljstvo usmeravaju prema onima koji ih ukoravaju, kao da su oni jedini uzrok svih teškoća. Od vremena pravednog Avelja, pa sve do našeg vremena, ovakvim duhom dočekivani su svi koji su se usudili da ukore i osude greh.

Istim pogrešnim predstavljanjem Božjeg karaktera, kojim se služio na Nebu, govoreći da je Bog okrutan i nasilan, sotona i ljude navodi na greh. Kada u tome uspe, izjavljuje da su božanska nepravedna ograničenja navela ljude da pogreše, isto onako kao što su njega navela na pobunu.

Međutim, večni Bog ovako opisuje svoj karakter: „Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev, i obilan milosrdem i istinom, koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, koji ne pravda krivoga.“ (2. Mojsijeva 34,6.7)

Izagnavši sotonu sa Neba, Bog je proglasio svoju pravednost i sačuvao čast svoga prestola. Međutim, kada je čovek zgrešio popustivši prevarama otpalog duha, Bog je dokazao svoju ljubav dajući svoga jedinorodnoga Sina da umre za grešni rod. U službi pomirenja pokazan je Božji karakter. Moćni dokaz pružen na krstu pokazao je celom svemiru da se grešno ponašanje za koje se Lucifer odlučio ni na koji način ne može pripisati Božjoj vladavini.

U sukobu između Hrista i sotone, u razdoblju Spasiteljeve zemaljske službe, bio je razobličan karakter velikog varalice. Ništa tako uspešno nije iskorenilo simpatije koje su nebeski anđeli i stanovnici celog odanog svemira još gajili prema sotoni, kao njegovo okrutno ponašanje prema Otkupitelju sveta. Drska bogohula kojom je zahtevao da mu se Hristos pokloni, uobražena smelost kojom je Hrista odveo na vrh gore i na najvišu kulu Hrama, podmukla namera kada Ga je nagovarao da skoči sa te velike visine, neumorna zloba kojom Ga je progonio iz mesta u mesto i podsticao srca sveštenika i naroda da odbace Njegovu ljubav i konačno, da poviču: „Raspni ga! Raspni ga“ – sve to izazvalo je čuđenje i gnušanje svemira.

Sotona je pokrenuo svet da odbaci Hrista. Knez zla poslužio se svom svojom snagom i lukavstvom da uništi Isusa, shvatio je da Spasitelj svojom milošću i ljubavlju, svojim saučešćem i nežnošću punom sažaljenja, u stvari predstavlja svetu Božji karakter. Sotona je osporavao svaki zahtev koji je postavljao Božji Sin, služio se ljudima kao svoj im oruđima da Spasiteljev život ispuni stradanjima i žalošću. Lukavstva i laži kojima je pokušavao da spreči Isusovo delo, mržnja koju su širili sinovi neposlušnosti, surove optužbe protiv Onoga čiji je život bio ispunjen besprimernom dobrotom, sve to proisticalo je iz duboko ukorenjene osvetoljubivosti. Prigušene vatre zavisti i zlobe, mržnje i osvete, raspalile su se protiv Božjeg Sina na Golgoti, dok je celo Nebo ispunjeno nemim užasom posmatralo prizor.

Kada je velika Žrtva bila prinesena, Hristos se uzneo u visine, odbijajući obožavanje anđela, sve dok nije uputio zahtev: „Hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gde sam ja; da vide slavu moju koju si mi dao, jer si imao ljubav k meni pre postanja sveta.“ (Jovan 17,24) A onda, pun neizrecive ljubavi i sile, odjeknuo je odgovor s Očevog prestola: „Da mu se poklone svi anđeli Božji!“ (Jevrejima 1,6) Nikakva mrlja nije ostala na Isusu. Njegovo poniženje je prestalo, Njegova žrtva je dovršena, i Njemu je bilo darovano ime koje je iznad svakog drugog imena.

Sotonina krivica sada je ostala bez izgovora. On je pokazao svoj pravi karakter varalice i ubice. Isti duh kojim je vladao sinovima ljudskim, koji su bili pod njegovom vlašću, pokazao bi se i na Nebu da mu je bilo dozvoljeno da upravlja njegovim stanovnicima. On je tvrdio da bi prestup

Božjeg zakona doneo slobodu i oduševljenje, ali svi su shvatili da su posledice takvog ponašanja samo okovi i poniženje.

Sotonine lažne optužbe protiv božanskog karaktera i vladavine pokazale su se u pravoj svetlosti. Optuživao je Boga da teži da se uzvisi i da zbog toga zahteva pokornost i poslušnost od svojih stvorenja, izjavljivao je da je Stvoritelj zahtevao samoodricanje od svih, iako sam nije pokazivao spremnost na samoodricanje niti je podneo ikakvu žrtvu. Sada je svima postalo jasno da je Vladar svemira za spasenje grešnog i palog roda prineo najveću žrtvu koju ljubav može prineti: „Jer Bog beše u Hristu i svet pomiri sa sobom, ne primivši im greha njihovih, metnuvši u nas reč pomirenja.“ (2. Korinćanima 5,19) Lucifer je, svojom težnjom za čašću i prevlašću, to se moglo brzo uvideti, otvorio vrata grehu, dok je Hristos, da bi uništio greh, ponizio samoga sebe i postao poslušan do same smrti.

Bog je pokazao svoju odvratnost prema pobuni. Celo Nebo je videlo kako se otkrila Njegova pravednost, i prilikom osude upućene sotonu i prilikom otkupljenja čoveka. Ukoliko je Božji zakon nepromenljiv, izjavljivao je Lucifer, onda se kazna po tom Zakonu ne može oprostiti, i zato svaki prestupnik zauvek mora da izgubi Stvoriteljevu naklonost. Tvrdio je da je grešni rod ostavljen izvan domašaja otkupljenja i da je tako postao njegov zakoniti plen. Međutim, Hristova smrt predstavlja neoborivi dokaz u prilog čoveku. Kazna koju je Zakon propisivao pala je na Onoga koji je bio jednak Bogu, a čovek je mogao slobodno da prihvati Hristovu pravednost i pokajanjem i poniznošću da pobedi, isto onako kao što je Božji Sin pobedio sotonu. Tako je Bog ostao pravedan, i opravdao sve one koji veruju u Isusa.

Međutim, Hristos nije došao na ovu Zemlju da strada i umre samo zato da bi otkupio čoveka. On je došao da „učini zakon velikim i slavnim“. (Isaija 42,21) Ne samo zato da bi stanovnici ovoga sveta mogli da poštuju Zakon onako treba da bude poštovan, već i da svim svetovima u svemiru pokaže nepromenljivost Božjeg zakona. Da su njegovi zahtevi mogli da budu zanemareni, Božji Sin ne bi morao da prinosi svoj život kao žrtvu pomirnicu za prestup. Hristova smrt to neoborivo dokazuje. Žrtva na koju je beskrajna ljubav navela Oca i Sina, da bi grešnici mogli da budu otkupljeni, pokazuj e celom svemiru – ničim osim ovim planom pomirenja to ne bi moglo biti postignuto – da pravednost i milost predstavljaju temelj Zakona i Božje vladavine.

Završno razdoblje suda otkriće činjenicu da greh zaista nije imao nikakvo opravdanje. Kada Sudija cele Zemlje bude upitao sotonu: „Zašto si se pobunio protiv Mene, zašto si otimao podanike Moga carstva“, začetnik zla neće moći da pronađe nikakav izgovor. Sva usta biće zatvorena, sve buntovničke čete ostaće bez reči.

Krst na Golgoti, koji predstavlja dokaz da je Zakon nepromenljiv, objavljuje celom svemiru da je plata za greh smrt. Spasiteljev poslednji uzvik: „Svršeno je“, odjeknuo je kao posmrtno zvono sotonu. Veliki sukob, koji je tako dugo vođen, tada je bio odlučan i postalo je sigurno i konačno uklanjanje greha. Božji Sin je prošao kroz vrata groba, da „smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola“. (Jevrejima 2,14) Želja za uzvišenjem navela je Lucifera da kaže: „Više zvezda Božjih podignuću presto svoj... izjednačiću se s Višnjim.“ Bog izjavljuje: „Obratiću te u pepeo na zemlji...i neće te biti daveka!“ (Isaija 14,13.14; Jezekilj 28,18.19) Kada bude došao „dan koji gori kao peć, svi će ponositi, svi koji rade bezbožno, biti strnjika, i upaliće ih dan koji ide, veli Gospod nad vojskama, i neće im ostaviti ni korena ni grane“. (Malahija 4,1)

Ceo svemir biće svedok prirode i posledica greha. Njegovo potpuno uništenje, koje je, da se dogodilo u samom početku, moglo da zaplaši anđele i osramoti Boga, sada će odbraniti Njegovu ljubav i potvrditi Njegovu čast pred svemirom punim bića koja radosno ispunjavaju Njegovu volju i

u čijim srcima vlada Božji zakon. Zlo se nikada više neće pojaviti. Božja reč kaže: „Neće se dva puta podignuti pogibao!“ (Naum 1,9) Božji zakon, kome je sotona prigovarao i tvrdio da predstavlja jaram ropstva, biće poštovan kao „zakon slobode“. Oprobana i okušana stvorenja nikada više neće izneveriti zavet odanosti Onome čiji se karakter potpuno pokazao pred njima kao neshvatljiva ljubav i beskrajna mudrost.

2. NEPRIJATELJSTVO IZMEĐU ČOVEKA I SOTONE

„I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene, i između semena tvojega i semena njezina, ono će ti na glavu stajati, a ti ćeš ga u petu ujedati.“ (1. Mojsijeva 3,15) Božanska presuda izrečena nad sotonom posle čovekovog pada predstavljala je i proročanstvo, koje je obuhvatilo sve vekove sve do kraja vremena i ukazalo na veliki sukob u kome će učestvovati svi ljudski naraštaji koji će živeti na Zemlji.

Bog je izjavio: „Još mećem neprijateljstvo!“ Ovo neprijateljstvo nije nastalo na prirodan način. Kada je čovek prekršio Božji zakon, njegova priroda je postala zla, i on je uspostavio sklad, a ne neprijateljstvo sa sotonom. Između grešnog čoveka i začetnika greha ne postoji prirodno neprijateljstvo. I jedan i drugi svojim otpadom postali su zli. Otpadnik nikada nema mira, osim kada dobije saučešće i podršku onih koje je naveo da se povedu za njegovim primerom. Upravo zato pali anđeli i grešni ljudi ujedinjavaju se i stvaraju zajednicu očajnika. Da se Bog nije posebno umešao, sotona i čovek sklopili bi savez protiv Neba, i tako umesto da gaji neprijateljstvo prema sotoni, cela ljudska porodica ujediniła bi se u protivljenju Bogu.

Sotona je naveo čoveka na greh, kao što je anđele naveo na pobunu, i na taj način osigurao njihovu podršku u ratu protiv Neba. Između njega i palih anđela nije bilo nikakve nesloge, u njihovoj mržnji prema Hristu; iako je u svemu ostalom vladala nesloga, bili su čvrsto sjedinjeni u svom suprotstavljanju autoritetu Vladara svemira. Međutim, kada je sotona čuo izjavu da treba da postoji neprijateljstvo između njega i žene, između njegovog potomstva i njenog potomstva, znao je da će njegovi naporı da potpuno ponizi ljudsku prirodu biti osujećeni; da će na neki način ljudi biti osposobljeni da se odupru njegovoj moći.

Sotonino neprijateljstvo prema ljudskom rodu nastalo je zbog toga što su ljudi, Hristovim posredovanjem, ostali predmet Božje ljubavi i milosti. On zato želi da osujeti božanski plan otkupljenja čoveka, da nanese sramotu Bogu time što će izobličiti i iskvariti delo Njegovih ruku; želi da nanese bol Nebu i da Zemlju ispuni žalošću i očajanjem da bi posle svega, ukazivao na sve zlo kao na posledicu Božje odluke da stvari čoveka.

Upravo blagodat koju Hristos usađuje u čovekovu dušu stvara u čoveku neprijateljstvo prema sotoni. Bez blagodati koja ga preporuča i sile koja ga obnavlja, čovek bi nastavio da bude sotonin rob, sluga uvek spreman da ispunjava njegove zapovesti. Međutim, ovo novo načelo u njegovoj duši izaziva sukob tamo gde je do tada vladao mir. Sila koju Hristos daje osposobljava čoveka da se odupre tiraninu i uzurpatoru. Ko pokazuje da prezire greh umesto da ga voli, ko se odupire strastima koje su njime vladale i savlađuje ih, pokazuje da u njemu deluje načelo nebeskog porekla.

Neprijateljstvo koje vlada između Hristovog Duha i sotoninog duha najizrazitije se iskazalo onda kada je svet odbacio Isusa. Jevreji nisu odbacili Isusa samo zato što se pojavio bez svetovnog bogatstva, raskoši i veličine. Oni su uvideli da On raspolaže silom koja može više nego samo da nadoknadi nedostatak tih spoljnih prednosti. Međutim, Hristova neporočnost i svetost raspalili su prema Njemu mržnju bezbožnika. Njegov život samoodricanja i bezgrešne odanosti Bogu predstavljao je stalni prekor ovim oholim, pohotljivim ljudima. Upravo to je izazvalo neprijateljstvo prema Božjem Sinu. Sotona i zli anđeli pridružili su se zlim ljudima. Sve otpadničke sile zaverile su se protiv Branitelja istine.

Protiv Hristovih sledbenika ljudi pokazuju isto neprijateljstvo, koje su pokazivali i protiv njihovog Učitelja. Ko prepozna odvratni karakter greha, ko se snagom koju je dobio s Neba odupre iskušenju, sigurno će navući na sebe gnev sotone i njegovih podanika. Mržnja prema čistim načelima istine, ponižavanje i gonjenje njihovih zagovornika, postojaće sve dok bude bilo greha i grešnika. Hristovi sledbenici i sotonine sluge ne mogu se usaglasiti. „Sablazan krsta“ još nije prestala. „A i svi koji pobožno hoće da žive u Hristu Isusu biće gonjeni.“ (2. Timotiju 3,12)

Sotoni ni predstavnici neprestano se trude da u skladu sa njegovim uputstvima učvrste njegov autoritet i izgrade njegovo carstvo nasuprot Božjoj vladavini. Da bi to postigli, pokušavaju da prevare Hristove sledbenike i da ih odvrata od njihove odanosti Bogu. Kao i njihov vođa, i oni pogrešno tumače i izvrću Pisma u pokušaju da ostvare svoju nameru. Kao što je sotona pokušavao da krivicu prebaci na Boga, tako se i njegovi predstavnici trude da ozloglase Božji narod. Isti duh koji je podigao Isusa na krst nagoni i bezakonike da uništavaju Njegove sledbenike. Sve je to nagovešteno u prvom proročanstvu: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene, između semena tvogega i semena njezina!“ I tako će biti sve do kraja vremena.

Sotona okuplja sve svoje snage i koristi sve svoje sile u ovom sukobu. Zašto ne nailazi na neki veći otpor? Zašto su Hristovi vojnici tako pospani i ravnodušni? Zato što su tako nedovoljno, tako malo povezani sa Hristom, zato što imaju tako malo Njegovog Duha! Greh im ne izgleda tako odbojan i odvratn, kao što je izgledao njihovom Učitelju! Oni ga ne dočekuju, kao što je Hristos činio, odlučnim i jasno vidljivim otporom. Ne shvataju izuzetnu zlokobnost i pokvarenost greha, ne prepoznaju pra-vi karakter i snagu kneza tame. Pokazuju samo nejakom neprijateljstvo prema sotoni i njegovim delima, jer među njima vlada veliko nepoznavanje njegove moći i zlobe, ogromnog zamaha njegove borbe protiv Hrista i Njegove crkve. Mnogi hrišćani pali su kao žrtva ove zablude. Oni ne znaju da je njihov neprijatelj moćni vojskovođa koji upravlja mislima zlih anđela, koji dobro zamišljenim planovima i vešto vođenim pokretima ratuje protiv Hrista s ciljem da onemogući spasenje duša. Među takozvanim hrišćanima, pa čak i među propovednicima jevandjelja, sotona se vrlo retko spominje, osim onih slučajnih opaski sa propovedaonice. Oni previđaju dokaze o njenoj neprestanoj aktivnosti i uspešnosti; zanemaruju mnoge opomene o njenoj lukavosti; izgleda kao da zanemaruju i samo njegovo postojanje.

Iako su ljudi nesvesni njegovih lukavstava, ovaj budni neprijatelj svakog trenutka prati ih u stopu. On nameće svoju prisutnost u svakom kutku njihovog doma, na svakoj ulici naših gradova, u crkvama, na nacionalnim savetima, u sudovima, zbunjujući, varajući, zavodeći, uništavajući na svakom koraku duše i tela ljudi, žena i dece, razarajući porodice, sejući mržnju, suparništvo, sukobe, pobune, ubistva. Međutim, hrišćanski svet naizgled mirno prihvata sva ta zbivanja kao da ih je Bog odredio i kao da moraju da se događaju.

Sotona neprestano nastoji da savlada pripadnike Božjeg naroda tako što ruši ograde koje ih odvajaju od sveta. Stari Izrailjci bili su navođeni na greh kada su stupali u zabranjene saveze sa neznabošćima. Pripadnici savremenog Izrailja padaju na sličan način. „Kojima bog sveta ovoga oslepi razum nevernika da im ne zasvetli videlo jevandjelja slave Hristove, koji je obličje Boga, koji se ne vidi.“ (2. Korinćanima 4,4) Svi koji nisu odlučno pošli za Hristom, postaju sotonine sluge! U neprepođenom srcu vlada ljubav prema grehu i sklonost da se greh gaji i opravdava. U obnovljenom srcu vlada mržnja prema grehu i odlučno protivljenje zlu. Kada hrišćani traže društvo bezakonika i nevernika sami sebe izlažu iskušenjima. Sotona se prikriva i tajno navlači veo svojih prevara preko njihovih očiju. Oni nisu u stanju da shvate da im takvo društvo donosi štetu, i tako, pošto upijaju karakter, reči i dela ovoga sveta, postaju sve zaslepljeniji.

Prilagođavanje svetovnim običajima pretvara Crkvu u svet, i nikada svet neće obratiti Hristu. Bliskost sa grehom neizbežno doprinosi da nam on izgleda sve manje odbojan. Onaj koji odluči da se druži sa sotoninim slugama uskoro će prestati da se plaši njihovog gospodara. Kada izvršavajući svoju dužnost budemo izvedeni pred sudove, kao što se Danilo našao pred carskim sudom, možemo biti sigurni da će nas Bog zaštititi, ali ako se sami izlažemo iskušenju, pašćemo pre ili kasnije.

Kušač često najuspešnije deluje preko onih na koje najmanje sumnjamo da se nalaze u njegovoj vlasti. Divimo se ljudima koji raspolazu sposobnostima i obrazovanjem i cenimo ih kao da te odlike mogu da nadoknade manjak straha Božjega ili da čoveku osiguraju pravo na Božju naklonost. Talenti i kultura, sami po sebi, predstavljaju dar od Boga, ali kada počnu da zamenjuju pobožnost, kada dušu, umesto da je približavaju Bogu, odvođe od Njega, postaju prokletstvo i zamka. Mnogi zastupaju mišljenje da sve što izgleda kao uslužnost ili otmenost, na neki način, mora da potiče od Hrista. Međutim, nikada nije učinjena veća greška! Ove vrline zaista treba da krase karakter svakog hrišćanina, jer mogu da šire snažan uticaj u prilog pravoj religiji, ali one moraju da budu posvećene Bogu, jer inače ostaju u službi zla. Mnogi ljudi odnegovanog intelekta i prijatnih manira, koji se nikada ne bi ponizili da učine nešto što bi u javnosti bilo ocenjeno kao nemoralno delo, predstavljaju samo uglađena oruđa u sotoninim rukama. Podmukao, varljiv karakter njihovog uticaja i primera pretvaraju ih u mnogo opasnije neprijatelje Hristovog dela, nego što su to ljudi bez znanja i obrazovanja.

Solomon je iskrenom molitvom i oslanjanjem na Boga stekao mudrost koja je izazivala čuđenje i divljenje sveta. Međutim, kada se odvojio od Izvora svoje snage, i kada je, oslanjajući se na sebe, pošao dalje, pao je kao žrtva iskušenja. U tim trenucima čudesne sposobnosti darovane najmudrijem od svih vladara samo su doprinele da postane još uspešnije oruđe u rukama neprijatelja duša.

Iako se sotona neprestano trudi da iz njihovih misli izbriše tu činjenicu, hrišćani nikada ne smeju zaboraviti da njihov „rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarstvima i vlastima i s upraviteljima tame ovoga sveta, s duhovima pakosti ispod neba“. (Efescima 6,12) Ovo nadahnuto upozorenje odjekuje kroz vekove sve do našeg vremena: „Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere!“ (1. Petrova 5,8) „Obucite se u sve oružje Božje da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga!“ (Efescima 6,11)

Od Adamovog vremena pa sve do naših dana, naš veliki neprijatelj služio se svojom snagom da tlači i uništava. Sada sprema svoj poslednji pohod protiv Crkve. Svi koji žele da slede Isusa sukobiće se s tim nemilosrdnim protivnikom. Ukoliko hrišćani više slede svoj božanski Uzor, to će sigurnije postajati cilj sotoninih napada. Svi koji se aktivno uključe u Božje delo, koji se trude da razobličie prevare Zloga i ljudima objave Hrista, moći će da se pridruže Pavlovom svedočenju u kome govori o služenju Gospodu u poniznosti uma svojega, u mnogim suzama i iskušenjima.

Sotona je napadao Hrista svojim najžešćim i najpodmuklijim iskušenjima, ali je bio pobeđen u svakom sukobu. Te bitke vođene su za naše dobro, te pobeđe i nama omogućuju da poredimo. Hristos će dati snagu svakome koji je bude tražio. Sotona nikoga ne može da pobedi bez njegovog pristanka. Kušač nema moći da upravlja čovekovom voljom ili da dušu primora na greh. On može da nas muči, ali nije u stanju da nas uprlja. On može da izazove duboko očajanje, ali ne i posrnuće u greh. Činjenica da je Hristos pobedio treba i Njegove sledbenike da nadahne hrabrošću da se muški bore u ratu protiv greha i sotone.

3. DELOVANJE ZLIH DUHOVA

Povezanost vidljivog i nevidljivog sveta, služba Božjih anđela i delovanje zlih anđela, sve to je jasno otkriveno u Bibliji i neodvojivo utkano u ljudsku istoriju. Međutim, pojavljuje se sve veća sklonost neverovanju u postojanje zlih duhova, dok se sveti anđeli, „poslani na službu onima će naslediti spasenje“ (Jevrejima 1,14), često proglašavaju za duhove umrlih. Međutim, Pismo ne samo da govori o postojanju anđela, i dobrih i zlih, već daje i neoborive dokaze da to nisu bestelesni duhovi umrlih ljudi.

Anđeli su postojali i pre stvaranja čoveka, jer u vreme kada su polagani temelji Zemlji „pevahu zajedno zvezde jutarnje i svi sinovi Božji klikovahu“. (O Jovu 38,7) Posle čovekovog pada u greh, anđeli su bili zaduženi da čuvaju drvo života, a do tada još nijedno ljudsko biće nije umrlo. Anđeli su po svojoj prirodi iznad čoveka, jer je i psalmista bio svestan da je čovek stvoren „malo manji od anđela“. (Psalam 8,5)

Biblija nam pruža podatke o broju, o sili i slavi nebeskih bića, o njihovoj povezanosti s Božjom vladavinom, ali i o njihovom odnosu prema delu otkupljenja. „Gospod na nebesima postavi presto svoj, i carstvo njegovo svim vlada.“

Prorok dodaje: „I videh i čuh glas anđela mnogih oko prestola.“ U svečanoj dvorani Cara nad carevima čekaju – „anđeli njegovi koji su silni krepošću“, izvršujući „reč njegovu, slušajući glas reči njegove“ (Psalam 103,19-21; Otkrivenje 5,11). Prorok Danilo video je – deset hiljada puta deset hiljada i hiljade hiljada nebeskih vesnika. Apostol Pavle govori o „mnogim hiljadama anđela“ (Danilo 7,10; Jevrejima 12,22). Ovi Božji vesnici izlaze „trčeći i vraćajući se kao munja“ (Jezekilj 1,14), tako je blistav njihov sjaj i brz njihov let. Lice anđela koji se pojavio kod Spasiteljevog groba „beše kao munja, a odelo njegovo kao sneg“, a njegova pojava učinila je da uzdrhte „stražari i da postanu kao mrtvi“. (Matej 28,3.4) Kada je Senahirim, oholi Asirac, počeo da se ruga Bogu i da huli na Njega, da Izrailjcima preti uništenjem, „istu noć anđeo Gospodnji iziđe i pobi u okolu asirskom sto i osamdeset i pet tisuća“. „I pobi sve junake i vojvode i knezove u vojsci cara asirskoga, te se vrati sa sramotom u svoju zemlju.“ (2. O carevima 9,35; 2. Dnevnika 32,21)

Bog šalje anđele svojoj deci da donesu poruku o milosti: Avramu, s obećanjem o blagoslovu; na vrata Sodoma da izbave pravednog Lota od uništenja vatrom; Iliji, kada je u pustinji skoro umro od umora i gladi; Jelisiju, kada je vatrenim kolima i konjima okružio mali grad u kome su ga opkolili njegovi neprijatelji; Danilu, kada je na dvoru neznabožackog vladara zatražio božansku mudrost ili kada je bio bačen da postane plen lavovima; Petru, osuđenom na smrt u Irodovoj tamnici; zatvorenici u Filibi; Pavlu i njegovim saputnicima u olujnoj noći na moru; da osposobi Kornilijev um da prihvati jevanđelje; da pošalje Petra s porukom spasenja neznabošcu i strancu – tako su sveti anđeli, u svim vremenima, služili Božjem narodu.

Anđeo čuvar određen je svakom Hristovom sledbeniku. Ovi nebeski stražari štite pravedne od sile Zloga. To je priznao i sotona kada je rekao: „Eda li se uzalud Jov boji Boga? Nisi li ga ti ogradio i kuću njegovu i sve što ima svuda unaokolo?“

(O Jovu 1,9.10) Način na koji Bog štiti svoj narod opisan je rečima psalmista: „Anđeli Gospodnji stanom stoj e oko onih koji se njega boje i izbavljaju ih.“ (Psalam 34,7) Spasitelj je rekao, govoreći o onima koji veruju u Njega: „Gledajte da ne prezrete jednoga od malih ovih, jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice oca mojega nebeskoga!“ (Matej 18,10) Anđeli koji su određeni da služe Božjoj deci, u svako vreme mogu izaći pred Boga.

Pripadnici Božjeg naroda, izloženi sili prevare i večno budnoj zlobi kneza tame, u neprekidnom sukobu sa svim silama zla, dobili su obećanje o stalnoj zaštitnoj straži nebeskih anđela. Ovo obećanje nije dato bez potrebe. Ako je Bog svojoj deci dao obećanje o svojoj blagodati i zaštiti, onda je to zbog toga što se moraju susresti sa moćnim silama zla – mnogobrojnim, odlučnim i neumornim, čiju zloćudnost i moć niko, ukoliko ne želi da se izloži velikoj opasnosti, ne bi smeo da propusti da upozna i zapazi.

Zli duhovi, koji su u početku stvoreni kao bezgrešna bića, bili su jednaki po svojoj prirodi, moći i slavi svetim bićima koja su i sada Božji vesnici. Međutim, pošto su pali u greh, udružili su se u nastojanju da sramote Boga i uništavaju ljude. Pridružili su se sotoni prilikom njegove pobune, pa su zajedno s njim zbačeni s Neba; i od tada su, tokom svih narednih vekova, saradivali s njim u njegovoj borbi protiv božanskog autoriteta. Biblija nas obaveštava o njihovom savezništvu i vlasti, o njihovim različitim redovima, o njihovoj umnosti i podmuklosti, ali i o njihovim zlonamernim planovima protiv ljudskog spokojstva i sreće.

Starozavetni izveštaji povremeno spominju njihovo postojanje i delovanje, ali su tek u vreme Hristovog boravka na Zemlji, zli duhovi na najizrazitiji način pokazali svoju snagu. Hristos je došao da ostvari svoj plan otkupljenja čoveka, sotona je odlučio da potvrdi svoje pravo da upravlja svetom. On je, osim u Palestini, uspeo da u svim delovima sveta uspostavi idolopoklonstvo. U tu jedinu zemlju, koja se još nije potpuno pokorila vlasti kušaća, došao je Hristos da obasja ljude svetlošću sa Neba. Upravo tu su se sudarile dve suparničke sile u borbi za prevlast. Isus je ispružio svoju ruku ljubavi, pozivajući sve koji žele da nađu oprostjenje i mir u Njemu. Vojske tame shvatile su da nemaju neograničenu vlast, uvidele su da će njihova vladavina uskoro biti završena ukoliko Hristova misija bude uspešna. Sotona je počeo da se gnevno ponaša, kao lav u lancima, i prkosno pokazuje svoju moć nad telima, ali i nad dušama ljudi.

Činjenica da su neki ljudi bili opsednuti demonima, jasno je spomenuta u Novom zavetu. Osobe, izmučene na ovaj način, nisu patile od bolesti izazvanih prirodnim uzrocima. Hristos je savršeno znao s kime se suočava, prepoznavao je neposrednu prisutnost i delovanje zlih duhova.

Izrazit primer njihovog broja, moći i zloćudnosti, ali i sile i milosti Isusa Hrista, opisan je u biblijskom izveštaju o lečenju opsednutih ljudi u Gadari. Ovi nesrećni ljudi, koji nisu znali ni za kakva ograničenja, koji su se grčili, bacali penu, besneli, ispunjavali vazduh svojom vikom, ranjavali sami sebe i ugrožavali sve oko sebe. Njihova okrvavljena i unakažena tela i pomućen um predstavljali su prizor koji je uveseljavao kneza tame. Jedan od demona koji su vladali ovim paćenicima, besno je uzviknuo: „Legion mi je ime; jer nas je mnogo!“ (Marko 5,9) U rimskoj armiji legija se sastojala od tri do pet hiljada vojnika. Sotonine snage bile su podeljene u čete, a četa kojoj su pripadali ovi demoni nije bila malobrojnija od legije.

Na Isusovu zapovest zli duhovi napustili su svoje žrtve, ostavljajući ih da smireno sede kraj Njegovih nogu, pokorni, razumni i pitomi. Međutim, pošto je demonima ipak bilo dozvoljeno da krdo svinja poteraju u more; za stanovnike Gadare gubitak životinja bio je važniji od blagoslova koje im je Hristos dao, pa je božanski Iscelitelj bio zamoljen da ode. To je bio rezultat koji je sotona želeo da postigne. Bacajući krivicu zbog gubitka na Isusa, pobudio je sebična ljudska strahovanja i tako sprečio okolne stanovnike da slušaju Njegove reči.

Sotona stalno optužuje hrišćane da izazivaju gubitke, nesreće i patnje, umesto da dozvoli da ukor padne na one koji su ga zaslužili – na njega samoga i njegove sluge.

Međutim, Hristove namere nisu bile osujećene. On je dozvolio zlim duhovima da unište krdo svinja da bi ukorio Jevreje koji su radi dobitka uzgajali te nečiste životinje. Da Hristos nije obuzdao

demone, oni bi u more odvukli ne samo svinje, već i njihove čuvare i vlasnike. Za svoje izbavljenje vlasnici i čuvari mogli su da zahvale samo Hristovoj moći, kojom se Spasitelj u svojoj milosti poslužio da bi ih sačuvao u životu. Osim toga, sve ovo se dogodilo da bi učenici mogli da shvate surovu silu kojom sotona ugrožava i ljude i životinje. Spasitelj je želeo da Njegovi sledbenici upoznaju neprijatelja s kojim će se suočiti da ih ne bi prevario i savladao svojim lukavstvima. Želeo je, takođe, da stanovnici toga kraja dožive Njegovu moć koja može da skrši sotonske okove i oslobodi njegove zarobljenike. I tako, iako je Isus otišao, ostali su ljudi čudesno izbavljeni, da objavljuju milost svoga Dobročinitelja.

I drugi slučajevi slične prirode zapisani su u Pismu. Kćer žene Sirofenićanke surovo je mučio đavo, koga je Isus izagnao svojom rečju (Marko 7,26-30). Čoveka, koga „dovedoše k njemu, besna ... slepa i nema“ (Matej 12,22); mladića u kome je bio nemi demon, koji „kada ga uhvati, lomi i penu baca, i škrguće zubima i suši ga“ (Marko 9,17-27); bolesnika koga je mučio „nečisti duh đavolski“ (Luka 4,33-36), i koji je narušavao subotnu tišinu u sinagogi u Kapernaumu – sve njih iscelio je njihov milostivi Spasitelj. Hristos se u skoro svakom od ovih slučajeva, obraćao demonima kao razumnim bićima, zapovedajući im da izađu iz svojih žrtava i da ih više ne muče. Vernici iz Kapernauma, videći Isusovu neuporedivu silu, „govorahu jedan drugome, govoreći: kakva je to reč, da vlašću i silom zapoveda nečistim duhovima i da izlaze?“ (Luka 4,36)

Oni koji su bili opsednuti demonima obično su predstavljani kao bića izložena velikim patnjama; ali, bilo je i izuzetaka od tog pravila. U želji da steknu natprirodnu snagu, neki su se svojevolejno izlagali sotonskom uticaju. Takvi naravno nisu ni bili u sukobu sa demonima. Toj grupi pripadali su ljudi koji su bili ispunjeni vračarskim duhom – Simon mag, Elima vračar i devojka koja je pratila Pavla i Silu u Filibi.

Niko nije izložen većoj opasnosti od uticaja zlih duhova od onih koji, u suprotnosti s neposrednim i jasnim svedočenjem Pisma, odbacuju da veruju u postojanje i delovanje sotone i njegovih anđela. Sve dotle dok ne upoznamo njihova lukavstva, oni imaju skoro nezamislivu prednost; mnogi prihvataju njihova došaptavanja, jer smatraju da slušaju naloge svoje mudrosti. I upravo zbog toga, u času kada se približavamo kraju vremena, dobu u kome će se najodlučnije truditi da prevare i unište, sotona na sve strane širi uverenje o svom nepostojanju. To je izraz njegovog nastojanja da prikrije sebe i način svog delovanja.

Ničega se ovaj veliki varalica toliko ne plaši kao mogućnosti da otkrijemo sve njegove zamisli. Da bi bolje prikrivio svoj pravi karakter i svoje namere, on se potrudio da ga ljudi zamišljaju kao stvorenje koje izaziva jedino podsmeš i prezir. On je veoma zadovoljan kada ga opisuju kao smešno ili odvratno biće, kao nakazu – napola čoveka i napola životinju. Drago mu je kada čuje da njegovo ime upotrebljavaju u šali ili ruganju, upravo oni isti razumni ljudi koji sebe smatraju dobro obaveštenim osobama.

Upravo zato što se tako savršeno maskirao, svuda se često postavlja pitanje: „Da li zaista postoji jedno takvo biće?“ Pravi dokaz njegovog uspeha je činjenica da su u verskom svetu široko prihvaćene upravo teorije koje odbacuju najjasnije svedočenje Svetoga pisma. Zahvaljujući činjenici da sotona najlakše uspeva da upravlja umom onih koji su nesvesni njegovog uticaja, Božja Reč je u stanju da nam pruži mnogo primera njegovog zloćudnog delovanja, razotkrivajući pred našim očima njegove tajne sile, pomažući nam da se sačuvamo od njegovih napada.

Kada ne bismo mogli da nađemo zaštitu i izbavljenje u nadmoćnoj sili našega Otkupitelja, moć i zloba sotone i njegovih četa zaista bi trebalo da nas zaplaše. Mi pažljivo osiguravamo svoje domove rezama i bravama u želji da od zlih ljudi zaštitimo svoju imovinu i život, ali retko mislimo na zle

anđele koji se stalno trude da nam pristupe i protiv čijih napada, ukoliko bismo se oslonili samo na svoju snagu, nemamo nikakvog načina odbrane. Ukoliko im dozvolimo, oni mogu da skrenu naše misli, da poremete zdravlje našeg tela i da nas namuču, da unište našu imovinu i naš život. Njihovo jedino uživanje je stvaranje bede i razaranja. U strašnom stanju nalaze se oni koji se tako dugo odupiru božanskim zahtevima i popuštaju sotonskim kušanjima, dok ih Bog ne prepusti vlasti zlih duhova. Međutim, oni koji slede Hrista uvek se nalaze pod Njegovom sigurnom zaštitom. Anđeli, „koji su silni krepošću“, dolaze s Neba da ih zaštite. Sotona ne može da prodre kroz stražu koju je Bog postavio oko svoga naroda.

4. SOTONINE ZAMKE

Veliki sukob između Hrista i sotone, koji traje već skoro šest hiljada godina, uskoro će biti završen; sotona udvostručuje svoje napore da osujeti Hristovo delovanje u korist čoveka i da uhvati duše u svoje zamke. Njegov je osnovni cilj da zadrži ljude u tami i nepokajanju sve dok Spasitelj ne završi svoje posredničko delo i dok više ne bude žrtve za greh.

Sotona nije zabrinut kada ljudi prestanu da ulažu posebne napore da se odupru njegovoj sili, kada ravnodušnost prevlada u Crkvi i u svetu, jer mu tada ne preči nikakva opasnost da izgubi one koje je zarobio i koje vodi kako želi. Međutim, kada se pažljivo pristupi onome što ima večnu vrednost, i kada se duše zapitaju: „Šta mi valja činiti da se spasem“, odmah se pojavi na bojnopolju, trudeći se da svoju snagu suprotstavi Hristovoj sili i poništi uticaj Svetoga Duha.

Biblija je sačuvala izveštaj o jednoj prilici, u kojoj su anđeli Gospodnji izašli pred Gospoda, a među njima se pojavio i sotona (O Jovu 1,6), ali ne zato da se pokloni pred večnim Vladarem, već da unapredi svoje zlonamerne planove protiv pravednika. Sa istim ciljem on se pojavljuje na sastancima vernika, kada se okupljaju da slave Boga. Iako nevidljiv za ljudske oči, on se svesrdno trudi da zavlada mislima vernika. Kao vešti vojskovođa, on već ima spremne planove. Dok posmatra kako Božji vesnik pretražuje Pismo, on hvata beleške o temi koju će objaviti narodu. Tada se služi svim svojim lukavstvom i podmuklošću da tako podesi okolnosti da poruka ne dopre do onih koje želi da zadrži u zabludi upravo u tom pitanju. Onaj kome bi opomena bila najpotrebnija biće hitno pozvan zbog nekog poslovnog poduhvata na kome je njegova prisutnost neophodna ili će na neki drugi način biti sprečen da čuje reči koje bi za njega mogle biti kao miris života na život.

Sotona vidi da su Gospodnje sluge ožalošćene zbog duhovne tame koja obavlja narod. On čuje njihove usrdne molitve da pomoću božanske blagodati i sile pobede ravnodušnost, bezbrižnost i nemarnost. Upravo tada se sa udvostručenom revnošću služi svojim veštinama. Navodi ljude da popuštaju svojim prohtevima ili nekom drugom obliku zadovoljavanja svojih želja i na taj način otupljuje njihovu moć shvatanja tako da ne mogu da čuju ono što im je najpotrebnije.

Sotona dobro zna da će svojim napadima lako savladati sve one koje može navesti da zanemare molitvu i istraživanje Pisma. Zato primenjuje sva moguća sredstva da zaokupi njihove misli. Uvek je bilo ljudi naoko pobožnih koji su, umesto da se trude da upoznaju istinu, svoju religiju pretvarali nastojanje da pronađu neku karakternu grešku ili teološku zabludu u veri onih s kojima se ne slažu. Takvi su sotonina desna ruka, njegovi najbolji pomagači. Opadača braće svoje ima mnogo i oni su uvek vrlo revnosni kada je Bog na delu i kada Mu Njegove sluge izražavaju istinsko poštovanje. Oni će u lažnoj svetlosti prikazivati reči i dela onih koji vole i slušaju istinu. Oni će najiskrenije, najrevnosnije i najpožrtvovanije Hristove sluge prikazivati kao zavedene ili varalice. Njihov je posao da pogrešno predstavljaju pobude svakog istinski plemenitog dela, da šire svoje laži i bude podozrenje u mislima neiskusnih. Oni će se na svaki mogući način truditi da ono što je neporočno i pravedno učine da izgleda kao iskvareno i lažno.

Ipak, niko ne treba da bude u nedoumici o njima. Lako se može videti čija su oni deca, čiji primer slede i čiji posao obavljaju. „Po rodovima njihovim poznaćete ih!“ (Matej 7,16) Njihovo ponašanje podseća na ponašanje sotone, tog otrovnog klevetnika, „opadača braće svoje“. (Otkrivenje 12,10)

Veliki varalica ima mnogo pomagača spremnih da objave svaku moguću vrstu zablude da bi duše uhvatili u zamku – jeresi pripremljene da zadovolje svakojake ukuse i sklonosti onih koje želi da uništi. Njegov je plan da u Crkvu dovede neiskrene i neobraćene ljude koji će širiti sumnju i

neverovanje i tako sprečiti sve one koji bi želeli da unaprede Božje delo i da s njime sami napreduju. Mnogi koji nemaju istinske vere u Boga ili u Njegovu Reč pristaju uz pojedina načela istine i prolaze kao hrišćani samo da bi bili u stanju da šire svoje zablude kao biblijske doktrine.

Mišljenje da uopšte nije važno šta ljudi veruju jedna je od sotoninih najuspešnijih prevara. On zna da istina, primljena s ljubavlju, posvećuje dušu primaoca, zato se neprestano trudi da unese lažne teorije, priče, neko drugo jevanđelje. Od samog početka Božje sluge borile su se protiv lažnih učitelja, ne samo kao poročnih ljudi, već kao onih koji šire laži sudbonosne po duše. Ilija, Jeremija, Pavle, čvrsto i neustrašivo ustajali su protiv onih koji su odvrćali ljude od Božje Reči. To slobodoumlje koje istinsku biblijsku veru smatra nevažnom, nije uživalo nikakvu naklonost ovih svetih branitelja istine.

Dvosmislena i prazna tumačenja Biblije i mnoge međusobno sukobljene teorije o veri, s kojima se sada suočavamo u hrišćanskom svetu, predstavljaju pokušaj našeg velikog neprijatelja da tako zbuni ljudski um da ne bude u stanju da prepozna istinu. Nesloga i razdor među hrišćanskim Crkvama u velikoj meri mogu se pripisati sveopštoj sklonosti da se izvrnutim biblijskim tekstovima podupru omiljene teorije. Umesto da, u poniznosti srca pažljivo proučavaju Božju Reč i tako se upoznaju s Božjom voljom, mnogi je istražuju jedino zato da otkriju nešto neobično ili originalno.

Da bi poduprli svoje lažne nauke ili nehrišćanske običaje neki izvlače biblijske tekstove iz konteksta navodeći samo jedan tekst ili čak samo njegovu polovinu, iako preostali deo teksta ima sasvim suprotni smisao. Oni se zmijskom lukavošću ukopavaju iza nepovezanih izraza, tako postavljenih da odgovaraju njihovim telesnim željama. Na taj način mnogi namerno izvrću Božju Reč. Drugi, koji raspolažu bujnijom maštom, hvataju se za slike i simbole iz Božje Reči i tumače ih tako da zadovoljavaju svoje želje, ne pokazujući nimalo poštovanja prema svedočanstvu Pisma koje samo sebe tumači, da bi posle svega svoje nedorečene zaključke objavljivali kao učenje Biblije.

Uvek kada se istraživanju Biblije prilazi bez molitve, bez skromnog duha spremnog da primi pouku, čak i najjasniji i najjednostavniji, ali i oni najteži tekstovi biće sasvim pogrešno shvaćeni. Papski dostojanstvenici biraju one delove Biblije koji najbolje služe njihovim ciljevima, tumače ih u skladu sa svojim željama, i onda objavljuju narodu, uskraćujući mu prednost da sam proučava Bibliju i shvati njene svete istine. Cela Biblija mora da bude data narodu onako kako je napisana. Bilo bi bolje da vernici uopšte ne dobiju nikakvu biblijsku pouku, nego da učenja Biblije budu tako grubo izvrnuta.

Biblija je određena da bude vodič svima koji žele da upoznaju volju svoga Stvoritelja. Bog je ljudima dao sigurnu proročku Reč, anđeli, pa čak i sam Hristos, dolazili su da objave Danilu i Jovanu ono što će se ubrzo dogoditi. Ta važna pitanja, značajna za naše spasenje, nisu obavijena velom tajanstvenosti. Međutim, nisu bila ni otkrivena na takav način da zbune ili zavedu iskrenog istraživača istine. Gospod je preko proroka Avakuma rekao: „Piši utvaru i da bude razgovetno na pločama da se lako čita!“ (Avakum 2,2) Božja Reč jasna je svima koji je uz molitvu istražuju. Svaka poštena duša dobiće svetlost poznavanja istine. „Svetlost se prosipa na pravednika!“ (Psalam 97,11) Nijedna Crkva neće napredovati u svetosti ukoliko njeni vernici ne budu iskreno tražili istinu kao sakriveno blago.

Ljudi su, zalažući se za slobodoumlje postali slepi za zamisli svoga protivnika, koji stalno i istrajno radi da ostvari svoje ciljeve. Ukoliko uspe da Bibliju zameni ljudskim mišljenjem, Božji zakon biće potisnut, a Crkve stavljene u okove greha iako će u isto vreme smatrati da su slobodne.

Za mnoge su naučna istraživanja postala pravo prokletstvo. Bog je dozvolio da se velika svetlosti izlije na svet uz pomoć otkrića u oblasti nauke i umetnosti, ali čak i najveći umovi, ukoliko

ne dozvole da ih prilikom istraživanja vodi Božja Reč, ostaju zbunjeni u svojim pokušajima da ispituju odnos između nauke i otkrivenja.

Ljudsko znanje, kako u materijalnim, tako i u duhovnim pitanjima, samo je delimično i nesavršeno, i zato mnogi nisu u stanju da usaglase sv oja naučna saznanja sa objašnjenjima Pisma. Mnogi prihvataju obične teorije i spekulacije kao naučne činjenice, i misle da se Božja Reč može ocenjivati po učenjima „lažno nazvanoga razuma“. (1. Timotiju 6,20) Stvoritelj i Njegova dela nadmašuju njihovu moć shvatanja; i pošto nisu u stanju da ih objasne prirodnim zakonima, biblijske zaključke proglašavaju nepouzdanim. Oni koji sumnjaju u pouzdanost starozavetnih i novozavetnih izveštaja često čine još jedan korak dalje, jer počinju da sumnjaju i u postojanje samoga Boga, a Njegovu beskrajnu silu pripisuju prirodi. Pošto su tako izgubili oslonac, prepušteni su da se sudaraju sa stenama neverstva.

Na taj način mnogi odlutaju od vere i padaju kao žrtve sotonske prevare. Ljudi su pokušavali da budu mudriji od svoga Stvoritelja, ljudska filozofija pokušavala je da istraži i objasni tajne koje neće biti otkrivene ni u toku vekova večnosti. Međutim, kada bi ljudi hteli da istražuju i razumeju ono što im je Bog otkrio o sebi i svojim namerama, stekli bi takav uvid u Njegovu slavu, veličanstvo i moć da bi shvatili svoju neznatnost i bili zadovoljni onim što je otkriveno njima i njihovoj deci.

Sotona je dostigao vrhunac u svojim prevarama kada je uspeo da ljudski um zaposli nagađanjem i istraživanjem onoga što nam Bog nije objavio i što nije ni nameravao da nam objasni.

Lucifer je upravo zbog toga izgubio svoje mesto na Nebu. Postao je nezadovoljan što mu nisu poveravane sve tajne o Božjim namerama, pa je potpuno zanemario ono što mu je bilo otkriveno o zaduženjima koja je obavljao na visokom položaju koji mu je dodeljen. Raspirujući isto nezadovoljstvo i među anđela koji su mu bili podređeni, izazvao je i njihov pad. Sada pokušava da i ljudski um nadahne istim duhom i navede ljude da ne poštuju jasne Božje zapovesti.

Oni koji nisu spremni da prihvate jasne i određene biblijske istine, stalno traže neke ugodne priče kojima bi umirili svoju savest. Što su neduhovnije nauke koje im se propovedaju, što traže manje samoodricanja i poniznosti, to ih s većim oduševljenjem prihvataju. Ovakvi ljudi snižavaju svoje umne sposobnosti i stavljaju ih u službu svojih telesnih prohteva. Oni nisu zaštićeni od zabluda, jer sebe smatraju suviše mudrima da bi skrušenog duha istraživali Pisma, iskreno se moleći za božansko vođstvo. Sotona je zato spreman da zadovolji težnje njihovog srca, da im umesto istine podmetne svoje zablude. Upravo je na ovaj način Rim i zadobio vlast nad ljudskim umom; dok su i protestanti odbijajući istinu, jer ona sadrži i krst, krenuli istim putem. Svi koji zanemaruju Božju reč i teže za svetovnom udobnošću da se ne bi razlikovali od sveta, biće ostavljeni da umesto istine prihvate prokletstvo lažne nauke. Oni koji namerno odbacuju istinu prihvatice svaki oblik zablude, koji se može zamisliti. Onaj koji sa užasom posmatra jedan oblik prevare, spremno će prihvatiti drugi. Apostol Pavle govori o ljudima koji „ljubavi istine ne primiše da bi se spasli“, i kaže: „I zato će im Bog poslati silu prevare da veruju laži, da prime sud svi koji ne verovaše istini, nego voleše nepravdu!“ (2. Solunjanima 2,10-12) Pošto nam je upućena ovakva opomena, treba da budemo veoma oprezni koju i kakvu nauku ćemo prihvatiti!

Među najuspešnijim sredstvima velikog varalice nalaze se zavodljiva spiritistička učenja i lažna čuda. Preobučen u anđela svetlosti, on svoje mreže baca tamo gde se to najmanje očekuje. Kada bi ljudi proučavali Božju Knjigu, iskreno se moleći da je razumeju, ne bi bili ostavljeni u tami i ne bi primali lažne nauke. Međutim, pošto odbacuju istinu, postaju plen prevare.

Druga opasna zabluda je nauka koja odbacuje Hristovo božanstvo, koja govori da nije postojao pre nego što se pojavio na ovoj Zemlji. Veliki broj ljudi koji tvrde da veruju u Bibliju blagonaklono

prihvata ovu teoriju, iako se ona neposredno protivi najjasnijim izjavama našeg Spasitelja o Njegovom odnosu sa Ocem, o Njegovom božanskom karakteru, i o Njegovom prapostojanju. Ovu teoriju nije moguće podržati bez neodgovornog izvrtanja Pisma. Ona ne samo da obara čovekova shvatanja o delu otkupljenja, već potkopava i veru u Bibliju kao u Božje otkrivenje. Ono što je čini još opasnijom je činjenica da ju je u tom slučaju vrlo teško pobiti. Ukoliko ljudi odbace svedočanstvo nadahnutih spisa o Hristovom božanstvu, onda je uzaludno dalje razgovarati s njima o tome; jer nijedan dokaz, koliko god bio ubedljiv, ne može ih osvedočiti. „A telesni čovek ne razume što je od Duha Božjega, jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba duhovno da se razgleda.“ (1. Korinćanima 2,14) Nijedan poklonik ove teorije ne može imati pravilno shvatanje Hristovog karaktera ili misije, pa čak ni velikog Božjeg plana za čovekovo otkupljenje.

Postoji još lukavija i štetnija zabluda izražena u verovanju, koje se brzo širi, da sotona u stvari ne postoji i kao ličnost i da je to ime upotrebljeno u Bibliji samo sa jednim ciljem – da prikaže čovekove zle misli i želje.

Učenje koje se tako često može čuti sa propovedaonica naglašava da je drugi Hristov dolazak u stvari Njegov susret sa svakim pojedincem prilikom njegove smrti, samo je sredstvo da se misli ljudi odvrate od Njegovog stvarnog dolaska na nebeskim oblacima. Sotona godinama govori na taj način: „Evo ga u sobama“ (Matej 24,23-26), i mnoge duše su izgubljene prihvatanjem te zablude.

Svetovna mudrost dalje uči da molitva nije važna. Ljudi nauke tvrde da ne može biti stvarnog odgovora na molitvu; da bi to bio prekršaj Zakona, čudo, a da čuda ne postoje. Svemirom, prema njihovim rečima, upravljaju utvrđeni zakoni, a Bog sam ne čini ništa što bi se suprotilo tim zakonima. Na taj način predstavljaju Boga kao biće vezano svoj im zakonima – kao da delovanje božanskih zakona može da isključi božansku slobodu delovanja. Takvo učenje suproti se svedočenju Pisma. Zar Isus i Njegovi učenici nisu činili čuda? Taj isti milostivi Spasitelj živ je i danas, i isto tako spreman da sasluša molitvu vere kao kada je vidljivo hodao među ljudima. Prirodno saraduje sa natprirodnim. Deo Božjeg plana je da nam osigura, odgovarajući na našu molitvu vere, ono što nam ne bi dao da Ga za to nismo molili.

Bezbrojne pogrešne nauke i fantastična shvatanja danas se mogu sresti i u hrišćanskim Crkvama. Skoro je nemoguće oceniti zle posledice koje nastaju posle uklanjanja samo jednog jedinog putokaza koji je postavila Božja Reč. Samo retki među onima koji se usuđuju da to učine, zastaju kod prve istine. Većina nastavlja da uklanja jedno za drugim osnovna načela istine, sve dok konačno ne postanu stvarni nevernici.

Zablude široko prihvaćene teologije odvele su u neverstvo mnoge ljude koji bi inače čvrsto verovali u verodostojnost Biblije. Takve duše ne mogu da prihvate nauke koje vređaju njihovo shvatanje pravednosti, milosti i dobrote, a pošto su predstavljene kao biblijsko učenje, one odbijaju da prihvate i Bibliju kao istinitu Božju Reč.

To je upravo cilj koji sotona želi da postigne. On ništa drugo ne želi toliko kao da uništi poverenje u Boga i u Njegovu Reč. Sotona stoji na čelu velike armije onih koji sumnjaju, i svim svojim snagama trudi se da u te svoje redove privuče duše. Sumnjati je postalo savremeno. Postoji velika grupa ljudi koja vrlo nepoverljivo pristupa Božjoj Reči, iz istog razloga iz koga se kloni i njenog Autora koji ukorava i osuđuje greh. Oni koji nisu spremni da ispunjavaju njene zahteve, pokušavaju da potkopaju njen autoritet. Oni čitaju Bibliju ili slušaju njena učenja koja se objavljuju sa svete govornice, samo zato da bi nalazili greške u Pismu ili propovedi. Nisu retki oni koji postaju nevernici samo zato da bi se opravdali ili izgovorili zbog zanemarivanja svojih dužnosti. Drugi opet sumnjaju iz oholosti ili lenjosti. Oni su veoma skloni udobnom životu i ne ističu se postizanjem

ičega dostojnog pohvale, ičega što zahteva ulaganje napora ili poziva na samoodricanje, ne, oni teže da steknu ugled i dokažu svoju posebnu mudrost kritikovanjem Biblije. Pošto u njoj ima mnogo toga što ograničeni ljudski um, ako nije prosvetljen božanskom mudrošću, nije u stanju da shvati; i tu oni nalaze izgovor da je kritikuju. Izgleda da ima mnogo onih koji smatraju da stiču neke zasluge ako podržavaju neverovanje, sumnju i nepoverenje. Međutim, nije teško ustanoviti da se ispod te prividne otvorenosti i iskrenosti u stvari krije samouverenost i oholost. Mnogi uživaju da u Bibliji pronađu nešto čime će zbuniti bližnje. Neki kritikuju i stavljaju sebe na pogrešnu stranu samo zato što uživaju da se prepiru. Ne shvataju da se time zapliću u „mrežu ptičarevu“. Međutim, pošto su otvoreno izrazili svoje neverovanje, smatraju da moraju odbraniti to svoje stanovište. Tako se ujedinjavaju s bezbožnicima i sami sebi zatvaraju vrata Raja.

Bog nam je u svojoj Reči dao dovoljno dokaza o njenom božanskom karakteru. Velike istine koje se tiču našeg otkupljenja vrlo jasno su predstavljene. Uz pomoć Svetoga Duha, koji je obećan svima koji Ga iskreno traže, svako sam može da shvati ove istine. Bog nam je dao čvrst temelj na kome možemo da gradimo svoju veru.

Ipak, ograničeni čovekov um nije u stanju da potpuno shvati planove i namere Beskonačnoga. Istraživanjem nikada nećemo upoznati Boga. Svojom drskom rukom ne smemo da uklanjamo zavesu kojom je On zaklonio svoje veličanstvo. Apostol uzvikuje: „Kako su neispitljivi njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putevi?“ (Rimljanima 11,33) Mi možemo shvatiti Njegovo postupanje prema nama i pobude koje Ga u tome pokreću, samo toliko da prepoznamo bezgraničnu ljubav i milost sjedinjene s beskrajnom moći. Naš nebeski Otac postupa u svemu mudro i pravedno, i zato ne treba da budemo nepoverljivi i nezadovoljni, već da Mu se klanjamo u pobožnoj pokornosti. On će nam otkriti toliko od svojih namera koliko je neophodno da znamo, za naše dobro dok za ostalo treba da se oslonimo na svemoćnu Ruku i Srce puno ljubavi.

Iako nam je Bog dao dovoljno dokaza da verujemo, On nikada neće ukloniti sve izgovore za neverovanje. Svi koji traže podršku za svoje sumnje, biće u stanju da je nađu. Oni koji odbijaju da prihvate i poslušaju Božju Reč sve dok se ne uklone svi prigovori, sve dok ne bude postojao nijedan razlog za sumnju, nikada neće primiti svetlost.

Nepoverenje u Boga je prirodni izdanak nepreporođenog srca, koje je u neprijateljstvu sa Bogom. Međutim, vera se nadahnjuje Svetim Duhom i jaćaće sve dok je budemo negovali. Niko bez ulaganja odlučnih napora ne može biti jak u veri. Nepoverenje jaća kada ga podupiremo, i ako ljudi, umesto da se bave dokazima koje im je Bog dao da ojača njihovu veru, dozvole sebi da sumnjaju i kritikuju, ustanoviće da imaju sve više dokaza za svoju sumnju.

Međutim, oni koji sumnjaju u Božja obećanja i nemaju poverenja u Njegovu blagodat, sramote Boga, i njihov uticaj, umesto da druge privlači Hristu, odbijaće ih od Njega. Oni su slični neplodnom drvetu, koje nadaleko i naširoko pruža svoje grane, koje zaklanjaju sunčevu svetlost drugim biljkama i one se zbog toga suše i umiru u hladnoj senci. Životno delo takvih osoba pojaviće se na sudu kao trajno svedočanstvo protiv njih. Oni seju seme sumnje i neverovanja koje će donesi svoju neizbežnu žetvu.

Postoji samo jedan izlaz za one koji iskreno žele da se oslobode sumnje. Umesto da sumnjaju u ono što ne razumeju i kritikuju ono što im nije jasno, neka prihvate i poslušaju svetlost koja već obasjava njihov put, pa će dobiti i veću svetlost. Neka ispune svaku dužnost koja im je pokazana, i postaće osposobljeni da shvate i ispune i one dužnosti u koje sada sumnjaju.

Sotona je u stanju da podmetne nešto što je tako slično istini da time može prevariti sve koji dopuštaju da budu prevareni, koji žele da izbegnu samoodricanje i žrtvovanje povezano sa istinom,

ali ne može da drži u svojoj vlasti nijednu dušu koja iskreno želi, bez obzira na žrtve, da upozna istinu. Hristos je istina, „videlo koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet“. (Jovan 1,9) Duh istine je poslan da povede ljude u svaku istinu. Autoritet Božjega Sina stoji iza izjave: „Tražite i naći ćete!“ „Ko hoće njegovu volju tvoriti, razumeće je li ova nauka od Boga ili ja sam od sebe govorim!“ (Matej 7,7; Jovan 7,17)

Hristovi sledbenici malo znaju o zaverama koje sotona i njegove čete stvaraju protiv njih. Međutim, Onaj koji sedi na nebesima osujetiće sve te planove uperene protiv ostvarenja svojih dubokih namera. Gospod dozvoljava da pripadnici Njegovog naroda budu izloženi vatrenoj probi iskušenjima, ne zato što uživa u njihovim patnjama i mukama, već zato što je taj proces neophodan za ostvarenje njihove konačne pobede. On ne može, u skladu sa svojom slavom, da ih oslobodi iskušenja, jer je svrha nevolja da ih pripreme da se odupru svim sotonskim zavodničkim pokušajima.

Ni bezbožni ljudi ni đavo ne mogu da spreče Božje delo, niti da ukinu Njegovu prisutnost među pripadnicima Njegovog naroda, ukoliko oni, ponizna i skrušena srca, budu odbacili svoje grehe i u veri se uhvatili za Njegova obećanja. Svako iskušenje, svaki protivnički uticaj, otvoren ili prikriven, može biti uspešno savladan „ne silom ni krepošću, nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama“. (Zaharija 4,6)

„Jer oči Gospodnje gledaju na pravednike i uši njegove na molitvu njihovu... i ko može vama nauditi, ako uzidete za onim što je dobro?“ (1. Petrova 3,12.13) Kada je Valam, privučen obećanjem o bogatoj nagradi, prvo pokušao da vraćanjem naudi Izrailju, a onda, prinoseći žrtve Gospodu ulagao napore da navuče prokletstvo na Božji narod, Božji Duh mu je zabranio zlo koje je želeo da izrekne i primorao ga da uzvikne: „Kako bih kleo onoga koga ne kune Bog? I kako bih ružio onoga koga ne ruži Bog?“ „Da bih ja umro smrću pravedničkom, i kraj moj da bi bio kao njihov?“ Kada su žrtve bile ponovo prinесene, bezbožni prorok je uzviknuo: „Gle, primih da blagoslovim, jer je on blagoslovio, i ja neću poreći! Ne gleda na bezakonje u Jakovu, ni na nevaljalstvo u Izrailju; Gospod je njegov s njim, i graja u njemu kao car kada nadvlada.“ „Jer nema čini na Jakova, ni vraćanja na Izrailja; i kada se bude spominjalo ovo doba govoriće se o Jakovu i o Izrailju: šta je učinio Bog!“ Ipak, i treći put oltar je bio podignut, a Valam je ponovo pokušao da izrekne prokletstvo. Ali, protiv volje proroka, sa njegovih usana Božji Duh je najavio blagostanje svojih izabranika, i ukorio ludost i zlobu njegovih protivnika: „Ko tebe blagosilja, biće blagosloven; a ko tebe kune, biće proklet!“ (4. Mojsijeva 23,8.10.20.21.23; 24,9)

Sinovi Izrailjevi u to vreme bili su odani Gospodu; i sve dok su bili poslušni Njegovom zakonu, nikakva zemaljska ni paklena sila nije ih mogla nadvladati. Međutim, prokletstvo koje Valamu nije bilo dozvoljeno da izrekne protiv Izrailja, konačno je, ipak, stiglo narod, jer je Valam uspeo da ga navuče na greh. Kada su Izrailjci prekršili Božje zapovesti, sami su se odvojili od Njega, i bili su prepušteni razornoj kušačevoj vlasti.

Sotona je potpuno svestan da je i najslabija duša koja nastava u Hristu i više nego sposobna da se odupre silama tame, i da će on, ukoliko otvoreno nastupi, biti dočekan i odbačen. On zato pokušava da vojnike krsta izmami iz njihovih snažnih utvrđenja i da ih sa svojim snagama sačeka u zasedi, spreman da uništi svakoga ko se usudi da stupi na njegovo tlo. Možemo biti sigurni jedino ako se ponizno oslonimo na Boga i budemo poslušni svim Njegovim zapovestima.

Niko ko se ne moli nije ni dana ni časa siguran. Naročito moramo da se molimo Gospodu za mudrost kojom možemo da shvatimo Njegovu Reč. U njoj su nam otkrivena kušačeva lukavstva i sredstva kojima ih možemo uspešno izbeći. Sotona je vešt u navođenju biblijskih tekstova, kojima

daje svoje posebno tumačenje, nadajući se da će nas navesti da se spotaknemo. U poniznosti svoga srca moramo proučavati Bibliju, ne gubeći iz vida da zavisimo od Boga. Dok se oprezno čuvamo sotoninih zamki, ne smemo prestati da upućujemo molitvu vere: „I ne uvedi nas u napast!“

5. PRVA VELIKA PREVARA

Sotona je još od najranijih dana ljudske istorije, počeo da ulaže napore da prevari naš rod. Onaj isti koji je izazvao pobunu na Nebu poželeo je da nagovori stanovnike Zemlje da mu se pridruže u borbi protiv Božje vladavine. Adam i Eva bili su potpuno srećni u poslušnosti Božjem zakonu i ta činjenica ostala je kao stalno svedočanstvo protiv sotoninog tvrđenja, koje je izrekao dok je bio na Nebu, da je Božji zakon nasilan i da ne doprinosi dobru Njegovih stvorenja. Sotonina zavist se probudila, dok je posmatrao prekrasan dom pripremljen bezgrešnom paru. Odlučio je da ih navede na greh, da bi, kada ih odvoji od Boga i stavi pod svoju vlast, mogao dobiti Zemlju u posed i uspostaviti svoje carstvo nasuprot Svevišnjemu.

Da se sotona pokazao u svojoj pravoj prirodi, bio bi odmah odbačen, jer su Adam i Eva bili upozoreni na ovog opasnog neprijatelja, međutim, on je radio u tami, skrivajući svoje prave namere, da bi uspešnije ostvario svoj cilj. Posluživši se zmijom kao svoj im oruđem, stvorenjem koje je tada prekrasno izgledalo, obratio se Evi: „Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?“ (1. Mojsijeva 3,1) Da se Eva uzdržala da ne započne raspravu sa kušačem, bila bi sigurna; ali, usudila se da razgovara s njim i pala je kao žrtva njegovog lukavstva. Mnogi i danas bivaju pobeđeni na isti način. Oni sumnjaju, počinju da prigovaraju Božjim zahtevima, i umesto da poslušaju Božje zapovesti, prihvataju ljudske teorije, koje samo prikrivaju sotonine planove.

„A žena reče zmiji: mi jedemo roda sa svakoga drveta u vrtu; samo roda s onoga drveta usred vrta, kazao je Bog: ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete. A zmija reče ženi, nećete vi umreti, nego zna Bog da će vam se u onaj dan kada okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo.“ (1. Mojsijeva 3,2-5) Tvrđio je da će postati slični Bogu, da će imati veću mudrost nego pre i da će osposobiti za mnogo uzvišenije sfere postojanja. Eva je podlegla iskušenju, i svojim uticajem navela i Adama na greh. Prihvatili su reči koje je izgovorila zmija da Bog nije ozbiljno mislio je ono što je rekao, pokazali su nepoverenje prema svom Stvoritelju i uobrazili da im ograničava slobodu i da će, kršeći Njegov zakon, steći veću mudrost i uzvišeniji položaj.

Međutim, šta je Adam posle svoga greha saznao o pravom značenju poruke: „Jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš“? (1. Mojsijeva 2,17) Da li je iz nje shvatio, kako ga je sotona naveo da poveruje da treba da pređe u neke uzvišenije sfere postojanja? U tom slučaju prestup Zakona doneo bi čovečanstvu veliko dobro, a sotona bi postao dobročinitelj ljudskog roda, zar ne? Nažalost, Adam je ustanovio da se božanska presuda ne može protumačiti na taj način. Bog je ustvari izjavio da će čovek, kao kaznu za svoj greh, morati da se vrati u zemlju iz koje je uzet: „Jer si prah, i u prah ćeš se vratiti!“ (1. Mojsijeva 3,19) sotonine reči: „Otvoriće vam se oči“, pokazale su se istinite samo u jednom smislu: Pošto su Adam i Eva postali neposlušni Bogu, njihove oči otvorile su se da shvate svoju nerazumnost, jer su zaista upoznali zlo i okusili gorčinu pre stupa.

Usred Edema raslo je i drvo života, čiji rod je imao moć da obnavlja život. Da je Adam ostao poslušan Bogu, i dalje bi imao slobodan pristup ovom drvetu i tako nastavio da večno živi. Međutim, kada je zgrešio, uskraćen mu je pristup drvetu života i postao je podložan smrti. Božanska presuda: „Prah si i u prah ćeš se vratiti“, ukazivala je na potpuno gašenje života.

Besmrtnost, obećana čoveku pod uslovom da ostane poslušan, izgubljena je prestupom. Adam nije mogao da prenese svom potomstvu ono što ni sam nije imao. Za grešni ljudski rod više ne bi bilo nikakve nade da mu Bog, žrtvujući svoga Sina, nije ponovo stavio besmrtnost nadohvat ruke. Iako je „smrt ušla u sve ljude, jer svi sagrešiše“, Hristos je „obasjao život i neraspadljivost jevanđeljem“ (Rimljanima 5,12; 2. Timotiju 1,10). Samo preko Hrista može se zadobiti besmrtnost!

Isus je rekao: „Ko veruje sina ima život večni, a ko ne veruje sina, neće videti života!“ (Jovan 3,36) Svaki čovek može steći ovaj neprocenjivi blagoslov, ukoliko prihvati uslove: „Onima, dakle, koji su trpljenjem dela dobroga tražili slavu i čast i neraspadljivost, život večni!“ (Rimljanima 2,7)

Jedini koji je Adamu u uslovima neposlušnosti obećao život bio je veliki varalica. Izjava koju je zmija uputila Evi u Edemu, „nećete vi umreti“, predstavlja prvu propoved o besmrtnosti duše koja je ikada održana! Međutim, ova izjava, koja počiva isključivo na sotoninom autoritetu, odjekuje s hrišćanskih propovedaonica i kod većine hrišćana, kao i kod naših praroditelja, nailazi na isto tako dobar prijem. Božanska presuda: „Koja duša zgreši, ona će umreti“ (Jezekilj 18,20), sada je naizgled dobila novo značenje: Duša koja zgreši neće umreti, nego će živeti večno! Možemo se samo čuditi toj neobičnoj omamljenosti koja navodi ljude da tako olako prihvataju sotonine reči, dok istovremeno odbacuju reči koje je Bog izgovorio!

Da je čoveku posle pada u greh bio dozvoljen slobodan pristup drvetu života, on bi večno živeo, pa bi u skladu sa tim i greh dobio sva obeležja besmrtnosti. Međutim, heruvim i njegov plameni mač čuvali su „put ka drvetu od života“ (1. Mojsijeva 3,4), tako nijedan pripadnik Adamove porodice nije mogao da zaobiđe tu prepreku i uzme roda sa životodavnog drveta. Upravo zato nema besmrtnih grešnika.

Međutim, posle pada u greh, sotona je zapovedio svoj im anđelima da ulože poseban napor da ljudima uliju misao o čovekovoju urođenoj besmrtnosti; pošto je naveo ljude da prihvate ovu zabludu, pokrenuo ih je da pođu i korak dalje i stvore zaključak da će grešnici morati da trpe večne muke. Tako je knez tame, delujući preko svojih oruđa, predstavio Boga kao osvetoljubivog tiranina, koji baca u pakao sve one koji Mu nisu ugađali da bi ih tokom cele večnosti izlagao vrelini svoga gneva, da bi ih, kao njihov Stvoritelj, dok trpe neizrecive muke i dok se previjaju u večnom plamenu mogao sa zadovoljstvom posmatrati.

Tako je veliki varalica Stvoritelju i Dobročinitelju čovečanstva pripisao svoje karakteristike. Surovost je sotonska osobina. Bog je ljubav, i zato je sve što je On stvorio bilo neporočno, sveto i prijatno, sve dok prvi veliki buntovnik nije uneo greh. Sotona je neprijatelj koji kuša čoveka navodeći ga na greh, a onda ga uništava ako može; kada postane siguran u svoju žrtvu, tada likuj e nad propašću koju je prouzrokovao. Kada bi mu bilo dozvoljeno, uhvatio bi ceo ljudski rod u svoju mrežu. Da se božanska sila nije umešala, nijedan Adamov sin i nijedna Adamova kćer ne bi mu utekli.

Sotona se i danas trudi da pobedi ljude, isto onako kako je pobedio naše praroditelje, pokolebavši njihovo poverenje u Stvoritelja, navodeći ih da posumnjaju u mudrost Njegove vladavine i u pravednost Njegovih zakona. Sotona i njegovi izaslanici prikazuju Boga gorim nego što su sami, da bi tako opravdali svoju pokvarenost i buntovništvo. Veliki varalica pokušava da užasnu surovost svoga karaktera pripiše našem nebeskom Ocu, da bi sebe mogao da prikaže kao biće kome je zbacivanjem s Neba učinjena velika nepravda, samo zato što nije mogao da se pokori tako nepravednom gospodaru. Pred svetom ističe slobodu koju bi zemaljski stanovnici mogli uživati pod njegovom blagom vladavinom, suprotno okovima koje bi im nametali strogi Gospodnji nalozi. Tako uspeva da duše odvrati od njihove odanosti Bogu.

Koliko je odbojna svakom osećanju ljubavi i milosti, pa čak i samom smislu za pravednost, nauka da su mrtvi bezakonici izloženi mučenju ognjem i sumporom u nekom večnom paklu, da zbog grehova učinjenih tokom kratkog zemaljskog života treba da trpe patnje sve dok Bog bude postojao! Ipak ova nauka tako se proširila da je uključena u mnoga verovanja u krilu hrišćanstva. Jedan ugledni doktor teologije je rekao: „Pogled na paklene patnje zauvek će pojačavati sreću svetih.

Dok budu gledali one koji imaju istu prirodu, koji su rođeni pod istim okolnostima, kako se muče u takvoj bedi, dok su oni tako visoko uzdignuti, postaće svesni koliko su srećni.“ Drugi se poslužio ovim rečima: „Dok se odluka o prokletstvu bude večno sprovodila nad sudovima gneva, dim njihovog mučenja večno će se podizati pred očima sudova milosti, koji će, umesto da dele sudbinu ovih bednih bića, govoriti: Amin, aliluja! Hvalite Gospoda!“

Gde se na stranicama Božje Reči može naći takvo učenje? Zar će otkupljeni na Nebu izgubiti svako osećanje sažaljenja i saučešća, čak i prema pripadnicima svoga ljudskog roda? Zar će ih zameniti ravnodušnošću stojika ili divljačkom surovošću? Ne, ne! Božja knjiga tako nešto ne uči! Oni koji iznose gledišta izražena gornjim navodima mogu biti učeni, čak i pošteni ljudi, ali su sigurno zavedeni sotoninim lukavstvima. On ih navodi da izvrću snažne izraze Pisma, da jeziku Pisma pridodaju ogorčenost i zloćudnost koje su svojstven njemu, ali ne i našem Stvoritelju. „Tako ja bio živ, govori Gospod Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik, nego da se vrati bezbožnik sa svoga puta i bude živ; vratite se, vratite se sa zlih puteva svojih, jer zašto da mrete, dome Izrailjev?“ (Jezekilj 33,11)

Kakve bi koristi Bog imao od toga da prihvatimo da uživa u posmatranju neprekidnih patnji; da se naslađuje uzdasima i uzvicima i kletvama napaćenih bića koja drži u paklenom ognju? Mogu li tako strašni zvuci biti muzika u ušima Beskrajne ljubavi? Neki tvrđnje da nametanje beskrajnih muka bezakonicima treba da pokaže Božju mržnju prema grehu kao zlu koje uništava mir i red u svemiru. O, kakvog li užasnog bogohuljenja! Kako Božja mržnja prema grehu može da bude razlog za njegovo ovekovečenje! Prema učenju ovih teologa, trajno mučenje bez ikakve nade u milost, raspaljij e gnev izmučenih žrtava i dok one svoj gnev izražavaju kletvama i bogohuljenjem, tokom cele večnosti povećavaju teret svoje krivice. Božja slava se svakako ne bi mogla uvećavati ovim trajnim i sve većim teretom grehom kroz sve beskrajne vekove večnosti.

Snaga ljudskog uma nije u stanju da proceni zla izazvana lažnom naukom o večnim mukama! Religija Biblije, puna ljubavi i dobrote, obilna saosećanjem, potamnijena je sujeverjem i zaogrnutu užasom. Kada razmislimo o tamnim bojama kojima je sotona obojio Božji karakter, zar bi trebalo da se čudimo što se ljudi plaše i užasavaju, pa čak i mrže našeg milostivog Stvoritelja? Zastrahujuća shvatanja o Bogu, koja svetom šire učenja sa propovedaonica stvorila su hiljade, da, čak i milione skeptika i nevernika.

Teorija o večnim mukama je samo jedna od lažnih nauka koje sačinjavaju otrovno vino Vavilona, kojim je on napojio sve narode (Otkrivenje 14,8; 17,2). Zaista je tajna kako su Hristovi propovednici mogli da prihvate takvu jeres i da je objavljuju sa svetog mesta! Oni su je primili od Rima, na isti način kao i lažni dan odmora. Istina, tu nauku širili su i veliki i dobri ljudi, jer svetlost o tom pitanju nije došla do njih kao što je došla do nas. Oni su bili odgovorni samo za svetlost koju su imali u svoje vreme; dok smo mi odgovorni za onu koja blista u naše dane. Ako napustimo svedočenja Božje Reči, ako prihvatimo lažne doktrine samo zato što su ih prihvatili i naši očevi, onda se i na nas odnosi prokletstvo izrečeno nad Vavilonom; jer pijemo otrovno vino njegovog bezakonja!

Mnoštvo onih kojima je doktrina o večnim mukama neprihvatljiva upada u drugu grešku. Oni uviđaju da Biblija predstavlja Boga kao Biće puno ljubavi i saučešća, i zato ne mogu da veruju da će On svoja stvorenja osuditi na večni pakleni oganj. Međutim, smatrajući da je duša po svojoj prirodi besmrtna, stvaraju pogrešan zaključak da će na kraju celokupno čovečanstvo ipak biti spaseno. Mnogi smatraju da se pretnje koje postoje u Bibliji, nikada neće doslovno ispuniti, i da su izrečene samo zato da uplaše ljude i nateraju ih na poslušnost. U skladu sa ovakvim mišljenjem, grešnik

može odbaciti Božje zahteve, može se prepuštati svojim sebičnim uživanjima, a ipak očekivati da će na kraju uživati Božju naklonost. Takva doktrina, koja uzdiže Božju milost, a zanemaruje Njegovu pravednost, ugodna je telesnom srcu i ohrabruje grešnike da ostanu u svom bezakonju.

Da bismo pokazali kako ljudi, koji su uvereni u sveopšte spasenje, izvrću Bibliju da bi poduprli svoje razorne dogme, treba samo da navedemo njihove izjave. Na pogrebu jednog mladog nevernika, koji je svoj život iznenada izgubio u nekoj nesreći, univerzalistički propovednik pročitao je tekst koji se inače odnosi na Davida: „Jer se uteši za Amnonom što pogibe!“ (2. Samuilova 13,39)

Zatim je nastavio da govori: „Često me pitaju kakva će biti sudbina onih koji napuštaju ovaj svet greha i umiru, možda, u stanju pijanstva, umiru sa crvenim mrljama zločina na svojoj odeći, ili kao što je ovaj mladić umro, nikada ne prihvativši religiju niti stekavši iskustvo sa religijom. Mi smo zadovoljni onim što nam kaže Biblija, njen odgovor razrešiće ovaj strašni problem. Amnon je bio veoma grešan, nije se pokajao, opio se i u stanju pijanstva bio ubijen. David je bio Božji prorok, koji morao znati da li će Amnonu, u svetu koji dolazi, biti dobro ili loše. Šta je osećalo njegovo srce? ‘Potom zažele car David otići Avesalomu, jer se uteši za Amnonom što pogibe.’ (2. Samuilova 13,39)

Kakav bismo se zaključak mogli izvesti na temelju ovih reči? Da beskrajne patnje nisu sačinjavale deo njegovog verovanja, zar ne? To i mi verujemo, a ovde smo otkrili pobedonosni dokaz u prilog jednom mnogo ugodnije, prosvetljenije, mnogo plemenitijem shvatanju o konačnoj sveopštoj neporočnosti i miru. Utešio se kada je video da mu je sin mrtav. Kako to? Zato što je svojim proročanskim okom mogao da pogleda u slavnu budućnost i vidi svoga sina daleko od svih iskušenja, oslobođenog i očišćenog od pokvarenosti greha, koji je, pošto je postao dovoljno svet i prosvetljen, primljen u društvo uznesenih i radosnih duhova. Njegova jedina uteha bila je u tome što je njegov ljubljani sin, uklonjen iz svog sadašnjeg stanja greha i patnji, otišao na mesto na kome će se plemenitije delovanje Svetoga Duha osetiti u njegovoj potamneloj duši, na kome će se njegove misli otvoriti za primanje nebeske mudrosti i svetog uticaja besmrtnne ljubavi, i tako pripremiti da u posvećenoj prirodi uživa spokojstvo i društvo nebeskog nasledstva.

Iznoseći ove misli želeli bismo da shvatite da verujemo da nebesko spasenje ne zavisi ni od čega što bismo mogli učiniti u ovom životu, ni od čega u sadašnjem stanju srca, ni od čega u sadašnjem verovanju, ni od čega u sadašnjem ispovedanju religije.“

Tako je ovaj samozvani Hristov propovednik ponovio laž koju je izrekla zmija u Edemu: „Nećete vi umreti!“ „Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kada okusite od njega otvoriti oči pa ćete postati kao bogovi!“ On je izjavio da će i najgori grešnik – ubica, lopov, i preljubočinac – posle smrti biti spreman da uđe u besmrtnu slavu.

Odakle je ovaj izopačitelj Svetoga pisma izvukao svoje zaključke? Iz jedne jedine rečenice kojom je izraženo Davidovo pomirenje s odlukama Proviđenja. Njegova duša poželela je da ode „Avesalomu, jer se uteši za Amnonom što pogibe“. Žestina njegovog bola vremenom je postala nešto ublaženija, njegove misli okrenule su se od mrtvog živom sinu, koji je dobrovoljno otišao u izgnanstvo iz straha od pravedne kazne za svoj zločin. Zar je to mogao da bude dokaz da je rodoskvrnitelj i pijanica Amnon posle smrti bio odmah prenesen u stanove slave, da se tamo očisti i pripremi za druženje sa bezgrešnim anđelima? Ovo je zaista ugodna priča, dobro smišljena da zadovolji telesno srce! To je sotonina nauka, koja vrlo uspešno deluje. Možemo li se onda čuditi što bezakonje preovladava uz ovakvu nauku?

Učenje ovog lažnog učitelja može da posluži kao prikaz učenja mnogih drugih. Nekoliko reči iz Pisma izvukao je iz konteksta koji bi u mnogo slučajeva pokazao da je njihovo značenje potpuno suprotno tumačenju koje im je dato, pa je takve izdvojene tekstove iskrivio i upotrebio kao dokaz u

prilog naukama koje nemaju nikakvo utemeljenje u Božjoj Reči. Svedočanstvo navedeno kao dokaz da se pijani Amnon nalazi na Nebu je samo proizvoljni zaključak u potpunoj suprotnosti sa jasnim i određenim rečima Pisma koje kažu da nijedan pijanica neće naslediti Božje carstvo (1. Korinćanima 6,10). Tako sumnjičavi ljudi, nevernici i nepoverljivi pretvaraju istinu u laž i svojim lažnim učenjima doprinose uljuljkivanju mnoštva ljudi u san lažne, telesne sigurnosti.

Kada bi zaista bilo istina da duše svih ljudi prelaze pravo u Nebo u času smrti, tada bismo svakako radije želeli smrt nego li da ostanemo u životu. Mnogi su ovim verovanjem bili navedeni da učine kraj svom postojanju. Kada bi ih zaokupile nevolje, teškoće i razočaranja izgledalo im je lako da prekinu tanku nit života i vinu se pravo u slavu večnoga sveta!

Bog je u svojoj Reči dao jasne dokaze da će kazniti prestupnike svoga Zakona. Oni koji se teše mišlju da je Bog suviše milostiv da bi svoju pravdu izvršio nad grešnikom, treba samo da pogledaju na krst na Golgoti. Smrt bezgrešnog Božjeg Sina svedoči da je „plata za greh smrt“, da svako kršenje Božjeg zakona mora da dobije svoju pravednu kaznu. Bezgrešni Hristos uzeo je čovekove grehe na sebe. Uzeo je na sebe krivicu za prestup, pretrpeo da Otac sakrije svoje lice od Njega, sve dok Mu srce nije prepuklo, i Njegov život prekinuo. Ova Žrtva bila je prinesena da bi grešnik mogao da dobije otkupljenje. Ni na koji drugi način čovek nije mogao da bude oslobođen kazne za greh. I svaka duša koja odbije da učestvuje u tako skupo plaćenom pomirenju, moraće sama da snosi i krivicu i kaznu za prestup.

Da razmotrimo šta Biblija još uči o bezbožnima i nepokajanima, koje univerzalisti stavljaju na Nebo kao svete, srećne anđele!

„Ja ću žednome dati iz izvora žive vode zabadava!“ (Otkrivenje 21,6) Ovo obećanje upućeno je samo onima koji su žedni. Niko osim onih koji osećaju svoju potrebu za vodom života, koji je traže bez obzira da li će sve drugo izgubiti, neće biti napojen. „Koji pobedi dobiće sve i biću mu Bog i on će biti moj sin.“ (Otkrivenje 21,7) U ovom tekstu navedeni su uslovi! Da bismo sve nasledili, moramo se odupreti grehu i pobediti ga!

Gospod je preko proroka Isaije izjavio: „Recite pravedniku da će mu dobro biti.“ „Teško bezbožniku, zlo će mu biti, jer će mu se naplatiti ruke njegove!“ (Isaija 3,10.11) Mudri čovek je rekao: „Neka grešnik sto puta čini zlo i odgađa mu se, ja ipak znam da će biti dobro onima koji se boje Boga, koji se boje lica njegova, a bezbožniku neće biti dobro!“ (Propovednik, 8,12.13) Pavle svedoči da grešnik „sabira sebi gnev za dan gneva u koji će se pokazati pravedni sud Boga, koji će dati svakome po delima njegovim... nevolja i tuga na svaku dušu koja čini zlo“. (Rimljanima 2,5.6.9)

„Jer ovo da znate da nijedan bludnik ili nečist ili tvrdica (koji je idolopoklonik) neće imati dela u carstvu Hrista i Boga.“ (Efescima 5,5) „Mir imajte i svetinju sa svima; bez ovoga niko neće videti Gospoda!“ (Jevrejima 12,14) „Blago onima koji tvore zapovesti njegove da im bude vlast na drvo života i da uđu na vrata u grad. A napolju su psi i vračari i bludnici i krvnici i idolopoklonici i svaki koji ljubi i čini laž.“ (Otkrivenje 22,14.15)

Bog je ljudima objavio istinu o svom karakteru i svom načinu postupanja prema grehu. „Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev, i obilan milosrđem i istinom, koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, koji ne pravda krivoga.“ (2. Mojsijeva 34,6.7) „A bezbožnike sve će istrebiti!“ „A bezakonika će nestati sa sveta; natražje će se bezakoničko zatrti.“ (Psalam 145,20; 37,38) Moć i autoritet božanske vladavine biće upotrebljeni u gušenju pobune; ali će svaka primena kaznene pravde biti potpuno usklađena s karakterom Boga kao milostivog, savršeno strpljivog i dobronamernog.

Bog ne prisiljava ničiju volju ni rasuđivanje. Njemu nije mila ropska poslušnost. On želi da Ga stvorenja koja je načinio svojom rukom vole zato što je dostojan ljubavi. On želi da Mu budu poslušna zato što su razumno zaključila da su Njegova mudrost, pravednost i dobronamernost dostojnu poštovanja. Svi koji pravilno shvate ove Njegove vrline voleće Ga, jer će ih divljenje Njegovim osobinama privlačiti Njemu.

Načela ljubaznosti, milosti i ljubavi, koja je naš Spasitelj propovedao i primenjivao u svom životu, predstavljaju odraz Božje volje i Božjeg karaktera. Hristos je izjavio da je propovedao samo ono što je primio od svoga Oca. Načela božanske vladavine u savršenom su skladu sa Spasiteljevim nalogom: „Ljubite svoje neprijatelje!“ Bog primenjuje svoju pravdu nad zlima radi dobra svemira, pa čak i radi dobra onih istih koje pohodi svojim sudovima. On bi ih rado učinio srećnima, ukoliko bi to mogao da učini u skladu sa zakonima svoje vladavine i pravednošću svoga karaktera. On ih okružava dokazima svoje ljubavi, osigurava im poznavanje svoga Zakona, i prati ih ponudama svoje milosti; ali oni preziru Njegovu ljubav, ukidaju Njegov zakon, odbacuju Njegovu milost. Iako neprestano primaju Njegove darove, sramote Darodavca; ali oni mrze Boga jer znaju da se On gadi njihovih greha. Gospod dugo trpi njihovu izopačenost, ali će konačno otkucati i sudbonosni čas, kada će biti određena njihova budućnost. Hoće li On tada ove buntovnike lancima privezati uz sebe? Hoće li ih primorati da ispune Njegovu volju?

Oni koji su sotonu izabrali za svoga vođu i dozvolili mu da ih potčini svojoj volji, nisu spremni da stupe u Božju blizinu. Oholost, prevara, razvrat, surovost, ukorenile su se u njihovom karakteru. Hoće li oni ući u Nebo da bi večno boravili s onima koje su prezirali i mrzeli na Zemlji? Istina nikada neće biti prihvatljiva za onoga koji laže, krotkost nikada neće zadovoljiti samopouzdanog i oholog, neporočnost neće odgovarati pokvarenome; nesebična ljubav nikada neće privlačiti sebičnoga. Kakve bi izvore uživanja Nebo moglo da ponudi onima koji su potpuno obuzeti zemaljskim i sebičnim inte re si ma?

Da li bi oni koji su život proveli u pobuni protiv Boga, kada bi iznenada bili preneseni na Nebo da vide uzvišeno, sveto stanje savršenstva koje tamo oduvek vlada – svaka duša ispunjena ljubavlju, svako lice blistavo od radosti, prekrasna muzika koja se melodičnim zvucima uzdiže u slavu Bogu i Jagnjetu, neprekidni zraci svetlosti koji otkupljene obasjavaju s lica Onoga koji sedi na prestolu – da li bi se oni čija su srca ispunjena mržnjom prema Bogu, prema istini i svetosti, mogli pridružiti nebeskom mnoštvu i učestvovati u radosnim pesmama hvale? Da li bi mogli podneti slavu Božju i Jagnjetovu? Godine vremena milosti bile su im poklonjene da bi prema zahtevima Neba mogli oblikovati svoj karakter, ali nikada nisu privoleli svoj um da zavoli neporočnost, nikada nisu naučili jezik Neba, a sada je za to postalo prekasno. Život pobune protiv Boga onesposobio ih je za Nebo. Njegova neporočnost, svetost i mir predstavljali bi mučenje za njih, Božja slava za njih bi bila kao oganj koji spaljuje. Oni bi čeznuli da pobegnu sa tog svetog mesta. Obradovali bi se uništenju samo da bi se mogli sakriti od lica Onoga koji je umro da bi ih otkupio. Sudbina bezakonika određena je njihovom odlukom. Njihovo isključenje s Neba je njihova svesno izražena odluka, ali i pravedno i milostivo postupanje s Božje strane.

Kao vode u vreme Potopa, i oganj na veliki dan suda objaviće božansku presudu da su bezakonici nepopravljivi. Oni nisu pokazali nikakve sklonosti da se pokore božanskom autoritetu. Svoje opredeljenje izrazili su svojom pobunom, a kada im se život bude približio kraju biće prekasno da tok svojih misli preokrenu u suprotnom smeru, prekasno da umesto prestupanja prihvate poslušnost, umesto mržnje ljubav.

Bog je time što je poštedeo život Kainu, ubici, pružio primer svetu svega što će se događati ako grešniku dozvoli da nastavi svojim putem neobuzdanog bezakonja. Pod uticajem Kainovog učenja i primera, mnoštvo njegovih potomaka bilo je navedeno na greh, sve dok „nevaljalstvo ljudsko“ nije postalo „veliko na Zemlji“, sve dok „sve misli srca njihova“ nisu postale „svagda samo zle“. „I zemlja se pokvari pred Bogom, i napuni se zemlja bezakonja.“ (1. Mojsijeva 6,5.11)

Iz milosti prema svetu, Bog je u Nojevo vreme istrebio njegove pokvarene stanovnike. Iz milosti je uništio i pokvarene stanovnike Sodoma. Zahvaljujući zavodničkoj sotoninoj moći oni koji šire bezakonje stiču naklonost i divljenje ljudi, i upravo zato neprestano navode druge na pobunu. Tako je bilo u Kainove i Nojeve dane, tako je to i u naše vreme. Bog će iz milosti prema svemiru konačno uništiti sve one koji su odbacili ponudu Njegove blagodati.

„Jer je plata za greh smrt, a dar Božji je život večni u Hristu Isusu Gospodu našem.“ (Rimljanima 6,23) Dok život predstavlja nasledstvo pravednih, smrt je deo koji pripada bezakonicima. Mojsije je objavio Izrailju: „Gle, iznesoh danas preda te život i dobro, smrt i zlo!“ (5. Mojsijeva 30,15) Smrt o kojoj govori ovaj tekst nije smrt koja je bila dosuđena Adamu, jer celo čovečanstvo trpi kaznu zbog njegovog prestupa. To je „druga smrt“ koja je objavljena kao suprotnost večnom životu.

Kao posledica Adamovog greha, smrt je zavladała celim ljudskim rodом. Svi bez razlike odlaze u grob. Zahvaljujući planu spasenja, svi treba da ustanu iz svojih grobova. „Imajući nadanje u Boga da će biti vaskrsenje mrtvih, i pravednika i grešnika“, „jer kako po Adamu svi umiru, tako će i po Hristu svi oživeti.“ (Dela 24,15; 1. Korinćanima 15,22) Međutim, vidi se velika razlika između dve grupe vaskrslih. „Ne divite se ovome jer ide čas u koji će svi koji su u grobovima čuti glas Sina čovečjega, i izići će, koji su činili dobro u vaskrsenje života, a koji su činili zlo u vaskrsenje suda.“ (Jovan 5,28.29) Oni koji su proglašeni „dostojnima“ vaskrsenja života biće „blagosloveni i sveti“, „nad njima druga smrt nema oblasti“. (Otkrivenje 20,6) Ali, oni koji, pokajanjem i verom, nisu osigurali oprostjenje, moraće da prime kaznu za prestup, „platu za greh“. Oni će trpeti kaznu različitu po trajanju i jačini, „po delima svojim“, koja će se konačno završiti drugom smrću. Pošto je Bogu nemoguće da u skladu sa svojom pravednošću i milošću, spase grešnika sa njegovim gresima, On će mu uskratiti postojanje koje je već izgubio svojim prestupom, i kojega je postao nedostojan. Jedan nadahnuti pisac ovako piše: „Još malo, pa neće biti bezbožnika, pogledaćeš na mesto njegovo, a njega nema!“ A jedan drugi izjavljuje: „I biće kao da ih nije bilo!“ (Psalam 37,10; Avdija 16) Ogrezli u sramoti, oni će beznađežno potonuti u večni zaborav.

Tako će biti učinjen kraj grehu, zajedno sa svim patnjama i razaranjima koje je prouzrokovao. Psalmista kaže: „Ubio si bezbožnike, ime si im zatro doveka, za svagda... pogibe spomen njihov.“ (Psalam 9,5.6) Apostol Jovan u Otkrivenju, gledajući unapred u blaženu večnost, čuje sveopštu pesmu hvale nepomućenu nijednim neskladnim tonom. On čuje sva stvorenja na Nebu i na Zemlji kako odaju hvalu Bogu (Otkrivenje 5,13). Tamo neće biti nijedne izgubljene duše koja bi hulila na Boga pateći u beskrajnim mukama, neće biti jadnih stvorenja u paklu koji bi svoje jauke pridruživali pesmama spasenih.

Na osnovnoj zabludi o urođenoj besmrtnosti počiva nauka o svesnom stanju mrtvih posle smrti – nauka, koja se kao i ona o večnim mukama, protivi učenjima Pisma, zdravom razumu i našim čovekoljubivim osećanjima. U skladu sa široko prihvaćenim verovanjem, otkupljeni na Nebu upoznati su sa svim događajima na Zemlji, a posebno sa životom svojih prijatelja koje su ostavili na svetu. Međutim, kako bi mrtvi mogli da se raduju što znaju nevolje živih, što moraju da budu svedoci greha koje čine upravo njihovi mili i dragi, što ih gledaju kako trpe sve žalosti, razočaranja i

strahovanja u životu? Koliko bi u nebeskom sjaju mogli da uživaju oni koji lebde nad svojim prijateljima na Zemlji? Koliko je užasno verovanje da duša nepokajanih, čim napusti telo, mora da bude bačena u pakleni oganj! U kakve dubine očajanja moraju zapadati oni koji gledaju svoje prijatelje kako nespremni ulaze u grob, kako ulaze u večnost ispunjenu mukama i grehom! Mnoge nesrećnike ove užasne misli oterale su u grob i u ludilo.

Šta Biblija kaže o svemu tome? David tvrdi da čovek nije svestan posle smrti. „Izide iz njega duh i vrati se u zemlju svoju; taj dan propadnu sve pomisli njegove.“ (Psalam 146,4) „Jer živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa.“ „I ljubavi njihove, i mržnje njihove, i zavisti njihove nestalo je i više nemaju dela nigda ni u čemu što biva pod suncem.“ „Sve što ti dođe na ruku da činiš, čini po mogućnosti svojoj, jer nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu u koji ideš.“ (Propovednik 9,5.6.10)

Kada je, kao odgovor na njegovu molitvu, caru Jezeckiji život bio produžen petnaest godina, zahvalni car prineo je Bogu hvalu za Njegovu veliku milost. U svojoj pesmi otkriva razlog zašto se toliko raduje: „Jer neće grob tebe slaviti, neće te smrt hvaliti; i koji siđu u grob ne nadaju se tvojoj istini. Živi, živi, oni će te slaviti kao ja danas, otac će sinovima javljati istinu tvoju.“ (Isaija 38,18.19) Popularna teologija uči da se umrli pravednici nalaze na Nebu, da su ušli u slavu i da slave Boga svojim besmrtnim jezikom, ali, car Jezeckija ne pripisuje smrti tako blistave posledice. S njegovim rečima se slaže i svedočenje psalmiste: „Jer mrtvi ne spominju tebe; u grobu ko će te slaviti?“ „Neće te mrtvi hvaliti, Gospode, niti oni koji siđu onamo gde se čuti.“ (Psalam 6,5; 115,17)

Apostol Petar je na Dan pedesetnice izjavio: „Neka mi je slobodno kazati vam upravo za starešinu Davida da i umre i ukopan bi i grob je njegov među nama do ovoga časa.“ „Jer David ne izađe na nebesa!“ (Dela 2, 29. 34) Činjenica da je David ostao u grobu i da čeka vaskrsenje, pokazuje da ni pravednici posle smrti ne idu na Nebo. Jedino zahvaljujući vaskrsenju, zahvaljujući činjenici da je Hristos vaskrsnuo, David će na kraju, ipak sestri s desne strane Boga.

Pavle je rekao: „Jer ako mrtvi ne ustaju, ni Hristos ne usta. A ako Hristos ne usta, uzalud vera vaša, još ste u gresima svojim. Dakle, i oni koji pomreše u Hristu, izgiboše.“ (1. Korinćanima 15,16-18) Ako su u razdoblju od četiri hiljade godina pravednici posle smrti odlazili pravo u Nebo, kako bi onda Pavle mogao da kaže da ukoliko nema vaskrsenja „oni koji pomreše u Hristu, izgiboše“? Tada im vaskrsenje uopšte ne bi ni bilo potrebno!

Mučenik Tindal govoreći o stanju mrtvih, izjavljuje: „Otvoreno priznajem da nisam uveren da su oni već u punoj slavi u kojoj je Hristos, ili u kojoj su izabrani anđeli Božji. Niti je to neka dogma moje vere; jer, ukoliko bi bilo tako, onda vidim da bi svako propovedanje vaskrsenja tela bilo uzaludno!“ (William Tyndale, Preface to New Testament, ed. 1534; reprint y *British Reformers - Tindal, Frith, Barnes*, p. 349)

Svakako je neosporiva činjenica da je nada u besmrtno blaženstvo posle smrti dovela do široko rasprostranjenog zanemarivanja biblijske doktrine o vaskrsenju. Ova činjenica navela je dr Adama Klarka da kaže: „Izgleda da je doktrini o vaskrsenju pridavano daleko više pažnje u primitivnom hrišćanstvu nego što je to sada slučaj. Zašto je to tako? Apostoli su neprestano naglašavali vaskrsenje, i pozivali Božje sledbenike na marljivost, poslušnost i radost upravo zbog vaskrsenja. Tako su apostoli propovedali, a primitivni hrišćani verovali, tako i mi propovedamo i tako naši slušaoci veruju. Nema neke druge doktrine u jevanđelju koja je toliko naglašavana; i nema neke druge doktrine u sadašnjem sistemu propovedanja koja je više zanemarena.“ (*Commentary*, primedbe na 1. Korinćanima 15, paragraf 3)

To se nastavljalo sve dok slavna istina o vaskrsenju nije postala skoro potpuno zaboravljena, izgubljena iz vida u hrišćanskom svetu. Zato vodeći verski pisac, razmatrajući Pavlove reči u 1. Solunjanima 4,13-18. kaže: „Iz svih praktičnih i utešnih razloga doktrina o blaženoj besmrtnosti pravednika zauzela je među nama mesto koje bi trebalo da pripadne nekoj sumnjivoj nauci o Gospodnjem drugom dolasku. Prilikom naše smrti, Gospod dolazi po nas. To je ono što treba da čekamo i za čime treba da težimo. Mrtvi su već prešli u slavu. Oni ne čekaju na trubu da prime sud i blaženstvo.“

Međutim, dok se spremao za rastanak sa svojim učenicima, Isus im nije rekao da će oni uskoro doći k Njemu. Umesto toga objasnio im je: „Idem da vam pripremim mesto, i kada otidem i pripremim vam mesto, opet ću doći i uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.“ (Jovan 14,2.3) Pavle kaže: „Jer će sam Gospod, sa zapovešću i glasom arhanđelovim i trubom Božjom sići s neba i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najpre. A potom mi živi, koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.“ A onda nastavlja: „Tako utešavajte jedan drugoga ovim rečima!“ (1. Solunjanima 4,16-18) Kolike razlike li postoje između ovih reči utehe i onih reči univerzalističkog propovednika koje smo ranije naveli! On je tešio svoje ožalošćene prijatelje obećanjem da će pokojnik, bez obzira koliko je bio grešan, kada izdahne i prestane da živi ovde, biti primljen među anđele. Pavle ukazuje svojoj braći na budući Gospodnji dolazak, kada će okovi groba biti raskinuti, i „mrtvi u Hristu“ biti podignuti u večni život.

Pre nego što iko može ući u stanove blaženih, njegov slučaj mora da bude ispitan, a njegov karakter i njegova dela moraju se pojaviti na sudu pred Bogom. Svima će biti suđeno u skladu s onim što je zapisano u knjigama i svi će biti nagrađeni prema svojim delima. Ovaj sud ne zaseda prilikom smrti. Obratite pažnju na Pavlove reči: „Jer je postavio dan u koji će se suditi vasionome svetu po pravdi preko čoveka kojega odredi i dade svima veru vaskrsnuvši ga iz mrtvih.“ (Dela 17,31) Apostol u ovom tekstu jasno tvrdi da je posebno vreme, tada u budućnosti, bilo određeno za sud nad svetom.

Apostol Juda govori o istom tom vremenu: „I anđele koji ne održaše svojega starešinstva nego ostaviše svoj stan čuva u večnim okovima pod mrakom za sud velikoga dana.“ I ponovo, navodi reči patrijarha Enoha: „Gle, ide Gospod s hiljadama svetih anđela svojih da učini sud svima, i da pokara sve bezbožnike za sva njihova bezbožna dela kojima bezbožnost činiše.“ (Juda 6. 14. 15) Jovan izjavljuje: „I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom i knjige se otvoriše i druga se knjiga otvori koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim.“ (Otkrivenje 20,12)

Međutim, ukoliko mrtvi već uživaju blaženstvo Neba ili se muče u paklenom plamenu, zašto bi im bilo potrebno neko buduće suđenje? Učenja Božje Reči o ovim važnim pitanjima nisu ni sakrivena niti međusobno suprotna; mogu ih razumeti i prosečni umovi. Međutim, koji bi iskreni um mogao videti neku mudrost ili pravednost u ovoj rasprostranjenoj teoriji? Hoće li pravednici, posle ispitivanja njihovog slučaja na sudu, primiti pohvalu: „Dobro slugo dobri i verni... uđi u radost gospodara svojega“, iako su, možda već vekovima boravili u Njegovoj prisutnosti? Hoće li bezakonici biti pozvani sa mesta mučenja da prime presudu Sudije cele Zemlje: „Idite od mene, prokleti, u oganj večni!“ (Matej 25,21. 41) Kakvog li strašno zamišljenog rujanja! Kakve li sramne optužbe protiv božanske mudrosti i pravednosti!

Teorija o besmrtnosti duše je jedna od onih lažnih nauka koje je Rim pozajmio od neznaboštva i uklopio u hrišćansku religiju. Martin Luter ju je svrstao među „monstruozne bajke koje sačinjavaju deo rimskog đubrišta dekretalija“ (E. Petavel, *The Problem of Immortality*, p. 255).

Raspravljajući o Solomunovim rečima u Knjizi propovednikovoj da mrtvi ne znaju ništa, reformator je rekao: „Još jedno mesto koje dokazuje da mrtvi nemaju nikakvih... osećanja. Nema, kaže on, tamo nikakve dužnosti, nikakve nauke, nikakvog znanja, nikakve mudrosti. Solomun tvrdi da mrtvi spavaju, i da uopšte ništa ne osećaju. Jer mrtvi leže tamo, ne brojeći ni dane ni godine, ali kada se budu probudili izgledaće im kao da su spavali jedva jedan minut.“ (Martin Luther, *Exposition of Solomon's Booke Called Ecclesiastes*, p. 152)

Nigde u Svetom pismu ne postoji neki tekst koji govori da pravednici odlaze da prime nagradu ili da bezakonici, prilikom smrti, dobijaju svoju kaznu. Ni patrijarsi ni proroci nisu ostavili nikakvo takvo uveravanje. Hristos i Njegovi apostoli to nisu nagovestili. Biblija jasno tvrdi da mrtvi, neposredno posle smrti, ne idu na Nebo. Ona ih predstavlja kao bića koja spavaju do vaskrsenja (1. Solunjanima 4,14; O Jovu 14,10-12). Upravo u dan kada se prekine srebrna nit i kada se razbije zlatna posuda (Propovednik 12,6), propadaju sve čovekove misli. Oni koji odlaze u grob ostaju nemi. Oni više ništa ne znaju o bilo čemu što se zbiva pod Suncem (O Jovu 14,21). Blaženog li odmora za umorne pravednike! Vreme, bilo dugo ili kratko, za njih je samo trenutak. Oni spavaju, ali probudiće ih Božja truba u slavnu besmrtnost. „Jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspaljivi... a kada se ovo raspadljivo obuče u neraspaljivost, i ovo se smrtno obuče u besmrtnost, onda će se zbiti ona reč što je napisana: pobeda proždre smrt!“ (1. Korinćanima 15,52-54) Kada umrli pravednici budu probuđeni iz svoga dubokog sna, nastaviće da razmišljaju upravo tamo gde su njihove misli zastale. Poslednje osećanje bilo je samrtna muka, poslednja misao da padaju pod vlast groba. Kada budu ustali iz groba, njihova prva radosna misao biće izražena u pobedonosnom uzviku: „Gde ti je, smrti, žalac, gde ti je, grobe, pobeda?“ (1. Korinćanima 15,55)

6. SPIRITIZAM

Služba svetih anđela, onako kako je prikazana u Bibliji, predstavlja veoma utešnu i dragocenu istinu za svakog Hristovog sledbenika. Međutim, biblijsko učenje o tom pitanju široko prihvaćena teologija je prikrla i izopačila. Nauka o urođenoj besmrtnosti, nekada pozajmljena iz neznabožačke filozofije, a onda u vreme velikog otpada uvedena u hrišćansku veru, zamenila je istinu, tako jasno objavljenu u Pismu, da „mrtvi ne znaju ništa“. Mnoštvo hrišćana počelo je da veruje da su duhovi umrlih u stvari „službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji će naslediti spasenje“. (Jevrejima 1,14) Sve to pojavljuje se uprkos svedočanstvu Pisma o postojanju nebeskih anđela i njihovoj povezanosti sa ljudskom istorijom, mnogo pre smrti ijednog ljudskog bića!

Nauka o svesnom stanju čoveka posle smrti, a posebno verovanje da se duhovi umrlih vraćaju da služe živima, pripremila je put savremenom spiritizmu. Ukoliko je mrtvima dozvoljeno da pristupe Bogu i svetim anđelima, ukoliko im je ukazana prednost da steknu znanje koje prevazilazi ono koje su imali za života, zašto oni ne bi mogli da se vraćaju na Zemlju da prosvetle i pouče žive? Ukoliko, makar prema učenju uglednih teologa, duhovi umrlih lebde nad svojim prijateljima na Zemlji, zašto im ne bi bilo dozvoljeno da uspostavljaju vezu sa njima, da ih upozoravaju na zlo, ili da ih teše kada su ožalošćeni? Kako bi oni koji veruju u svesno stanje čoveka posle smrti mogli da odbiju ono što im, preko proslavljenih duhova, dolazi kao božanska svetlost? To je upravo kanal, iako ga ljudi smatraju posvećenim, preko koga sotona deluje u naporu da ostvari svoje namere. Pali anđeli, koji mu se pokoravaju, pojavljuju se kao glasnici iz sveta duhova. Dok tvrdi da žive povezuje sa mrtvima, knez zla ih u stvari opčinjava svojim uticajem.

On ima moć da pred ljudima pokazuje likove njihovih umrlih prijatelja. Imitacija je savršena; poznati izgled, reči, zvuk glasa, sve to prikazano je sa savršenom tačnošću. Mnogi se teše uveravanjem da njihovi voljeni uživaju blaženstvo Neba, i ne sluteći opasnost, slušaju „lažne duhove i nauke đavolske“. (1. Timotiju 4,1)

Kada navede ljude da veruju da se mrtvi stvarno vraćaju i da razgovaraju s njima, sotona čini da se pred njima pojavljuju i oni koji su nepokajani otišli u grob. Takvi tvrde da su srećni na Nebu i da čak zauzimaju istaknute položaje. Tako se širi zabluda da nema nikakve razlike među onima koji su bili pravedni i onima koji su bili bezbožni. Navodni posetioци iz sveta duhova ponekad prenose opomene i upozorenja koja se pokazuju kao tačna. Kada steknu poverenje, objavljuju nauke koje neposredno potkopavaju veru u Sveto pismo. Prividno duboko zainteresovani za dobro svojih prijatelja na Zemlji, šire najopasnije zablude. Činjenica da izgovore i poneku istinu, da su ponekad u stanju da predvide buduće događaje, daje njihovim izjavama privid verodostojnosti, i njihova lažna učenja mnogi prihvataju isto tako spremno, i veruju im isto tako neograničeno, kao da su najsvetije biblijske istine. Božji zakon je potisnut, Duh blagodatni prezren, krv zaveta predstavljena kao nešto nesveto. Duhovi odbacuju Hristovo božanstvo, pa čak i Stvoritelja izjednačavaju sa sobom. Tako pod novom maskom veliki buntovnik nastavlja svoj rat protiv Boga, rat koji je započeo na Nebu i skoro šest hiljada godina vodi na Zemlji.

Mnogi pokušavaju da pojavljivanje duhova u potpunosti pripišu veštima prevarama i opsenama medijuma. Međutim, iako je istina da su svoje prevare često predstavljali kao stvarne susrete s duhovima umrlih, bilo je i značajnih manifestacija pravih natprirodnih sila. Tajanstveno kucanje, kojim je započeo savremeni spiritizam, nije bilo rezultat obmane ili prevare, već neposrednog delovanja zlih anđela, koji su na taj način pokrenuli jednu od najuspešnijih obmana poslednjeg vremena i tako upropastili mnoge duše. Mnogi će pasti kao žrtva verovanja da je spiritizam samo

još jedna u nizu ljudskih prevara, ali kada se budu suočili s pojavama koje će morati da prihvate kao natprirodne, tada će biti prevareni da ih shvate kao delovanje velike Božje moći.

Takve osobe zanemaruju svedočanstvo Božje Reči o čudima koja čine sotona i njegovi predstavnici. Upravo je sotonska sila pomogla faraonovim vračarima da imitiraju Božje delo. Pavle govori da će se pre drugog Hristovog dolaska pojavljivati slične manifestacije sotonske sile. Hristovom drugom dolasku prethodiće izrazita sotonska delatnost „sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima i sa svakom prevarom nepravde“ (2. Solunjanima 2,9.10) Apostol Jovan, opisujući čudotvornu silu čije će se delovanje ispoljavati u poslednje dane, izjavljuje: „I učini čudesa velika, i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima i vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da čini.“ (Otkrivenje 13,13.14) Ovim rečima nisu nagoveštene obične prevare. Ljudi će biti prevareni čudima koja će sotonini predstavnici stvarno činiti, a ne onima koja će izgledati kao da ih čine.

Knez tame, koji je sve snage svoga inteligentnog uma oduvek posvećivao delu prevare, vrlo vešto prilagođava svoja iskušenja ljudima svih klasa i položaja. Obrazovanim osobama predstavlja spiritizam u njegovim suptilnijim i intelektualnijim vidovima i tako uspeva da mnoge od njih uhvati u svoje zamke. Mudrost koju spiritizam nudi ljudima apostol Jakov ovako je opisao: „Ovo nije ona premudrost što silazi odozgo, nego zemaljska, ljudska, đavolska.“ (Jakov 3,15) Veliki varalica tu činjenicu, naravno, prikriva kada prikrivanje odgovara njegovim namerama. Onaj koji je uspeo da se pred Hristom u pustinji kušanja pokaže odeven sjajem nebeskog serafima, prilazi i ljudima na najprivlačniji način, kao anđeo svetlosti. On se poziva na razum iznoseći uzvišene teme, oduševljava maštu prikazujući veličanstvene prizore i pokreće osećanja svojim rečitim opisima ljubavi i dobročinstva. On uobrazilju na plemenite uzlete, navodeći ljude da se toliko ponesu svojom mudrošću da u svom srcu počnu da potcenjuju Večitoga. To moćno biće koje je bilo u stanju da Otkupitelja sveta izvede na izuzetno visoku planinu i da Mu pokaže sva carstva na Zemlji i njihovu slavu, prilagodiće i svoja iskušenja ljudima tako da izopači osećanja svih onih koji nisu zaštićeni božanskom silom.

Sotona i danas pridobija ljude na isti način na koji je pridobio Evu u Edemu: laskanjem, buđenjem želje za zabranjenim znanjem, pokretanjem častoljubive težnje za samouzvišenjem. Popuštanje ovim istim težnjama prouzrokovalo je i njegov pad, a sada preko njih nastoji da postigne uništenje čoveka. Evi je rekao: „Postaćete kao bogovi i znati što je dobro što li zlo!“ (1. Mojsijeva 3,5) Spiritizam uči da je „čovek biće koje napreduje, da je od samog rođenja njegova sudbina da napreduje, sve do večnosti, sve do božanstva“. I ponovo: „Svaki um će suditi samome sebi, a ne drugi!“ „Suđenje će biti pravedno, jer će to biti suđenje samome sebi... Presto je u nama samima.“ Jedan spiritistički učitelj je rekao, kada se u njemu probudila njegova „duhovna svest“: „Svi moji bližnji su bezgrešni polubogovi!“ Jedan drugi je izjavio: „Svako pravedno i savršeno biće je Hristos.“

Sotona je tako umesto pravednosti i savršenstva jednog beskrajnog Boga, koji je pravi objekt obožavanja, umesto savršene pravednosti Njegovog zakona, koji je istinsko merilo ljudskih dostignuća, postavio grešnu, zalutalu prirodu samoga čoveka kao jedini predmet obožavanja, jedino pravilo na sudu, jedino merilo karaktera. To je kretanje, ali nije uzdizanje, nego padanje!

Zakon naše intelektualne i duhovne prirode je da se menjamo posmatranjem. Um se postepeno usklađuje s temama kojima se bavi. Mi se izjednačujemo s onim što smo navikli da volimo i poštujemo. Čovek se nikada neće uzdići iznad svoga merila neporočnosti, dobrote ili istine. Ako je sam sebi najuzvišeniji ideal, nikada neće postići ništa uzvišenije od samoga sebe. Umesto toga,

stalno će padati sve dublje i dublje. Jedino Božja blagodat ima u sebi snagu da uzdigne čoveka. Prepušten samome sebi, neizbežno će padati sve dublje.

Onima koji popuštaju sebi, koji trče za uživanjima, koji su telesni, spiritizam se predstavlja u manje prihvatljivom obliku, nego onima koji su plemenitiji ili intelektualniji; u njegovom grubljem obliku oni nalaze upravo ono što je u skladu s njihovim sklonostima. Sotona proučava svaki znak slabosti ljudske prirode, pamti grehe koje je svaki pojedinac sklon da čini; i onda se trudi da svakome omogući priliku da zadovolji svoje sklonosti prema zlu. On navodi ljude da preteruju u onome što je samo po sebi dozvoljeno, i da zbog neumerenosti oslabe svoje fizičke, mentalne i moralne snage. On je već uništio i još uništava hiljade onih koji popuštaju svojim strastima, ogrubljujući na taj način celokupnu ljudsku prirodu. Da bi dovršio svoje delo preko duhova izjavljuje da „istinsko znanje uzdiže čoveka iznad svih zakona“, da je „sve što postoji dobro“, da „Bog nikoga ne osuđuje“ i da su „svi počinjeni gresi nevini“. Kada su ljudi na taj način navedeni da poveruju da je čovekova želja najviši zakon, da je sloboda u stvari razuzdanost, da je čovek odgovoran jedino sebi, ko bi još mogao da se čudi što se pokvarenost i poročnost sreće na svakom koraku? Mnogi ljudi željno prihvataju učenja koja im daju slobodu da slušaju samo pobude svoga telesnoga srca. Uzde samosavlađivanja stavljene su u ruke strastima, sposobnosti uma i duše potčinjene su životinjskim nagonima, a sotona pobedonosno uvlači u svoju mrežu hiljade onih koji tvrde da su Hristovi sledbenici.

Međutim, niko ne treba da bude prevaren lažnim spiritističkim tvrdnjama. Bog je dovoljno svetlosti dao ljudima da mogu otkriti zamke. Kao što je već pokazano, teorija koja predstavlja temelj spiritizma u sukobu je s najjasnijim biblijskim izjavama. Sveto pismo kaže da mrtvi ne znaju ništa, da su propale sve njihove misli, da nemaju nikakvog dela ni u čemu što se zbiva pod Suncem, da ne znaju ništa ni o radostima ni o žalostima onih koji su im bili najdraži na Zemlji.

Bog je izričito zabranio svaku navodnu vezu s duhovima umrlih. U vreme starih Jevreja postojala je grupa ljudi koji su tvrdili, kao i spiritisti danas, da održavaju veze s mrtvima. Ali, „duhovi vračarski i gatarski“, kao što su se nazivali ti posetioci iz drugoga sveta, u Bibliji su nazvani „duhovi đavolski“ (4. Mojsijeva 25,1-3; Psalam 106,28; 1. Korinćanima 10,20; Otkrivenje 16,14). Prizivanje „vračarskih“ duhova bilo je proglašeno uvredom za Gospoda, i zato strogo zabranjeno pod pretnjom smrtne kazne (3. Mojsijeva 19,31; 20,27). I na samo spominjanje „vračanja“ danas se gleda s prezrenjem. Tvđenje da ljudi mogu da održavaju vezu sa zlim duhovima smatra se pričom koja potiče iz mračnog srednjeg veka. Međutim, spiritizam, koji broji stotine hiljada, pa, čak i milione poklonika, koji je uspeo da prodre i u naučne krugove, koji je ušao u Crkve, naišao na naklonost zakonodavnih tela i kraljevskih dvorova – ova mamutska prevara je samo oživljavanje, u novoj odeći, onog u stara vremena osuđenog i zabranjenog vračarstva.

Kada ne bi bilo nikakvog drugog dokaza o pravom karakteru spiritizma, hrišćanima bi trebalo da bude dovoljna činjenica da duhovi ne prave nikakve razlike između pravednosti i greha, između najplemenitijeg i najneporočnijeg Hristovog apostola i najpokvarenijeg sotoninog sluga. Uzdižući najpodlije ljude na Nebo i predstavljajući ih kao nosioce uzvišenih položaja, sotona kao da govori svetu: „Nije važno koliko si zao; nije važno da li veruješ ili ne veruješ u Boga i u Bibliju. Živi kako god hoćeš, Nebo je tvoj dom!“ Spiritistički učitelji u stvari kao da izjavljuju: „Ko god čini zlo, po volji je Gospodu i takvi su mu mili; ili: gde je Bog koji sudi?“ (Malahija 2,17) Božja Reč kaže: „Teško onima koji zlo zovu dobro, a dobro zlo, koji prave od mraka svetlost a od svetlosti mrak, koji prave od gorkoga slatko, a od slatkoga gorko.“ (Isaija 5,20)

Ovi lažni duhovi, kada se javljaju kao apostoli, daju izjave koje se suprote onome što su pravi apostoli, dok su bili na Zemlji, napisali po nalogu Svetoga Duha. Oni odbacuju božansko poreklo Biblije, i na taj način ruše temelje hrišćanske nade i gase svetlost koja otkriva put prema Nebu. Sotona je učinio sve da svet poveruje da je Biblija samo zbirka legendi, ili knjiga prilagođena detinjstvu ljudskog roda, koju sada treba drugačije gledati ili je odbaciti kao zastarelu. Umesto Božje Reči on sada uzdiže spiritističke pojave. Taj kanal je potpuno u njegovoj vlasti; i uz njegovu pomoć može učiniti da svet veruje samo ono što on želi. Knjigu koja treba da sudi njemu i njegovim sledbenicima on potiskuje u pozadinu, u kojoj i želi da ostane, a Spasitelja sveta predstavlja kao biće koje nije ništa više od običnog čoveka. Kao što su rimski stražari koji su čuvali Isusov grob širili lažne izveštaje u skladu sa uputstvima koja su im dali sveštenici i starešine da bi pobili Njegovo vaskrsenje, tako i pobornici spiritističkih pojava pokušavaju da dokažu da ne postoji ništa čudesno u okolnostima koje su pratile Spasiteljev život. Pošto su tako pokušali da Isusa stave u pozadinu, skreću pažnju na svoja čuda, govoreći da ona potpuno nadmašuju sve što je Isus ikada učinio.

Istina je da spiritizam sada menja svoj oblik i da, prikrivajući neke svoje neprihvatljive osobine, pokušava da se odene u hrišćansko ruho. Međutim, njegove izjave sa propovedaonica i preko štampe poznate su javnosti već mnogo godina i one otkrivaju njegov istinski karakter. On svoj a učenja ne može ni da prikrije ni da porekne.

Čak i u svom sadašnjem obliku, nije ništa manje opasan, već stvarno mnogo opasniji nego ranije, jer su njegove prevare postale još podmuklije. Dok je ranije odbacivao Hrista i Bibliju, sada tvrdi da prihvata i jedno i drugo. Međutim, Bibliju tumači onako kako to odgovara neprepođenom srcu, dok njene svečane i životno važne istine potpuno odbacuje.

Ljubav proglašava najvažnijom Božjom osobinom, ali je spušta na nivo bolećive sentimentalnosti, ne praveći veliku razliku između dobra i zla. Božju pravednost, Njegovo osuđivanje greha, zahteve Njegovog svetog zakona – sve to smatra nevažnim. Ljudima govori da Deset zapovesti treba smatrati mrtvim slovom. Ugodnim, zavodljivim bajkama zaokuplja čula i navodi ljude da odbace Bibliju kao temelj svoje vere. Hrista se i sada stvarno odriče kao i nekada, ali sotona je tako zaslepio oči ljudima da ne primećuju ovu prevaru.

Malo je ljudi koji jasno mogu da prepoznaju prevarnu snagu spiritizma i opasnosti u kojoj se nalaze oni koji se izlože njegovom uticaju. Mnogi se bave njime najpre u želji da zadovolje svoju radoznalost. Nemaju neko stvarno poverenje u taj pokret i užasnuli bi se i na samu pomisao da se tako mogu pokoriti vlasti demona. Međutim, usuđuju se da stupe na zabranjeno tlo, a moćni neprijatelj i protiv njihove volje stiče moć nad njima. On ih trajno zarobljava, ako samo jednom budu navedeni da svoj um potčine njegovoj vlasti. Svojom snagom nisu u stanju da raskinu tu zavodljivu, primamljivu čaroliju. Ništa osim Božje sile, darovane kao odgovor na iskrenu molitvu vere, ne može izbaviti te zavedene duše.

Svi koji popuštaju grešnim sklonostima svoga karaktera, ili svojevolejno gaje neki poznati greh, sami prizivaju sotonska iskušenja. Oni se odvajaju od Boga i od zaštitničkog kruga Njegovih anđela, i kada im Nečastivi ponudi svoje obmane nemaju nikakvu odbranu i kao lak plen padaju mu u ruke. Oni koji mu se tako podvlašćuju ne shvataju kuda će ih odvesti takva odluka. Pošto je uspeo da ih savlada, kušač će ih zaposliti kao svoje sluge da i druge navedu u propast.

Prorok Isaija kaže: „I ako vam reknu: pitajte vračare i gatare, koji šapću i mrmljaju, recite: ne treba li narod da pita Boga svojega? Ili će pitati mrtve umesto živih? Zakon i svedočanstvo tražite, ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.“ (Isaija 8,19.20) Kada bi ljudi bili spremni da prihvate istinu, koja je tako jasno objavljena u Pismu, istinu o čovekovojoj prirodi i stanju mrtvih, oni bi u

spiritističkim zahtevima i pojavama zapazili sotonino delovanje i njegovu silu, znake i lažna čuda. Međutim, umesto da se odreknu drage slobode tako nežne telesnom srcu, umesto da odbace omiljeni greh, mnogi ljudi zatvaraju svoje oči pred svetlošću i idu dalje, ne obazirući se na opomene, dok sotona nastavlja da plete svoje mreže oko njih, sve dok ne postanu njegov plen. „Jer ljubavi istine ne primiše da bi se spasli. I zato će im Bog poslati silu prevare da veruju laži.“ (2. Solunjanima 2,10.11)

Oni koji ustaju protiv učenja spiritizma, napadaju ne samo ljude, već sotonu i njegove anđele. Oni su se uključili u rat protiv poglavarstava, vlasti i upravitelja tame ovoga sveta, protiv duhova pakosti ispod neba. Sotona nikada neće odstupiti ni sa jedne stope tla, osim ako bude potisnut silom nebeskih vesnika. Božji narod treba da bude sposoban da mu se odupre istim rečima koje je izgovorio naš Spasitelj: „Pisano je!“ sotona i danas, kao što je činio u Hristovo vreme, može da navodi tekstove iz Pisma, može da izvrće njihovo značenje i tako podupire svoje prevare. Oni koji žele da opstanu u ovo vreme opasnosti moraju samo da shvate svedočanstvo Božje Reči.

Mnogi će se suočavati s duhovima pakosti koji će im se prikazivati u liku voljenih rođaka ili prijatelja, i objavljuvati im najopasnije zablude. Ovi posetioci delovaće na naša najtananija osećanja i činiti čuda u nameri da podupru svoja tvrđenja. Moramo biti spremni da im se odupremo biblijskom istinom da mrtvi ne znaju ništa, i da se na ovakav način pojavljuju samo duhovi đavolski.

Upravo pred nama je vreme kušanja, koje „će doći na sav vasioni svet da iskuša one koji žive na zemlji“. (Otkrivenje 3,10) Svi oni čija vera nije čvrsto utemeljena na Božjoj Reči biće prevareni i pobeđeni. Sotona deluje „sa svakom prevarom nepravde“ da stekne vlast nad sinovima ljudskim i zato će se njegove prevare stalno umnožavati. Međutim, on svoj cilj može da postigne samo ako ljudi dobrovoljno podlegnu njegovim iskušenjima. Oni koji iskreno teže poznavanju istine i trude se da poslušnošću očiste svoje duše, čineći tako sve što je u njihovoj moći da se pripreme za sukob, naći će u Bogu istine sigurnu zaštitu. Spasiteljevo obećanje glasi: „Jer si održao reč trpljenja mojega, ja ću tebe sačuvati!“ (Otkrivenje 3,10) On će poslati sve anđele sa Neba da zaštite Njegov narod, i neće dozvoliti da sotona savlada nijednu dušu koja se uzda u Njega.

Prorok Isaija objavljuje užasnu zabludu svih bezakonika koji misle da su sigurni od osude na Božjem sudu: „Uhvatismo veru sa smrću i ugovorismo sa grobom; kada zađe bič kao povodanj neće nas dohvatiti, jer od laži načinismo sebi utočište i za prevaru zaklonismo se!“ (Isaija 28,15) Grupi koja je ovde opisana, pripadaju i oni koji se u svom upornom nepokajanju teše uverenjem da neće biti nikakve kazne za grešnike; da će celo čovečanstvo, bez obzira na svoju grešnost, biti primljeno na Nebo i izjednačeno sa Božjim anđelima. Međutim, još su mnogo samouvereniji oni koji sklapaju zavet sa smrću i sporazum sa grobom, koji odbacuju istinu koju je Nebo pripremilo kao odbranu za pravednike u dan nevolje, u prihvataju utočište u laži koju im umesto istine nudi sotona u obliku primamljive obmane spiritizma.

Zaslepljenost ljudi ovog naraštaja je neizreciva i čudesna. Hiljade odbacuju Božju Reč kao nedostojnu poverenja i željno i s poverenjem prihvataju sotonine obmane. Nepoverljivi i rugači žigošu fanatizam onih koji se bore za veru proroka i apostola i uveseljavaju se izlažući podsmehu svečane izjave Pisma o Hristu i planu spasenja, o odmazdi koja će stići one koji odbacuju istinu. Pokazuju duboko sažaljenje prema ljudima koji su toliko uskogrudili, slabi i praznoverni da priznaju obaveznost Božjih zahteva i poštuju pravila Njegovog zakona. Oni iskazuju toliko samouverenosti kao da su zaista sklopili zavet sa smrću i sporazum sa grobom kao da su podigli neprelaznu, neprobojnu prepreku između sebe i Božjeg gneva. Ništa ne može da razbudi njihov strah. Oni su se

toliko predali kušaču, tako su se čvrsto sjedinili s njim i duboko nadahnuli njegovim duhom, da nemaju ni snage ni želje da se istrgnu iz njegove zamke.

Sotona se dugo priprema da uloži konačni napor da prevari svet. Temelje svoga dela postavio je obećanjem koje je dao Evi u Edemu: „Nećete vi umreti!“ „Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo!“ (1. Mojsijeva 3,4.5) Malo – pomalo pripremao je put za svoje najveće delo prevare, za razvoj spiritizma. Za sada, još nije uspeo da potpuno ostvari svoje planove; ali to će postići u poslednjem delu svoga vremena. Prorok kaže: „I videh... tri nečista duha kao žabe... jer su ovo duhovi đavolski, koji čine čudesa, i izlaze k carevima svega vasionoga sveta da ih skupe na boj za onaj veliki dan Boga svedržioca.“ (Otkrivenje 16,3.14) Osim onih koje će održati Božja sila verom u Njegovu Reč, ceo svet biće uvučen u okvire ove prevare. Ljudi će se brzo uljuljkati u kobnu sigurnost, a probudiće se tek onda kada počne izlivanje Božjeg gneva.

Gospod Bog kaže: „Izvršiću sud po pravilu i pravdu po merilima; i grad će potrti lažno utočište i voda će potopiti zaklon. I vera vaša sa smrću uništiće se, i ugovor vaš s grobom neće ostati, i kad zađe bič kao povodanj, potlačiće vas.“ (Isaija 28,17.18)

7. NAMERE PAPSTVA

Protestanti su danas mnogo naklonjeniji katolicizmu nego ranijih godina. U zemljama u kojima katolicizam nema prevlast i u kojima njegov kler zauzima pomirljiv stav s ciljem da poveća svoj uticaj, zapaža se sve veća ravnodušnost prema doktrinama koje protestantizam dele od rimske hijerarhije; kao da sve više jača uverenje da se ta dva krila hrišćanstva toliko i ne razlikuju prema osnovnim verovanjima koliko se pretpostavljalo i da bi malo popuštanja od strane protestanata moglo dovesti do boljeg razumevanja s Rimom. Bilo je vremena kada su protestanti visoko cenili slobodu savesti koju su stekli uz tako visoku cenu. Oni su svoju decu učili da se gnušaju Rima i smatrali da je izgrađivanje sklada s Rimom ravno neverstvu Hristu. Međutim, koliko su drugačija osećanja koja se danas izražavaju!

Branioци papske hijerarhije izjavljuju da je Crkva bila oklevetana, a protestantski svet sklon je da prihvati tu izjavu. Mnogi smatraju da je nepravedno osuđivati današnju Crkvu zbog sramnih i nerazumnih dela koja su obeležila njenu vladavinu u razdoblju neznanja i duhovne tame. Oni opravdavaju njenu strašnu surovost, prikazujući je kao posledicu varvarstva toga vremena i tvrde da je uticaj savremene civilizacije promenio njena osećanja.

Da li su ti ljudi zaboravili tvrđenje Rima da je nepogrešiv, tvrđenje koje je ova ohola sila ponavljala više od osam stotina godina? Umesto sa bude zaboravljeno, ovo tvrđenje je u devetnaestom stoleću bilo još odlučnije naglašeno nego ikada pre toga. Sve dok Rim tvrdi da „Crkva nikada nije pogrešila, niti će, prema Svetome pismu, ikada pogrešiti“ (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, book 3, century 11, part 2, ch. 2, section 9, note 17) – kako bi se onda mogla odreći načela koja su usmeravala nje no ponašanje u prošlim vekovima?

Rimska Crkva nikada se neće odreći svoga tvrđenja da je nepogrešiva. Sve što je učinila prilikom progona vernika, koji se nisu slagali s njenim dogmama, ona proglašava opravdanim, i zar ne bi ponovila ista dela kada bi za to ponovo imala priliku? Kada bi ograničenja, koja joj sada postavlja svetovna vlast, bila uklonjena, kada bi Rim povratio svoju nekadašnju vlast, veoma brzo nastupilo bi oživljavanje njegove nekadašnje tiranije i progona.

Dobro poznati pisac ovako opisuje ponašanje rimske hijerarhije, kada je reč o slobodi savesti i posebno o opasnostima koje prete Sjedinjenim Državama od uspeha njene politike:

„Ima mnogo onih koji su raspoloženi da svaki strah od rimokatoličanstva u Sjedinjenim Državama pripišu ograničenosti ili nedoraslosti. Oni u karakteru ili ponašanju Rima ne zapažaju ništa što bi se kosilo s našim slobodnim ustavnim novama, niti nalaze išta zloslutno u njegovom rastezanju. Uporedimo najpre neka osnovna načela naše vlasti s onima Rimokatoličke crkve!

Ustav Sjedinjenih Država garantuje slobodu savesti. To je ono što je najosnovnije i najdraže svima nama. Papa Pije IX u svojoj poslanici od 15. avgusta 1854. godine kaže: ‘Apsurdne i pogrešne doktrine ili prazni razgovori o odbrani slobode savesti predstavljaju krajnje pogubnu zabludu – kugu, od koje bismo se najviše morali plašiti u državi’. Isti papa, u svojoj enciklici od 8. decembra 1864. godine anatemise ‘one koji zahtevaju slobodu savesti i verskog bogoslužjenja’, kao i sve one ‘koji tvrde da se Crkva ne bi smela služiti silom’.

Miroljubivi ton Rima u Sjedinjenim Državama ne znači promenu njegovog srca. Rim je tolerantan tamo gde je nemoćan. Biskup O’Konor kaže: ‘Verska sloboda se samo toleriše sve dok se drukčije ne može postupati bez opasnosti po katolički svet’... Nadbiskup iz Sent Luisa jednom je izjavio: ‘Jeres i neverovanje su greh pa u hrišćanskim zemljama kao što su Italija i Španija, na

primer, u kojima su svi stanovnici katolici i u kojima je katolička religija bitan deo zemaljskih zakona, bivaju kažnjavani kao i svaki drugi zločin' ...

Svaki kardinal, nadbiskup i biskup u Katoličkoj crkvi polaže zakletvu vernosti papi, u kojoj se pojavljuju i sledeće reči: 'Jeretike, šizmatike i buntovnike protiv našeg navedenog gospodara – pape – ili njegovih gore navedenih naslednika, ja ću progoniti i najenergičnije im se protiviti'." (Josiah Strong, *Our Country*, ch. 5, pars. 2-4)

Istina je da ima iskrenih hrišćana u rimokatoličkoj verskoj zajednici. Hiljade vernika te Crkve služe Bogu u skladu sa celokupnom svetlošću koju imaju. Njima nije dozvoljen pristup Božjoj Reči i zato ne mogu da prepoznaju istinu. Oni nikada nisu videli razliku između žive službe iz celog srca i praznih formi i ceremonija. Bog s nežnim saučešćem posmatra te duše, koje su vaspitane u veri koja je prožeta obmanama i ne zadovoljava potrebe srca. On će učiniti da zraci svetlosti probiju duboku tamu koja ih okružuje. On će im otkriti istinu kakva je u Isusu, i mnogi će preći na stranu Njegovog naroda.

Međutim, katolicizam kao sistem nije se danas ništa više uskladio s Hristovim jevanđeljem, nego u bilo kojem proteklom razdoblju u svojoj istoriji. Protestantske Crkve nalaze se u velikoj tami, jer bi inače prepoznale znake vremena. Rimska crkva je dalekosežna u svojim planovima i načinu delovanja. Ona se služi svim sredstvima da proširi svoj uticaj i poveća svoju moć da bi se pripremila za surovu i odlučnu borbu da ponovo zadobije prevlast u svetlu, da obnovi progonstva i ukine sve što je protestantizam postigao. Katolicizam napreduje u svim oblastima. Sve veći broj njegovih crkava i kapela podiže se u protestantskim zemljama! Pogledajte kakvu popularnost uživaju njegove visoke škole i seminari u Americi, koje protestanti tako obilno pomažu! Razmotrite jačanje ritualizma u Engleskoj (Ritualisti su verska stranka, osnovana 1833. godine u Oksfordu, koja traži sjedinjenje katolika i anglikanaca – prim. prev) i sve češće prelaženje protestanata u katolicizam! Sve ove pojave treba da zabrinu sve ljude koji cene čista načela jevanđelja!

Protestanti su se potajno dogovarali s pristalicama Rima i pružali im svoju pomoć, bili su spremni na kompromise i ustupke kojima su iznenađivali i same papiste, jer su im bili nerazumljivi. Ljudi jednostavno ne žele da vide pravi karakter klerikalizma i opasnosti koje prete od njegove prevlasti. Zato narod mora da ustane i usprotiviti se napredovanju tog najopasnijeg neprijatelja građanske i verske slobode.

Mnogi protestanti misle da je katolička religija neprivlačna i da njena bogoslužjenja predstavljaju samo dosadno i besmisleno obavljanje ceremonija. I tu nisu u pravu! Iako je katolicizam utemeljen na obmanama, to nije nikakva gruba ili nevešta prevara. Verske službe Rimske crkve predstavljaju najimpresivniji ceremonijal koji se može zamisliti. Svojim sjajem, raskošnošću i svečanim obredima mogu da očaraju čovekova čula i učutkaju glas razuma i savesti. Oko je očarano. Raskošne crkve, veličanstvene procesije, zlatni oltari, dragim kamenjem ukrašeni relikvijari, odabrane slike i umetničke skulpture, sve to deluje na smisao za lepo. I uho je zarobljeno. Muzika je nenadmašna. Bogati i svečani zvuci orgulja, sjedinjeni s melodijom mnogih glasova, koji se uzdižu prema visokim kupolama i odjekuju među kolonadama velelepkih katedrala, neminovno ispunjavaju srca strahopoštovanjem i divljenjem.

Ovaj spoljašnji sjaj, raskoš i ceremonije, kojima se samo naizgled zadovoljavaju čežnje duša opterećenih grehom, mogu da posluže kao dokaz unutrašnje iskvarenosti. Hristovoj religiji nije potrebna takva privlačnost da bi je preporučila. U svetlosti koja dopire s krsta, istinsko hrišćanstvo izgleda tako čisto i privlačno da nikakvo spoljašnje ukrašavanje ne bi moglo da mu poveća istinsku vrednost. Pred Bogom je na ceni lepota svetosti, krotkoga i tihoga duha.

Sjajan stil nije uvek dokaz neporočnih, uzvišenih misli. Smisao za umetnost, istančanost i oplemenjenost ukusa, često se sreću i među ljudima čije su misli zemaljske i telesne. Sotona ih često zapošljava da navedu ljude da zaborave potrebe svoje duše, da izgube iz vida budući, besmrtni život, da se odvrte od svog beskonačnog Pomagača i žive samo za ovaj svet.

Religija koja se iscrpljuje u spoljašnjem sjaju, privlači nepreporođena srca. Raskoš i ceremonije katoličkog bogoslužjenja imaju zavodljivu, očaravajuću privlačnost, koja je mnoge prevarila; i u skladu sa tim počinju da gledaju na Rim kao na prava nebeska vrata. Niko osim onih koji su svoje noge utvrdili na temeljima istine i čija su srca obnovljena Božjim Duhom, nije siguran od njegovog uticaja. Hiljade onih koji nemaju životno iskustvo sa Hristom biće navedeni da prihvate obličje pobožnosti i da se odreknu njene sile. Takva religija biće upravo ono što mnogi žele.

Crkva koja tvrdi da ima pravo da oprašta grehe navodi svoje vernike na pomisao da mogu slobodno da greše, a sveta tajna, sakrament ispovesti, bez koje se crkveno oprostjenje ne može dobiti, kao da otvara vrata zlu. Onaj koji kleči pred grešnim čovekom i prilikom ispovesti otvara mu tajne misli i pobude svoga srca, ponižava svoje ljudsko dostojanstvo i kvari svaku plemenitu pobudu svoje duše. Otkrivajući grehe iz svoga života svešteniku – grešnom smrtniku, koji se često odaje vinu i raspuštenosti – čovek snižava svoja merila karaktera i tako se kvari. Njegove misli o Bogu svedene su na lik palog čoveka, jer sveštenik stoji pred njim kao Božji predstavnik. To ponižavajuće ispovedanje greha čoveku predstavlja tajni izvor iz koga je potekao veliki deo zala koja kvare svet i pripremaju ga za konačno uništenje. Ipak, onome koji uživa da popušta samome sebi, mnogo je ugodnije da priznaje svoje grehe smrtnom čoveku nego da svoje srce otvori Bogu. Ljudskoj prirodi mnogo je lakše da se ispovedi nego da odbaci greh, mnogo je lakše da muči svoje telo oblačenjem kostreti, koprivama i lancima nego da razapne svoje telesne strasti. Zaista je težak jaram koji telesno srce spremno da nosi da bi izbeglo da uzme Hristov jaram.

Postoji izrazita sličnost između Rimske i Jevrejske Crkve iz vremena Hristovog prvog dolaska. Tako su Jevrej i potajno gazili svako načelo Božjeg zakona, spolja su bili vrlo strogi u poštovanju njegovih propisa, otežavajući ih preteranim zahtevima i tradicijama, koje su činile da poslušnost postane bolna i teška. I kao što su Jevreji tvrdili da poštuju zakon, tako sledbenici Rima tvrde da poštuju krst. Oni uzdižu simbol Hristovih stradanja, dok svojim životom odbacuju Onoga koga taj krst predstavlja.

Katolici stavljaju krst na svoje crkve, na svoje oltare i svoju odeću. Na sve strane mogu se videti znaci krsta. Na sve strane krst se formalno poštuje i uzdiže. Međutim, Hristova učenja pokopana su pod debelom naslagom besmislenih tradicija, lažnih tumačenja i strogih zahteva. Spasiteljeve reči upućene licemernim Jevrejima, s još većim pravom mogu se odnositi na starešine Rimske crkve: „Nego vežu bremena teška i neugodna za nošenje, i toware na pleća ljudska; a prstom svojim neće da ih prihvate.“ (Matej 23,4) Savesne duše zarobljene su stalnim strahu od gneva uvređenog Boga, dok mnogi od crkvenih dostojanstvenika žive u obilju i čulnim zadovoljstvima.

Obožavanje slika i relikvija, prizivanje svetaca i uzdizanje pape, predstavljaju sotonine metode kojima pažnju ljudi odvraća od Boga i Njegovog Sina. Da bi upropastio duše, sotona ih navodi da ne misle o Onome koji im jedini može osigurati spasenje. Njihovu pažnju pokušava da preusmeri na sve što bi im moglo pomoći da zaborave Onoga koji je rekao: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti!“ (Matej 11,28)

Sotona ulaže trajne napore da pogrešno predstavi Božji karakter, prirodu greha i osnovna pitanja oko kojih se vodi velika borba. Svojim lukavstvima pokušava da umanjí obaveznost Božjeg zakona i da ljudima omogući da slobodno greše. Istovremeno ih navodi da prihvate pogrešna

shvatanja o Bogu tako da Mu pristupaju sa strahom i mržnjom umesto s ljubavlju. Surovost koja je svojstvena njegovom karakteru pokušava da pripiše Stvoritelju; sve ove pojedinačne napore ujedinio je i predstavio kao oblik verskog sistema i izrazio oblicima bogoslužjenja. Tako je uspeo da zaslepi um mnogih ljudi i da ih navede da kao njegove sluge krenu u rat protiv Boga. Prihvatanjem izopačenih shvatanja o božanskim osobinama, neznabožački narodi bili su navedeni da poveruju da su im ljudske žrtve neophodne da zadobiju naklonost božanstva; strašne surovosti počinili su ovi ljudi jedni drugima, sledeći raznovrsne oblike idolopoklonstva.

Rimska crkva, koja je sjedinila neznaboštvo s hrišćanstvom i, slično neznaboštvu, pogrešno predstavljala Božji karakter, prihvatila je običaj e koji nisu bili ništa manje surovi i neprihvatljivi. U vreme rimske prevlasti postojala su razna sredstva za mučenje kojima su ljudi primoravani da prihvate njihova učenja. Podizane su i lomače za one koji se nisu hteli pokoriti njenim zahtevima. Izvršena su mnoga krvoprolića čija se veličina neće saznati sve do Božjeg suda. Crkveni velikodostojnici nastojali su, pod sotoninim nadzorom, da izmisle oruđa za mučenje koja će nanositi najveću bol, a da bitno ne ugroze život mučenika. U mnogo slučajeva pakleni procesi nastavljeni su sve do granica ljudske izdržljivosti, sve dok sama priroda nije odustala od borbe i dok mučenik ne bi pozdravio smrt kao dobrodošlo izbavljenje.

Takva je bila sudbina protivnika Rima. Za svoje pristalice Rim je propisivao disciplinu biča, izgladnjivanje postovima i svako mučenje tela. Da bi stekli naklonost Neba, pokajnici su kršili Božje zakone kršeći prirodne zakone. Od njih se zahtevalo da kidaju veze koje je Bog dao čoveku da bi ulepšao njegovo zemaljsko postojanje. Na crkvenim grobljima postoje grobovi miliona žrtava koje su provodile život u uzaludnom nastojanju da suzbiju svoje prirodne sklonosti, da uguše kao uvredljive Bogu sve misli i osećanja ljubavi prema svojim bližnjima.

Kada bismo pozeleli da shvatimo strašnu sotoninu surovost, koja se vekovima pokazivala, ne samo među onima koji nikada nisu ni čuli za Boga, već i u samom i u celoj širini hrišćanstva, treba samo da proučimo istoriju Rimske crkve. Preko ovog ogromnog sistema obmane knez zla ostvaruj e svoju nameru da osramoti Boga i da uništi čoveka. Kada vidimo kako uspeva da se preruši i obavi svoje delo preko starešina ove Crkve, možemo bolje razumeti zašto gaji tako veliku odbojnost prema Bibliji. Kada bi ljudi čitali tu Knjigu, otkrili bi Božju milost i ljubav, videli bi da On ne nameće čoveku nijedan od tih teških tereta. Jedino što traži to je smerno i skrušeno srce, ponizan i poslušan duh.

Hristos u svom životu nikada nije ljudima pokazao primerom da treba da se zatvore u manastire i u njima se pripremaju za Nebo. On nikada nije govorio o suzbijanju ljubavi i saosećanja. Spasiteljevo srce prelivalo se ljubavlju. Što se čovek više približava moralnom savršenstvu, to su njegova osećanja jača, to je oštrije njegovo shvatanje greha i dublje njegovo saosećanje prema nevoljnicima. Papa tvrdi da je Hristov zamenik; ali na koji način se njegov karakter može uporediti s karakterom našeg Spasitelja? Da li je Hristos ikada bio poznat po tome što je ljude zatvarao u tamnice ili slao na sprave za mučenje samo zato što mu nisu odali čast kao Vladaru svemira? Da li je Njegov glas ikada izrekao smrtnu presudu onima koji Ga nisu prihvatili? Kada su Ga odbacili stanovnici samarjanskog sela, kada Ga je apostol Jovan pun gneva upitao: „Gospode, hoćeš li da rečemo da oganj siđe s neba i da ih istrebi kao Ilija što učini“, Isus je sažaljivo pogledao svoga učenika i ukorio ga zbog nemilostivog duha, govoreći: „Jer sin čovečji nije došao da pogubi duše čovečije, nego da sačuva!“ (Luka 9,54.56) Koliko se od ovoga duha, koji je Hristos pokazao, razlikuje duh Njegovog navodnog zamenika!

Rimska Crkva sada okreće prema svetu svoje lepše lice, pokrivajući izvinjenjima izveštaje o svojim užasnim surovostima. Odenula se u hristoliko ruho, ali nije se promenila! Svako načelo papstva koje je postojalo u proteklim stolicima postoji i danas! Doktrine prihvacene u razdoblju najmračnijih dana i danas su na snazi. Neka se niko ne vara! Papstvo koje protestanti danas tako spremno uzdižu, ono je isto koje je vladalo svetom u vreme reformacije, kada su Božji ljudi ustajali, izlažući opasnosti svoj život, da razotkriju njegovo bezakonje! Ono i danas gaji istu oholost i razmetljivu drskost i zahteva vlast nad carevima i vladarima, i prisvaja božanska prava. Njegov duh nije danas ništa manje surov i samovoljan nego u vreme kada je kršilo ljudske slobode i ubijalo svece Najvišega!

Papstvo je upravo ono što je proročanstvo proreklo da će biti: otpad poslednjeg vremena (2. Solunjanima 2,3.4)! Deo njegovog plana je da izgradi karakter koji će najbolje poslužiti njegovim namerama, ali ispod promenljive spoljašnjosti kameleona krije se nepromenljiv otrov stare zmiije. Ono kaže: „Veru zadanu jeretiku ne treba držati, a ni osobama osumnjičenim za jeres!“ Lenfant, vol. 1, p. 516). Da li ova sila, čiji su izveštaji hiljadama godina bili pisani krvlju svetih, treba danas da bude priznata kao deo Hristove Crkve?

U nekim protestantskim zemljama nije bez razloga izraženo mišljenje da se današnji katolicizam mnogo manje razlikuje od protestantizma nego u ranija vremena. Nastupile su promene, ali promena se nije dogodila u papstvu! Katolicizam zaista po mnogo čemu podseća na današnji protestantizam, ali samo zato što se protestantizam, u velikoj meri izmenio od vreme reformatora!

Otkako su protestantske Crkve počele da traže naklonost sveta, lažno čovekoljublje zaslepilo je njihove oči. One su već prihvatile misao da treba verovati da u svakom zlu mora biti i ponešto dobra, ali će na kraju kao neizostavna posledica nastupiti i verovanje da u svakom dobru ima i ponešto zla. Umesto da ustanu u odbranu vere koja je jednom bila data svetima, one se sada, skoro izvinjavaju Rimu zbog svog nepovoljnog mišljenja o njemu, i kao da traže oprostaj zbog svoje nekadašnje revnosti.

Veliki broj protestanata, čak i onih koji nisu previše naklonjeni katolicizmu, ne naslućuju nikakvu veliku opasnost koja pretili od njegove snage i uticaja. Mnogi tvrde da je intelektualna i moralna tama koja je preovlađivala u razdoblju srednjeg veka išla na ruku širenju njegovih dogmi, sujeverja i tlačenja, ali da veća obaveštenost savremenog čoveka, opšte širenje znanja i sve veća slobodoumnost na području religije, onemogućavaju ponovno pojavljivanje netrpeljivosti i tiranije. Takvi ismejavaju čak i samu pomisao da bi nešto takvo moglo da postoji u ovom našem prosvetljenom dobu. Istina je da velika svetlost obasjava ovaj naraštaj na intelektualnom, moralnom i verskom području. Sa otvorenih stranica Božje svete Reči, nebeska svetlost obasjava ovaj svet. Međutim, moramo imati na umu da što više svetlosti obasjava ljude, to je veća tama onih koji je izopačavaju i odbacuju.

Proučavanje Biblije potkrepljeno molitvom pomoglo bi protestantima da shvate stvarni karakter papstva i navelo bi ih da ga prozru i izbegavaju, ali mnogi među njima toliko sebe smatraju mudrima, da ne osećaju nikakve potrebe da tražeći Boga pronađu istinu. Iako se ponose svojom prosvetljenošću, oni ne znaju Pisma niti imaju sile Božje. Oni traže ono što je najmanje duhovno i što od njih zahteva najmanje samoodricanja, jer im je neophodan neki način da umire svoju savest. Ono što traže je metod da zaborave Boga, iako bi želeli da izgleda kao da Ga se sećaju. Papstvo je dobro pripremljeno da zadovolji potrebe svih ovih ljudi. Ono je dobro pripremljeno da se suoči sa dve grupe ljudi, od kojih se sastoji skoro ceo svet – sa onima koji bi želeli da se spasu svojim

zaslugama, i onima koji bi želeli da budu spaseni u svojim gresima. U tome se krije tajna njegove snage.

Istorija pokazuje da je vreme velike intelektualne tame bilo vrlo povoljno za uspeh papstva. Međutim, tek će se videti da je i vreme velike intelektualne prosvetljenosti isto toliko povoljno za njegov uspeh. U prošlim vremenima, u kojima su ljudi bili lišeni Božje Reči i poznavanja istine, oči su im bile zaslepljene i mnogi su bili uhvaćeni u zamku, jer nisu videli mrežu koja im je bila bačena pred noge. I u ovom naraštaju mnogima su oči zaslepljene sjajem ljudskog načina razmišljanja, „lažno nazvanoga razuma“; jer ni oni ne prepoznaju mrežu i upadaju u nju kao da su im oči povezane. Bog želi da ljudi svoje intelektualne sposobnosti shvate kao dar svoga Stvoritelja i da ih stave u službu istine i pravde; ali kada ljudi gaje oholost i častoljublje i kada uzdižu svoje teorije iznad Božje Reči, tada ljudski razum može da prouzrokuje veću štetu nego neznanje. I upravo zato će lažna nauka u našem vremenu imati isto toliko uspeha u pripremanju puta za prihvatanje papstva u svim njegovim privlačnim formama, kao što je uskraćivanje znanja poslužilo njegovom uzdizanju u mračnom srednjem veku.

Podržavajući pokrete koji se sada razvijaju u Sjedinjenim Državama, koji crkvenim ustanovama i običajima nastoje da osiguraju državnu potporu, protestanti idu stopama katolika. Štaviše, oni otvaraju vrata papstvu da u protestantskoj Americi stekne prevlast koju je izgubilo u Starom svetu. Ono što ovim pokretima daje još veći značaj je činjenica da njihov osnovni zamišljeni cilj predstavlja ozakonjenje svetkovanja nedelje – običaja koji je nastao u Rimu i koji Rim smatra znakom svoga autoriteta. Upravo duh papstva – duh usaglašavanja sa svetovnim običajima, uzdizanja ljudskih tradicija iznad Božjih zapovesti – prožima sada protestantske Crkve i navodi ih da uzdižu nedelju da čini ono što je papstvo činilo pre njih.

Da bi čitalac mogao da shvati koja će sredstva biti upotrebljena u predstojećem sukobu, treba samo da prouči izveštaj o sredstvima iz prošlih vremena kojima se Rim služio da bi postigao isti cilj. Ukoliko bi želeo da sazna kako će sjedinjeni protestanti i prijatelji papstva postupati prema onima

koji ne prihvate njihove dogme, treba samo da upozna duh koji je Rim u prošlosti pokazivao prema svetkovanju Subote i njenim braniteljima.

Carski edikti, opšti sabori i crkvene uredbe, podržane svetovnim silama, to su bili koraci uz čiju pomoć se nezabožacki praznik uzdigao do časti u hrišćanskom svetu. Prva javna mera koja je propisivala svetkovanje nedelje bio je zakon koji je izdao car Konstantin (posle Hrista; 321, vidi: Dodatak). Taj edikt je zahtevao od gradskih stanovnika da se odmaraju u „časni dan Sunca“, ali je dozvoljavao zemljoradnicima da obavljaju poljoprivredne radove. Iako je ovo u stvari bio samo mnogobožacki propis, imperator ga je izdao tek pošto je formalno prihvatio hrišćanstvo.

Pošto se carski nalog nije pokazao kao dovoljna zamena za božanski autoritet, Euzebij, biskup koji je čeznuo za naklonošću knezova i koji je bio poseban Konstantinov prijatelj i laskavac, tvrdio je da je sam Isus preneo obavezu svetkovanja sa subote na nedelju. Nijedno jedino svedočanstvo Biblije nije bilo ponuđeno kao dokaz u prilog ovoj novoj teoriji. Sam Euzebij nehotice je priznao njenu neosnovanost kada je ukazao na stvarnog autora promene. Evo njegovih reči: „Sve ono što smo po dužnosti morali da činimo u subotu, *mi* smo prebacili na Gospodnji dan.“ (Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, p. 538) Međutim, ovaj dokaz u prilog nedelje, ma koliko bio neutemeljen, osmelio je ljude da pogaze Gospodnji dan odmora, Subotu. Svi koji su poželeli da uživaju naklonost sveta, prihvatili su ovaj već rasprostranjeni praznik.

Kada se papstvo čvršće ukorenilo, delo uzdizanja nedelje je nastavljeno. Neko vreme narod se bavio poljoprivrednim radovima kada nije dolazio u crkvu, a sedmi dan je i dalje smatran danom

odmora. Međutim, promena je postepeno uvedena. Onima koji su obavljali crkvene službe bilo je zabranjeno da nedeljom izriču ikakve presude u građanskim sporovima. Ubrzo posle toga, svim ljudima, bez obzira na položaj, bilo je zabranjeno da se bave običnim poslovima toga dana, pod pretnjom novčane kazne za slobodnjake, a bičevanja za robove. Kasnije je bilo određeno da bogati ljudi budu kažnjavani oduzimanjem polovine imanja, i konačno, u slučaju da ostanu uporni, da budu prodati kao roblje. Nižim klasama pretila je kazna trajnog izгона iz zemlje.

I čuda su bila pozivana u pomoć. Između ostalih čuda, pričalo se o nekom zemljoradniku koji se spremao da u nedelju ore svoju njivu i koji je tom prilikom pokušao da nekim komadom gvožđa očisti raonik. Gvožđe mu se zalepilo za ruku i dve godine je morao da ga nosi „uz neobično velike patnje i sramotu“. (Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, p. 174)

Pape su kasnije naredile parohijskim sveštenicima da opominju one koji krše nedelju i da od njih traže da idu u crkvu i izgovaraju svoje molitve, ukoliko ne žele da na sebe i svoje susele navuku neku veliku nesreću. Jedan crkveni sabor objavio je tvrdjenje, koje se od tada često upotrebljavalo, čak i među protestantima, da su neki ljudi koji su radili nedeljom bili pogođeni gromom i da je zato nedelja pravi dan odmora. Prelati su govorili: „Bilo je očigledno koliko je Bog bio nezadovoljan zanemarivanjem toga dana!“ Zatim je upućen poziv sveštenicima i propovednicima, carevima i knezovima i svem pobožnom narodu da „ulože krajnje napore i staranje da se tome danu vrati njegova čast, i da on, na dobro hrišćanstva, bude još revnosnije poštovan u danima koji dolaze“. (Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day*, p. 271)

Kada su se i odluke koncila pokazale nedovoljno uspešne, od svetovnih vlasti bilo je zatraženo da izdaju edikt koji će zaplašiti narod i prisiliti ga da se uzdrži od rada nedeljom. Na sinodu koji je održan u Rimu, potvrđene su oštrije i odlučnije sve ranije odluke. Uključene su i u crkvene zakone i preko građanskih vlasti nametane u celom hrišćanstvu. (Vidi Heylyn, *History of the Sabbath*, pt. 2, ch. 5, sec. 7)

Međutim, nedostajanje biblijskih dokaza za svetkovanje nedelje i dalje je izazivalo velike probleme. Narod je svojim učiteljima osporavao pravo da odbace jasnu Gospodnju izjavu: „A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvojemu“, i pređu na svetkovanje dana posvećenog Suncu. Za popunjavanje praznine nastale usled nedostatka biblijskih dokaza, bile su potrebne druge mere. Revnosni zastupnik nedelje, koji je krajem dvanaestog stoleća posetio crkve u Engleskoj, naišao je na otpor vernih svedoka istine. Njegovi napori bili su tako neuspešni da je morao privremeno da napusti zemlju i potraži neki dokaz kojim bi potvrdio svoje učenje. Kada se vratio, postigao je u svom kasnijem radu mnogo više uspeha. Naime, doneo je jedan spis za koji je tvrdio da dolazi od samoga Boga, i da sadrži potrebnu zapovest o svetkovanju nedelje, zajedno sa strašnim pretnjama koje su bile upućene nepokornim vernicima. Taj dragoceni dokument – obični falsifikat kao i ustanova koju je podržavao – navodno pao je s Neba i bio je pronađen u Jerusalimu na oltaru svetog Simeona na Golgoti. U stvari, papska palata u Rimu bila je mesto na kome je nastao. Prevare i falsifikati kojima je Crkva tokom svih vekova unapređivala svoju moć i blagostanje, smatrani su potpuno zakonitim sredstvima koja je stoje na raspolaganju rimskoj hijerarhiji.

Dokument je zabranjivao rad od devetoga sata, tri sata posle podne, u subotu, pa sve do izlaska Sunca u ponedeljak, i tvrdilo da je njegov autoritet potvrđen mnogim čudima. Kružila je i priča da su osobe koje su radile u zabranjeno vreme bile pogođene oduzetošću. Mlinar koji je pokušao da melje žito, video je da umesto brašna teče krv, dok je vodenično kolo stajalo nepokretno, iako je vodena struja bila snažna. Drugi čovek koji je pripremio testo za pečenje hleba u deveti sat, ali je

odlučio da ga ostavi sve do ponedjeljka, ustanovio je sledećeg dana da je testo bilo podeljeno na hlebove i ispečeno božanskom silom. Čovek koji je pekao hleb posle devetoga sata u subotu, ustanovio je sledećeg jutra, kada je razlomio taj hleb, da je krv potekla iz njega. Zastupnici nedelje takvim besmislenim i praznovernim izmišljotinama pokušavali su da uspostave njenu svetost (vidi: Roger de Hoveden, *Annals*, vol. 2, pp. 528-530).

U Škotskoj, kao i u Engleskoj, veće poštovanje nedelje bilo je osigurano njenim delimičnim sjedinjavanjem sa starom subotom. Međutim, vreme svetkovanja se veoma se razlikovalo. Jedan edikt škotskog kralja tražio je da „subota od dvanaest sati u podne treba da se računa kao sveto vreme“ i da niko, sve do ponedjeljka ujutro ne sme da se bavi nikakvim svetovnim poslom (Morer, pp. 290.291).

Međutim, uprkos svim naporima u prilog uspostavljanja svetosti nedelje, i sami klerici javno su priznavali božanski autoritet Subote i ljudsko poreklo ustanove kojom je ona bila zamenjena. U šesnaestom stoleću, jedan papski koncil otvoreno je zaključio: „Neka svi hrišćani imaju na umu da je Bog posvetio sedmi dan, koji je bio prihvaćen i svetkovan ne samo među Jevrejima, nego i među svima onima koji su tvrdili da služe Bogu; ipak, mi hrišćani premestili smo dan odmora na Gospodnji dan (nedelja – prim. prev).“ (Isto, rr. 281.282) Oni koji su unosili neovlašćene promene u božanski zakon bili su potpuno svesni karaktera svoga dela. Oni su sebe svesno uzdizali iznad Boga.

Izrazit primer rimske politike prema onima koji se nisu slagali s njim predstavlja dugotrajno i krvavo gonjenje valdenžana, od kojih su neki svetkovali Subotu. I drugi su trpeli na sličan način zbog svoje vernosti četvrtoj zapovesti. Istorija Crkve u Etiopiji ima poseban značaj. Usred tame srednjeg veka, svet je potpuno izgubio iz vida i zaboravio hrišćane u centralnoj Africi, koji su tokom mnogih stoleća uživali potpunu slobodu ispovedanja svoje vere. Međutim, Rim je konačno saznao za njihovo postojanje i vladar Etiopije uskoro je obmanom bio naveden da prizna papu kao Hristovog zamenika. Sledili su i drugi ustupci. Bila je izdata naredba koja je preteći najstrožim kaznama zabranjivala svetkovanje subote (vidi: Michael Geddes, *Church History of Ethiopia*, pp. 311.312). Međutim, papska tiranija uskoro je postala toliko težak jaram da su Etiopljani odlučili da ga skinu sa svoga vrata. Posle teške borbe poklonici Rima bili su proterani sa svojih poseda, a stara religija bila je ponovo uspostavljena. Crkve su se radovale svojoj slobodi i nikada nisu zaboravile pouku koju su stekle o prevarama, fanatizmu i despotskoj moći Rima. Bile su zadovoljne da ostanu u svojoj usamljenosti, skoro nepoznate ostatku hrišćanstva.

Crkve u Africi svetkovala su Subotu onako kako je svetkovana u rimskoj Crkvi pre njenog potpunog otpada. Naime, svetkovala su Subotu u znak poslušnosti četvrtoj zapovesti, i uzdržavale se od rada nedeljom u skladu s običajem Crkve. Kada je stekao vrhovnu vlast, Rim je pogazio Gospodnju subotu i uzdigao svoj dan odmora, ali crkve u Africi, odvojene više od hiljadu godina od ostatka hrišćanstva, nisu se pridružile tog otpadu. Kada su potpale pod vlast Rima, bile su prisiljene da odbace pravi i prihvate lažni sedmični dan odmora, ali čim su ponovo stekle nezavisnost, vratile su se poslušnosti četvrtoj zapovesti. (Vidi Dodatak!)

Ovi izveštaji iz prošlosti jasno ukazuju na neprijateljstvo Rima prema Suboti, istinskom danu odmora, i njegovim zastupnicima, i sredstva kojima se služio da uzdigne ustanovu koji je sam stvorio. Božja Reč kaže da će se ovi prizori ponoviti kada se katolici i protestanti budu ujedinili da zajednički uzdignu nedelju.

Proročanstvo iz 13. poglavlja Otkrivenja govori da će sila, predstavljena kao zver s rogovima kao u jagnjeta, učiniti da se „zemlja i svi koji žive na njoj“ poklone Rimu – na tom mestu simbolički

predstavljenom kao zver „slična risu“. Zver s rogovima kao u jagnjeta treba da kaže „onima koji žive na zemlji da načine ikonu zveri“; osim toga, ona treba da zapovedi svima, „malima i velikima, bogatima i siromašnima, slobodnjacima i robovima“ da prime žig zveri (Otkrivenje 13,11-16). Već je bilo spomenuto da su Sjedinjene Države sila predstavljena kao zver sa rogovima kao u jagnjeta, i da će ovo proročanstvo biti ispunjeno kada Sjedinjene Države zakonom propišu svetkovanje nedelje, što Rim inače ističe kao posebno priznanje svoje prevlasti. Međutim, Sjedinjene Države neće biti usamljene u ovom odavanju počasti Rimu. Uticaj Rima u zemljama koje su nekada priznavale njegovu prevlast ni izdaleka nije otklonjen. Proročanstvo nagoveštava obnavljanje njegove vlasti. „I videh jednu od glava njezinih kao ranjenu na smrt, i rana smrti njene izleći se. I čudi se sva zemlja iza zveri.“ (Otkrivenje 13,3) Nanošenje smrtne rane upućuje na pad papstva 1798. godine. Posle toga, prorok kaže: „i rana smrti njezine isceli se i čudi se sva zemlja iza zveri.“ Pavle jasno objavljuje da će „čovjek bezakonja“ nastaviti svoju delatnost sve do drugog Hristovog dolaska (2. Solunjanima 2,3-8). Sve do samog kraja vremena nastaviće da obavlja svoje delo prevare. Pisac Otkrivenja izjavljuje, takođe govoreći o Rimu: „I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji, kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta.“ (Otkrivenje 13,8) Kako u starom tako i u novom svetu, Rim će dobijati počasti u obliku poštovanja nedelje, ustanove koja počiva isključivo na autoritetu Rimske crkve.

Od sredine devetnaestog stoleća, istraživači proročanstava objavljivali su ovo svedočanstvo svim stanovnicima Sjedinjenih Država. Po događajima koji se sada zbivaju po svetu možemo videti da se brzo približavamo ispunjenju ovog proročanstva. Protestantski teolozi snažno naglašavaju božanski autoritet svetkovanja nedelje, ali sa istim nedostatkom biblijskih dokaza, što veoma podseća na i u izjavu papskih izaslanika koji su iznalazili čuda da bi njima zamenili Božju zapovest. Tvđenje da su Božji sudovi pohodili ljude koji su kršili lažni sedmični dan odmora, nedelju, biće ponovo navođeno, i kao da već počinje da se navodi. Pokret da se svetkovanje nedelje nametne zakonom postaje sve uticajniji.

Rimska crkva zaista je poznata po svojoj prepredenosti i lukavnosti. Ona ima priliku da vidi šta će se dogoditi. Samo čeka svoje vreme, videći da joj protestantske Crkve ukazuju počast svojim prihvatanjem lažnog dana odmora i spremnošću da ga nametnu istim sredstvima kojima se ona služila u prošlosti. Oni koji odbace svetlost istine, potražiće pomoć ove samoproglashene „nepogrešive“ sile da uzdignu ustanovu koju je ona uspostavila. Rim će spremno priskočiti u pomoć protestantima da obave ovo delo i to nije teško pretpostaviti! Ko bolje od pripadnika papske hijerarhije zna kako da postupa prema onima koji su neposlušni Crkvi?

Rimokatolička crkva, sa svojim ograncima raširenim po celom svetu, ima u svojoj vlasti ogromnu organizaciju, ustanovljenu da služi interesima papske stolice. Milioni njenih pripadnika u svim zemljama na svetu uče da su vezani obavezom odanosti papi. Bez obzira na nacionalnost i oblik vladavine u svojoj zemlji, treba da smatraju da je autoritet Crkve iznad svih ostalih autoriteta. Iako mogu da polože zavet vernosti svojoj zemlji, iznad svih ostalih zakletvi stoji zavet poslušnosti Rimu, koji ih oslobađa svake zakletve suprotne interesima Crkve.

Istorija svedoči o veštima i istrajnim naporima Rima da se umeša u poslove država, a kada negde stekne oslonac, da onda sledi svoje ciljeve čak i po cenu ugrožavanja opstanka knezova i naroda. Godine 1204, papa Inoćentije III iznudio je od Petra II, aragonskog vladara, neobičnu zakletvu: „Ja, Petar, kralj Aragonije, izjavljujem i obećavam da ću uvek biti veran i poslušan svome gospodaru, papi Inoćentiju, svim njegovim katoličkim naslednicima i Rimskoj crkvi, da ću verno čuvati svoje kraljevstvo u vernosti njemu, braneći katoličku veru i goneći jeretičku pokvarenost.“ (John

Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55) Ovo je u potpunom skladu sa zahtevima rimskog pontifeksa za vlašću: „Potpuno je zakonito da on uklanja careve“ i da „može osloboditi podanike njihove zakletve na vernost nepravednom vladaru.“ (Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17 – Vidi: Dodatak)

Neka se ne zaboravi da se Rim hvali time što se nikada ne menja! Načela Grgura VII i Inoćentija III i dalje su načela Rimokatoličke crkve. Kada bi stekla vlast, ona bi počela da ih primenjuje sa isto toliko revnosti kao i u proteklim stolećima. Protestanti zaista ne znaju šta čine kada predlažu da prihvate saradnju Rima u delu uzdizanja nedelje. Dok se oni bore da ostvare svoju nameru, Rim teži da obnovi svoju moć, i ponovo stekne izgubljenju prevlast. Ako Sjedinjene Države prihvate načelo da Crkva može da se posluži autoritetom države ili da ga čak i nadgleda, da se verski praznici i običaji mogu nametnut građanskim zakonima, ukratko, da autoritet Crkve i države ima pravo da vlada savešću, pobjeda Rima u ovoj zemlji biće osigurana.

Božja Reč je upozorila na neposrednu opasnost koja nam pretila, ako opomena ne bude prihvaćena, protestantski svet saznaće stvarne namere Rima, ali prekasno da bi izbegao njegove zamke. Rim polako i neosetno stiče snagu. Njegova učenja šire svoj uticaj u zakonodavnim skupštinama, u crkvama, u srcima ljudi. On podiže svoje veličanstvene i masivne građevine u čijim će se tajnim odajama ponoviti nekadašnja progonstva. Rim neprimetno i neosetno ojačava svoje snage pripremajući se da postigne svoje ciljeve kada bude došlo vreme za napad. Sve što sada želi je uporište, a ono mu je već pruženo. Uskoro ćemo videti i osetiti istinske namere Rima. Ko god bude verovao Božjoj Reči i bude joj bio poslušan, navući će na sebe ruganje i progonstvo.

8. SUKOB KOJI JE PRED NAMA

Od samog početka velikog sukoba na Nebu, sotona je želeo da sruši Božji zakon. U nameri da postigne ovaj cilj, upustio se u pobunu protiv Stvoritelja. Iako je bio progнан sa Neba, nastavio je istu bitku i na Zemlji. Cilj za kojim je istrajno težio, ogledao se u njegovoj težnji da prevari ljude i da ih navede da prekrše Božji zakon. Posledice će biti potpuno iste, bez obzira da li će ga postići tako što će ih navesti da odbace ceo Zakon, ili da uklone samo jednu od njegovih odredaba. Onaj koji pogreši „u jednome“ pokazuje prezir prema celom zakonu; svojim uticajem i primerom staje na stranu prestupa, i zato postaje „kriv za sve“. (Jakov 2,10)

Trudeći se da izloži preziru božanske uredbe, sotona je izopačio biblijsku nauku, pa su se zablude na taj način uvukle i u veru hiljada ljudi koji su smatrali da veruju u Bibliju. Poslednji veliki sukob između istine i zablude predstavlja konačnu bitku u dugotrajnom ratu oko Božjeg zakona. Upravo sada ulazimo u tu bitku – u bitku između ljudskih zakona i Gospodnjih odredaba, između religije Biblije i religije bajki i tradicija.

Sile koje će se ujediniti protiv istine i pravde u ovom sukobu već su aktivno na poslu. Božja sveta Reč, koja nam je sačuvana po visokoj ceni patnji i prolivene krvi, danas se malo ceni. Biblija je u našem vremenu svima na raspolaganju, ali je malo onih koji je stvarno prihvataju kao vodiča u životu. Neverstvo preovladava u zastrašujućoj meri, preovladava ne samo u svetu, već i u samoj Crkvi. Mnogi odbacuju nauke koje predstavljaju glavne stubove hrišćanske vere. Velike istine o stvaranju, kao što su ih objavili nadahnuti pisci, pad čoveka u greh, pomirenje, trajnost Božjeg zakona, sve to u stvari je odbacio, u celini, ili delimično, veliki deo hrišćanskog sveta. Hiljade koje se ponose svojom mudrošću i nezavisnošću, potpuno poverenje u Bibliju proglašavaju znakom slabosti, misle da će pokazati nad moćnu obdarenost i učenost ukoliko prigovaraju Svetom pismu i ukoliko simbolički tumače i objašnjavaju njegove najvažnije istine. Mnogi propovednici uče svoje vernike, mnogi nastavnici i profesori govore svojim đacima i studentima da je Božji zakon promenjen ili čak ukinut; i da oni koji njegove zahteve i dalje smatraju obaveznima, koji smatraju da moraju biti doslovno primenjivani, zaslužuju jedino prezir i porugu.

Odbacujući istinu, ljudi odbacuju i njenog Autora. Gazeći Božji zakon, odbacuju autoritet Zakonodavca. Od lažnih nauka i teorija isto je tako lako načiniti idola kao i od drveta i kamena. Pogrešno predstavljajući Božje osobine, sotona navodi ljude da pogrešno zamišljaju i Njegov karakter. Mnogi su na presto umesto Gospoda stavili nekog filozofskog idola, dok živoga Boga, Onoga koji je otkriven preko svoje Reči, preko Hrista, preko svojih dela stvaranja, slave samo retki pojedinci. Hiljade obožavaju prirodu kao boga, istovremeno odbacujući Boga prirode. Idolopoklonstvo, iako u promenjenom obliku, postoji i danas u hrišćanskom svetu isto tako stvarno kao što je postojalo u starom Izrailju u Ilijino vreme. Bog mnogih koji se smatraju mudrim ljudima, bog filozofa, pesnika, državnika, novinara, bog uglađenih pomodnih krugova, mnogih visokih škola i univerziteta, pa čak i nekih teoloških ustanova – skoro da nije ništa bolji od Vala, feničanskog boga Sunca.

Nijedna zabluda, prihvaćena u hrišćanskom svetu, ne udara smelije na autoritet Neba, nijedna nije neposrednije suprotstavljena zdravom razumu, nijedna nije otrovnija po svojim posledicama, kao nauka novog doba, koja brzo stiće pristalice, jer ističe da Božji zakon nije više obavezan za ljude. Svaki narod ima svoje zakone, koji zahtevaju poštovanje i poslušnost; nijedna vlada ne bi mogla da opstane bez njih, pa zar bismo onda mogli pretpostaviti da Stvoritelj neba i zemlje nije propisao nikakav zakon kojim bi regulisao ponašanje svojih stvorenja? Pretpostavimo da istaknuti

propovednici počnu javno da govore da zakoni po kojima se upravljaju građani njihove zemlje, zakoni koji štite prava njenih stanovnika, nisu više obavezni – da samo ograničavaju narodne slobode i da zato ne moraju biti poštovani; koliko dugo bi ti propovednici ostali na svojim mestima? Zar je veći prestup potcenjivati zakone zemlje i naroda nego gaziti božanske uredbe koje predstavljaju temelj svake vlasti?

Bilo bi mnogo prihvatljivije da narodi ukinu svoje zakonodavstvo i dozvole ljudima da se ponašaju po svojoj volji, nego da Vladar svemira ukine svoj Zakon i ostavi svet bez merila kojim bi bili osuđivani krivci, a opravdavani poslušni. Da li možete zamisliti kakve bi posledice imalo ukidanje Božjeg zakona? Takav eksperiment je već bio učinjen. Užasni prizori događali su se u Francuskoj kada je ateizam postao vladajuća sila. Tada je celom svetu bilo pokazano da ukidanje ograničenja koja je Bog postavio znači prihvatanje vladavine najsirovijeg od svih tirana. Odbacivanje merila pravde otvara put knezu tame da uspostavi svoju vlast na Zemlji.

Kada god se odbace božanske uredbe, greh prestaje da izgleda grešan ili pravednost privlačna. Oni koji odbijaju da se pokore Božjoj vladavini postaju nesposobni da vladaju sobom. Preko svojih otrovnih učenja, duh nepokornosti useljava se u srca dece i mladih, kojima je u prirodi da ne podnose ograničenja, i društvo tako zapada u stanje bezakonja i razuzdanosti. Dok osuđuje lakovernost onih koji se pokoravaju Božjim zahtevima, većina ljudi rado prihvata sotonine obmane. Ljudi popuštaju uzde strastima i čine iste grehe koji su izazvali izlivanje božanskih sudova na nezabošce.

Oni koji uče narod da olako shvata Božje zapovesti seju neposlušnost i poźnjeće neposlušnost. Kada bi ograde postavljene božanskim zakonom bile uklonjene, i ljudski zakoni ubrzo bi bili zanemareni. Pošto Bog zabranjuje nepošteno postupanje, pohlepu, laganje i varanje, ljudi su spremni da pogaze Njegove uredbe kao smetnju svom svetovnom napredovanju, ali posledice odbacivanja tih uredaba biće potpuno neočekivane. Ako zakon nije na snazi, zašto bi se iko plašio da ga prekrši? Imovina više ne bi bila sigurna. Ljudi bi silom uzimali imovinu svoga blišnjega i najsnažniji bi postao i najbogatiji. Ni život ne bi bio poštovan. Bračno obećanje ne bi više stajalo kao sveti odbrambeni bedem oko porodice. Onaj koji ima moć, mogao bi, ukoliko želi, da silom uzme i ženu svoga blišnjega. Peta zapovest bila bi odbačena zajedno sa četvrtom. Deca se ne bi ustručavala da oduzmu život svojim roditeljima, ukoliko bi na taj način mogla da zadovolje želje svoga pokvarenog srca. Civilizovani svet bi bio ispunjen hordama ubica i razbojnika, a mir, spokojstvo i sreća iščezli bi sa Zemlje.

Nauka koja ističe da su ljudi oslobođeni poslušnosti Božjim zahtevima oslabila je snagu moralnih obaveza i otvorila ustave nepravdi u svetu. Bezakonje, raskalašnost i pokvarenost preplavljaju nas kao nezadrživa poplava. Sotona je na poslu u porodici. Njegova zastava vijori se čak i u takozvanim hrišćanskim domovima. Tu su zavist, zla sumnjičenja, licemerje, otuđenost, suparništvo, sukobi, izdavanje svetog poverenja, popuštanje strastima. Celokupni sistem verskih načela i nauke, koji treba da obrazuje okvir društvenog života, izgleda da se ljulja i gotov je da se raspadne. Najgori zločinci, kada dopadnu zatvora zbog svojih zlodela, često su obasipani darovima i pažnjom kao da su učinili neka hvale vredna dela. Veliki publicitet se daje njihovom karakteru i zločinima. Novine objavljuju odvratne pojedinosti o porocima, i tako podstiču i druge na prevare, otimanje i ubistva, a sotona se raduje uspehu svojih paklenih zamisli. Slepa zanesenost porocima, samovoljno oduzimanje života, strahovito umnožavanje neumerenosti i bezakonja svake vrste i obima, treba da probudi sve koji se boje Boga da se upitaju šta se može učiniti da se zaustavi poplava zla.

Sudovi su podmitljivi. Ljudi u vlasti nadahnuti su željom za dobitkom i ljubavlju prema čulnim uživanjima. Neumerenost je oslabila sposobnosti mnogih, tako da sotona ima gotovo neograničenu vlast nad njima. Pravnici su nedosledni, podmitljivi, varalice. Pijanstvo i uživanje, strasti, zavist, nepoštenje svake vrste, sve to zastupljeno je među onima koji primenjuju zakone. „Zato sud odstupa natrag i pravda stoji i daleko; jer istina pada na ulici i pravda ne može da prođe.“ (Isaija 59,14)

Nevaljalstvo i duhovna tama za vreme prevlasti Rima predstavljali su samo neizbežne posledice njegovog nastojanja da zabrani Bibliju, ali gde danas pronaći razlog široko rasprostranjenog neverstva, odbacivanja Božjeg zakona i iz toga nastale pokvarenosti, pri punoj svetlosti jevanđelja i u vremenu verske slobode? Sada, kada više nije u stanju da uskraćivanjem Svetog pisma drži svet pod svojom vlašću, sotona pribegava drugim sredstvima u naporu da ostvari isti cilj. Uništenje vere u Bibliju podjednako služi njegovim namerama kao i uništenje same Biblije. Šireći verovanje da Božji zakon nije više na snazi, on uspešno navodi ljude da ga krše u istoj meri kao da uopšte i ne znaju za njegove propise. I sada, kao i u ranija vremena, on se služi Crkvom da ostvari svoje planove. Savremene verske organizacije odbile su da slušaju neomiljene istine jasno objavljene u Pismu; a u borbi protiv njih prihvatile su tumačenja i stavove preko kojih su široko posejale seme neverstva. Držeći se papske zablude o urođenoj besmrtnosti i svesnom stanju čoveka posle smrti, odbacile su jedinu odbranu od spiritističke obmane. Nauka o večnim mukama navela je mnoge da odbace Bibliju. Kada se narodu objave zahtevi četvrte zapovesti i kada ljudi shvate da oni traže svetkovanje sedmog dana Subote, kao sedmičnog dana odmora, mnogi popularni učitelji kao jedini način da se oslobode dužnosti, koju nisu spremni da izvrše, izjavljuju da Božji zakon više nikoga ne obavezuje. Na taj način odjednom odbacuju i Zakon i Subotu. Kada se delo reforme u oblasti svetkovanja sedmičnog dana odmora bude proširilo, ovo odbacivanje Božjeg zakona u želji da se izbegnu zahtevi četvrte zapovesti postaće skoro opšta pojava. Učenja verskih predvodnika otvorila su vrata neverstvu, spiritizmu i preziranju Božjeg svetog zakona, a upravo na ovim predvodnicima počiva i strašna odgovornost za bezakonje koje vlada u hrišćanskom svetu.

A ipak, ova ista grupa predvodnika tvrdi da se široko rasprostranjeno bezakonje najvećim delom može pripisati nepoštovanju takozvane „hrišćanske subote“, odnosno nedelje, i da bi ozakonjenje svetkovanja nedelje unapredilo moral društva. Taj zahtev se posebno glasno postavlja upravo u Americi, u zemlji u kojoj je nauka o pravom danu odmora najviše objavljivana. U toj zemlji se pokret za umerenost i trezvenost, jedna od najistaknutijih i najvažnijih moralnih reformi, često povezuje sa pokretom za svetkovanje nedelje, čiji se zastupnici predstavljaju kao ljudi koji deluju u skladu s najvećim interesima društva, pa one koji odbijaju da se ujedine s njima, proglašavaju neprijateljima trezvenosti i reforme. Međutim, sama činjenica da se pokret koji podupire zabludu povezuje sa delom koje je samo po sebi dobro, nije nikakav dokaz u prilog zabludi. Mi možemo prikrivati otrov mešajući ga sa zdravom hranom, ali time ne možemo promeniti njegovu pravu prirodu. Suprotno tome, on postaje još opasniji, jer ga nenamerno možemo uzeti. Jedna od sotoninih metoda je da uz laž doda samo onoliko istine koliko je neophodno da postane prihvatljiva. Vođe pokreta za ozakonjenje nedelje mogu zastupati i reformu koja je potrebna narodu, načela koja su u skladu sa Biblijom, ali, pošto s tim delom povezuju i zahtev koji je suprotan Božjem zakonu, Božje sluge ne mogu da im se pridruže. Te ljude ništa ne može opravdati zato što odbacuju Božju zapovest da bi umesto nje uzdigli ljudske propise.

Sotona će dvema velikim zabludama, zabludom o besmrtnosti duše i zabludom o svetosti nedelje, podvlastiti ljude svojim prevarama. Dok prva postavlja temelje spiritizmu, druga

omogućava prijateljske veze s Rimom. Protestanti u Sjedinjenim Državama prvi će pružiti ruku preko provalije i prihvatiti ruku spiritizma, oni će premostiti i ambis da bi se rukovali s rimskom silom i pod uticaj em ovog trostrukog saveza, ova zemlja krenuće stopama Rima i pogaziti prava savesti.

Pošto spiritizam verno podražava nominalno hrišćanstvo našega vremena, ima i veću snagu da prevari i uhvati ljude u svoje zamke. Sotona se i sam prilagodio savremenim uslovima. On će se pojavljivati u obliku anđela svetlosti. Posredstvom spiritizma događaće se natprirodna zbivanja, bolesnici će ozdraviti, a činiće se mnoga nepobitna čuda. Pošto će zli duhovi izjavljivati da veruju u Bibliju i pokazivati poštovanje prema crkvenim ustanovama, njihovo delovanje biće prihvaćeno kao izražavanje božanske sile.

Granica razdvajanja između nominalnih hrišćana i bezbožnika danas se jedva raspoznaje. Vernici Crkve vole ono isto što i svet voli i spremni su da mu se pridruže, a sotona je odlučio da ih sjedini u jedno telo i ojača svoje delo time što će ih sve uvesti u redove spiritista. Pristalice rima, koje se hvale čudima kao sigurnim znakom da je njihova Crkva prava, biće lako prevareni ovom čudotvornom silom, a protestanti, odbacujući štit istine, biće zavedeni tom istom silom. Katolički klerikalci, protestanti i svetovni ljudi podjednako će prihvatiti ovo obličje pobožnosti bez sile pobožnosti i u ovom zajedništvu videće veliki pokret za obraćenje celoga sveta i uspostavljanje dugo očekivanog hiljadugodišnjeg carstva.

Sotona će se preko spiritizma pojaviti kao veliki dobrotvor ljudskog roda, lečeći bolesti među ljudima, govoreći da uspostavlja novi i uzvišeniji sistem religije, ali istovremeno delovaće i kao razarač. Njegova iskušenja odvući će mnoštvo ljudi u propast. Neumerenošću će im otupiti razum, dok će ih popuštanjem čulnim uživanjima, sukobiti i krvoprolicima navesti na sledeće korake. Sotona uživa u ratovanju, jer ono budi najgore strasti u čovekovoju duši, a onda u večnu propast baca svoje žrtve ogrezle u porocima i krvi. Njegov je cilj da pokrene narode da ratuju jedni protiv drugih, jer na taj način može da odvraća misli ljudi od neophodne pripreme da u dan suda opstanu pred Bogom.

Sotona deluje i preko prirodnih sila s ciljem da prikupi svoju žetvu nepripremljenih duša. On je proučio tajne laboratorije prirode i uložio sve svoje snage da zavlada elementima prirode, onoliko koliko mu to Bog dozvoljava. Kada mu je bilo dozvoljeno da pohodi Jova, kako brzo su nestala stada sluge, kuće i deca, jedna nevolja je sustizala drugu! Samo Bog može da zaštiti svoja stvorenja i da ih ogradi od delovanja razaračeve sile. Međutim, hrišćanski svet prezreo je Gospodnji zakon; i Gospod će učiniti ono što je obećao da će učiniti – povući će svoje blagoslove sa Zemlje i ukloniti svoju zaštitničku ruku od onih koji ustaju protiv Njegovog zakona, koji poučavaju i primoravaju druge da to isto čine. Sotona u svojoj vlasti ima sve one koje Bog posebno ne štiti. On će podpirati i ići naruku nekima da bi unapredio svoje planove, a druge će izlagati nevoljama, navodeći ljude na pomisao da ih Bog muči.

Dok se pred sinovima čovečijim pojavljuje kao veliki lekar koji može da izleči sve njihove bolesti, on će izazivati bolesti i katastrofe, sve dok gusto naseljeni gradovi ne budu pretvoreni u razvaline i pustoš. Čak i sada je na delu. Sotona pokazuje svoju moć nesrećama i katastrofama na moru i kopnu, velikim požarima, razornim vetrovima, užasnim gradonosnim olujama, burama, poplavama, ciklonima, velikim plimnim talasima, zemljotresima, na svakom mestu i u hiljadama različitih oblika. On uništava dozrelu žetvu, a onda nastupaju gladi i nesreće. On ispunjava vazduh smrtonosnim uzročnicima bolesti i hiljade umiru za vreme epidemija. Ove pojave postajaće sve češće i sve ubitačnije. Uništenje će pogađati i ljude i životinje. „Tužiće zemlja i opasti... iznemoći će

glavari naroda zemaljskoga. Jer se zemlja oskvrni pod stanovnicima svojim, jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidoše zavet večni.“ (Isaija 24,4.5)

Veliki varalica zatim će uveriti ljude da su oni koji služe Bogu prouzrokovali sva ta zla. Oni koji su izazvali nezadovoljstvo Neba prebaciće krivicu za sve svoje nevolje na one čija je poslušnost Božjim zapovestima predstavljala stalni ukor za njih kao prestupnike. Biće objavljeno da ovi ljudi vređaju Boga svojim kršenjem nedelje kao dana odmora, da je taj greh doneo nevolje koje neće prestati, sve dok im ne bude nametnuto strogo svetkovanje tog dana odmora, a da oni koji iznose zahteve četvrte zapovesti, i time potkopavaju svetkovanje nedelje, samo izazivaju pobunu u narodu, sprečavajući ga da ponovo zadobije božansku naklonost i zemaljsko blagostanje. Tako će prastare optužbe protiv Božjih slugu opet biti ponovljene, isto toliko neosnovane kao i one pre toga: „A kada vide Ahav Iliju, reče mu Ahav: jesi li ti onaj što nesreću donosiš na Izrailja? A on reče: ne donosim ja nesreću na Izrailja, nego ti i dom oca tvojega ostavivši zapovesti Gospodnje i pristajući za Valima.“ (1. o carevima 18,17.18) I kada lažne optužbe budu izazvale gnev naroda, on će prema Božjim poslanicima postupati vrlo slično načinu na koji je otpali Izrailj postupio prema Iliji.

Čudotvorna sila koja deluje preko spiritizma svojim uticajem ustaće protiv onih koji su odlučili da slušaju Boga više nego ljude. Duhovi će poručivati da ih je Bog poslao da protivnike nedelje osvedoče da su u zabludi, i da se zakoni zemlje moraju poštovati kao da su Božji zakoni. Žaliće zbog velike pokvarenosti u svetu i podržavati svedočenje verskih učitelja da je opadanje morala nastupilo zbog kršenja svetosti nedelje. Tako će se podići veliko negodovanje protiv svih onih koji su odbili da prihvate njihovo svedočenje.

Sotonina metoda postupanja u ovom konačnom sukobu s pripadnicima Božjeg naroda biće vrlo slična metodi kojom se služio u početku velike borbe na Nebu. Tada je govorio da želi da unapredi stabilnost božanske vladavine, iako je potajno ulagao sve snage da je obori. Za delo koje je želeo da obavi, krivicu je prebacivao na odane anđele. Ista politika prevare obeležavala je i istoriju Rimske crkve. Iako je tvrdio da deluje kao namesnik Neba, pontifeks je pokušavao da uzdigne sebe iznad Boga i da promeni Njegov zakon. Pod vladavinom Rima, oni koji su zbog svoje vernosti jevanđelju bili osuđeni na smrt, bili su žigosani kao zločinci, i proglašavani za sotonine saveznike. Sva sredstva bila su upotrebljena da bi bili oklevetani, da bi u očima naroda, pa čak i u svojim, izgledali kao najgori prestupnici. Tako će biti i sada. Sotona će, dok se bude trudio da uništi one koji poštuju Božji zakon, učiniti da budu optuženi kao prestupnici zakona, kao ljudi koji sramote Boga i navlače na svet Njegove sudove.

Bog nikada ne primorava ljude da postupaju protivno svojoj volji ili svojoj savesti; ali sotona se neprestano služi primoravanjem i surovošću da bi zadobio vlast nad onima koje na drugi način ne uspeva da zavede. On pokušava da strahom ili silom zavlada savešću i iznudi pokornost. Da bi to ostvario, deluje preko verskih i svetovnih autoriteta, navodeći ih da proglašavaju ljudske zakone koji se suprote Božjim zakonima.

Oni koji svetkuju biblijski dan odmora, Subotu, biće optuženi kao protivnici zakona i reda, kao ljudi koji krše moralna pravila društva, koji izazivaju anarhiju i pokvarenost, prizivaju božanske sudove na zemlju. Njihovo savesno držanje Božjeg zakona biće proglašeno upornošću, tvrdoglavošću i preziranjem autoriteta. Biće optuženi da ne poštuju vlasti. Propovednici koji su odbacili Božji zakon govoriće s propovedaonica o dužnosti građana da budu poslušni građanskim vlastima koje su postavljene od Boga. Oni koji poštuju Božje zapovesti biće u zakonodavnim skupštinama i u sudnicama pogrešno predstavljani i osuđivani. Njihove reči biće pogrešno tumačene, biće im pripisivane najgore pobude.

Kada protestantske Crkve budu odbacile jasne biblijske dokaze u prilog Božjem zakonu, težiće da učutkaju one čiju veru ni Biblijom nisu uspele da poljuljaju. Iako nisu svesne te činjenice, one sada kreću putem koji će ih dovesti do progonstva svih onih koji odbijaju da čine ono što sav ostali hrišćanski svet čini, naime, da priznaju obaveznost rimskog dana odmora.

Crkveni i svetovni dostojanstvenici ujediniće se da podmite, da nagovore ili nateraju sve ljude da uzdignu nedelju. Podrška božanskog autoriteta biće zamenjena prisilnim merama. Politička pokvarenost uništiće ljubav prema pravdi i poštovanje prema istini, pa će se državnici i zakonodavci, čak i u slobodnoj Americi, u želji da osiguraju naklonost javnosti, pokoriti sveopštem zahtevu da zakonom bude nametnuto svetkovanje nedelje. Sloboda savesti, izvojevana uz tolike žrtve, više neće biti poštovana. U sukobu, koji će uskoro izbiti, videćemo ispunjavanje reči proroka: „I razgnevi se zmija na ženu, i otide da se pobije s ostalim semenom njezinim, koje drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista.“ (Otkrivenje 12,17)

9. SVETO PISMO (BIBLIJA) NAŠA ZAŠTITA

„Zakon i svedočanstvo tražite, ako li ko ne govori tako, njemu nema zore!“ (Isaija 8,20) Pripadnici Božjeg naroda upućeni su na Pismo kao na svoju zaštitu od uticaja lažnih učitelja i zavodljive moći duhova tame. Sotona se služi svim sredstvima da spreči ljude da steknu poznavanje Biblije, jer njene jasne izjave otkrivaju njegove prevare. Prilikom svakog oživljavanja Božjeg dela knez zla pojačava svoju delatnost, a upravo sada ulaže poslednje napore u završnoj borbi protiv Hrista i Njegovih sledbenika. Poslednja velika obmana uskoro će se odigrati pred našim očima. Antihrist treba da učini svoja čudesna dela svima na vidiku. Falsifikat će biti tako sličan originalu da niko neće biti u stanju, osim uz pomoć Svetoga pisma da uoči razliku među njima. Zato svaku izjavu i svako čudo treba oceniti na temelju njegovog svedočenja.

Oni koji se budu trudili da poslušaju sve Božje zapovesti, suočiće se s protivljenjem i ismejavanjem. Moći će da opstanu jedino u Bogu. Da bi izdržali nevolje koje su pred njima, moraju da upoznaju Božju volju onako kako je otkrivena u Njegovoj reči, jer Boga mogu da poštuju jedino kada pravilno shvate Njegov karakter, Njegovu vladavinu, Njegove namere i kada se ponašaju u skladu sa tim saznanjima. Niko osim onih koji su ojačali svoj um biblijskim istinama, neće opstati u poslednjem velikom sukobu. Svaka duša biće stavljena na probu – da li će više slušati Boga nego ljude? Odlučujući trenutak je pred vratima. Da li su naše stope utvrđene da steni Božje nepromenljive Reči? Da li smo spremni da hrabro ustanemo u odbranu Božjih zapovesti i vere Isusove?

Spasitelj je pre svoga raspeća objasnio svojim učenicima da treba da bude pogubljen, ali i da ustane iz groba, i anđeli su tom prilikom bili prisutni da Njegove reči utisnu u misli i srca učenika. Međutim, oni su očekivali zemaljsko oslobođenje od rimskog jarma, i nisu mogli da podnesu misao da će Onaj u koga su polagali sve svoje nade pretrpeti sramotnu smrt. Reči koje je trebalo da zapamte, prognali su iz svojih misli, i kada je nastupilo vreme probe, nisu bili spremni. Isusova smrt potpuno je uništila njihovu nadu kao da im nikada nije ni govorio o njoj. I pred nama je budućnost osvetljena u proročanstvima isto tako jasno kao i pred učenicima posle Njegovih reči. Događaji povezani s krajem vremena milosti i delom pripreme za vreme nevolje jasno su nam prikazani. Međutim, mnogi ljudi ne razumeju ove važne istine kao da im nikada nisu ni bile otkrivene. Sotona se trudi da im ukrade svaku misao koja bi ih mogla umudriti za spasenje, pa će ih vreme nevolje zateći potpuno nespemne.

Kada šalje opomene koje su toliko važne da su predstavljene anđelima koji lete posred neba, Bog od svake razumne osobe očekuje da ih poslušaju. Strašne kazne izrečene protiv onih koji se klanjaju zveri i njenoj ikoni (Otkrivenje 14,9-11), treba da pokrenu sve ljude da marljivo proučavaju proročanstva da bi pronašli šta znači žig zveri i kako mogu da ga izbegnu. Međutim, mnoštvo ljudi zatvara svoje uši da ne čuje istinu i okreće se nestvarnim pričama. Apostol Pavle izjavljuje, govoreći o poslednjim danima: „Jer će doći vreme kada zdrave nauke neće slušati, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje kao što ih uši svrbe.“ (2. Timotiju 4,3) Takvo vreme je nastupilo. Mnogi ljudi ne žele da čuju biblijsku istinu, zbog toga što se suprotstavlja željama njihovog grešnog, svetovnošću zauzetog srca, pa im sotona šalje prevare za kojima čeznu.

Međutim, Bog će na Zemlji ipak imati svoj narod koji će uzdizati Bibliju i samo Bibliju kao merilo svake nauke i osnovu svih reformi. Mišljenje učenih ljudi, naučni zaključci, razna kreda ili odluke crkvenih sabora, isto tako mnogobrojni i neusaglašeni kao i Crkve koje ih zastupaju, glas većine – ni jedno od toga niti sve zajedno ne može biti dokaz za ili protiv bilo koje tačke verovanja.

Pre nego što prihvatimo bilo koju nauku ili pravilo, moramo kao njegovu potvrdu, zahtevati ono jasno „Tako reče Gospod!“

Sotona nastoji da čovekovu pažnju usmeri na ljude umesto na Boga. On navodi ljude da gledaju na biskupe, sveštenike, profesore teologije kao na svoje vođe, umesto da sami istražuju Pismo i ustanove šta je njihova dužnost. Sotona, upravljajući mislima tih vođa, može da utiče na mnoštvo i da ga usmerava prema svojoj volji.

Kada je Hristos došao da izgovori reči života, narod ga je radosno slušao, i mnogi, čak i među sveštenicima i glavarima, poverovali su u Njega. Međutim, svešteničke starešine i vodeći ljudi u narodu odlučili su da osude i odbace Njegova učenja. Iako su doživeli neuspeh u naporima da pronađu neku optužbu protiv Njega, iako nisu mogli da ne osećaju božansku silu i mudrost kojima su bile praćene Njegove reči, stavili su na sebe oklop svojih predrasuda, i odbacili najjasnije dokaze Njegovog mesijanstva, jer bi u protivnom morali da postanu Njegovi učenici. Ovi Isusovi protivnici bili su ličnosti koje su ljudi iz naroda od svojih malih nogu bili naučeni da poštuju, pred čijim autoritetom su navikli da saginju glavu. Zato su se i pitali: „Kako to da naši glavari i učeni književnici ne veruju u Isusa? Zar ga ti pobožni ljudi ne bi prihvatili kada bi zaista bio Hristos?“ Upravo je uticaj ovakvih učitelja naveo jevrejski narod da odbaci svoga Otkupitelja.

Duh koji je pokretao ove sveštenike i glavare i danas utiče na mnoge koji se hvale svojom pobožnošću. Oni odbijaju da ispituju biblijska svedočanstva koja se odnose na posebne istine za naše vreme. Ukazuju na svoju brojnost, bogatstvo i ugled, i prezrivo gledaju na predstavnike istine kao na malobrojne, siromašne i neugledne, kao na ljude koje njihova vera odvaja od sveta.

Hristos je preorekao da se nezakonito prisvajanje vlasti, svojstveno književnicima i farisejima, neće nestati posle rasejanja Jevreja. On je proročki gledao na buduće delo uzdizanja ljudskog autoriteta, na njegov pokušaj da zavlada ljudskom savešću, što se tokom svih vremena pokazalo kao strašno prokletstvo za Crkvu. Njegova teška osuda upućena književnicima i farisejima, Njegova opomena narodu da ne sledi svoje slepe vođe, zapisane su i kao opomena budućim naraštajima.

Rimska crkva jedino je svom sveštenstvu priznala pravo da tumači Bibliju. Upornim tvrđenjem da su jedino klerici osposobljeni da objašnjavaju Božju Reč, Crkva je uskratila Bibliju običnom narodu. Iako je reformacija dala Bibliju svima, ipak je ovo neobično pravilo, koje je postavio Rim, zaustavilo mnoge protestante u raznim protestantskim Crkvama da samo istražuju Sveto pismo. Od njih se očekuje da biblijska učenja prihvate onako **kako ih je njihova Crkva protumačila**, tako da se hiljade vernika ne usuđuju da prihvate bilo šta, iako je jasno otkriveno u Bibliji, što se suproti verovanju ili utvrđenom učenju njihove Crkve.

Iako Biblija u mnogo tekstova ukazuje na lažne učitelje, mnogi su na ovaj način spremni da sveštenstvu povere staranje o svojoj duši. Danas ima na hiljade vernika samo po imenu, koji ne mogu da pronađu nikakav drugi razlog za svoje verovanje osim da su ih tako poučile njihove verske starešine. Oni prolaze pored Spasiteljevih učenja ne obraćajući na njih skoro nikakvu pažnju, dok skoro neograničeno poverenje poklanjaju rečima svojih sveštenika. Međutim, da li su njihovi sveštenici nepogrešivi? Kako svoju dušu možemo poveriti njihovom vođstvu ukoliko iz Božje Reči nismo saznali da su zaista svetlonoše? Nedostatak moralne snage da skrenu s ugažene staze svetovnosti, navodi mnoge da slede učene ljude, a svojim oklevanjem da sami započnu istraživanje postaju beznadežno sputani lancima zabluda. Oni vide da je istina za ovo vreme jasno objavljena u Bibliji, osećaju silu Svetoga Duha koja prati njeno objavljivanje, a ipak dozvoljavaju da ih protivljenje sveštenstva odvrati od videla. Iako su im i razum i savest osvedočeni, ove zavedene duše

ne usuđuju se da misle drugačije od svog propovednika, i tako njihovo rasuđivanje, njihovi večni interesi, padaju kao žrtva neverovanja, oholosti i predrasuda drugih.

Sotona ima mnogo načina kojima se služi da uz pomoć ljudskog uticaj a zarobi svoje žrtve. On privlači mnoge ljude na svoju stranu vezujući ih svilenim nitima naklonosti prema onima koji su neprijatelji Hristovog krsta. Bez obzira na vrstu tih veza, možda roditeljskih, sinovskih, bračnih ili društvenih, posledice su uvek iste, jer se protivnici istine služe svojom moći da zavladaju savešću, a duše koje se nalaze pod njihovom vlašću nemaju dovoljno hrabrosti ili samostalnosti da poslušaju svoja uverenja o dužnosti.

Istina i proslavljanje Boga nerazdvojno su povezani, u skladu s time nama nije moguće, ako nam je Biblija nadohvat ruke, da slavimo Boga svojim pogrešnim uverenjima. Mnogi tvrde da nije važno šta ko veruje, ukoliko živi pravednim životom. Međutim, život se oblikuje verom. Ukoliko su nam videlo i istina nadohvat ruke, a mi zanemarimo da iskoristimo priliku da ih čujemo i razumemo, onda ih zaista odbacujemo; mi biramo tamu umesto videla.

„Neki se put čini čoveku prav, a kraj mu je put k smrti.“ (Priče 16,25) Neznanje nije nikakav izgovor za zabludu ili greh, kada postoje sve mogućnosti za upoznavanje Božje volje. Zamislimo da neki čovek putuje i stigne u mesto u kome se ukršta nekoliko puteva sa putokazima koji pokazuju kuda svaki od njih vodi. Ukoliko zanemari putokaze i krene putem koji se njemu čini prav, ipak će se, bez obzira na svoju iskrenost, verovatno naći na pogrešnom putu.

Bog nam je dao svoju Reč da bismo se upoznali s njenim učenjem i saznali šta On traži od nas. Kada je neki zakonik došao Isusu i postavio mu pitanje: „Šta da činim da dobijem život večni?“ Spasitelj mu je usmerio pažnju na Pismo, govoreći: „Šta je napisano u zakonu? Kako čitaš?“ Neznanje neće opravdati ni stare ni mlade, niti ih osloboditi kazne propisane za kršenje Božjeg zakona; jer imaju u rukama imaju veran prepis toga Zakona, njegovih načela i zahteva. Nije dovoljno imati dobre namere, nije dovoljno činiti samo ono što čovek smatra da je pravo ili što mu je propovednik rekao da je pravo. Njegovo spasenje u pitanju, i zato svako mora da istražuje Pismo. Bez obzira koliko su jaka njegova uverenja, koliko god da je uveren da njegov propovednik zna šta je istina, to nije temelj na kome bi trebalo da zida. On ima kartu na kojoj je označen svaki putokaz na njegovom putu prema Nebu i zato ne sme da nagađa ili da pretpostavlja.

Prva i najviša dužnost svakog razumnog stvorenja je da iz Svetog pisma sazna šta je istina, i da onda hodi u tom videlu i ohrabri i druge da pođu za njegovim primerom. Bibliju treba, iz dana u dan, marljivo proučavati, udubljujući se u svaku misao i upoređujući tekst sa tekstom. Uz božansku pomoć sami treba da stvorimo svoje mišljenje, jer ćemo sami i odgovarati pred Bogom.

Istine koje su najjasnije otkrivene u Bibliji, učeni ljudi zaogrnuili su sumnjom i tamom, oni isti učeni ljudi koji su, smatrajući da raspolažu velikom mudrošću, govorili da Biblija ima mistično, tajno, duhovno značenje koje nije uočljivo iz upotrebljenih reči. Ti ljudi su lažni učitelji. Upravo takvima Isus je kazao: „Zato li se vi varate što ne znate pisma ni sile Božje!“ (Marko 12,24) Biblijski jezik se mora objašnjavati jedino u skladu s njegovim očiglednim značenjem, osim ako nisu upotrebljeni simboli ili slike. Hristos je obećao: „Ko hoće njegovu volju tvoriti razumeće je li ova nauka od Boga!“ (Jovan 7,17) Kada bi ljudi prihvatili biblijski tekst onako kako je napisan, kada ne bi bilo lažnih učitelja da zavode i zbunjuju ljudski um, moglo bi se obaviti delo koje bi obradovalo anđele i dovelo u Hristovo stado hiljade i hiljade onih koji sada lutaju stazom zablude.

Prilikom proučavanja Biblije treba da napregnemo sve snage svoga uma, treba da uposlamo svoj razum da shvati dubine Božje, onoliko koliko je to smrtnom čoveku moguće, ali ne smemo zaboraviti da samo dečija poslušnost i pokornost predstavljaju duh pravog učenika. Teškoće sa

biblijskim tekstom nikada se ne mogu rešavati istim metodama kojima se služimo prilikom rešavanja filozofskih problema. U proučavanje Biblije ne smemo se upuštati sa istim samopouzdanjem s kojim prilazimo području nauke, već se molitvom i oslanjajući se na Boga, sa iskrenom željom da upoznamo Njegovu volju. Moramo dolaziti s poniznim i poučljivim duhom da bismo stekli znanje od velikog JA SAM. U protivnom, zli anđeli zaslepiće naš um i otvrdnuti naše srce tako da istina neće uticati na nas.

Mnogi delovi Biblije koje su učeni ljudi proglasili tajnom ili ih zanemarili kao nevažne, puni su utehe i pouke onome koji se učio u Hristovoj školi. Jedan od razloga zašto mnogi teolozi nemaju jasnije razumevanje Božje Reči krije se u njihovom zatvaranju očiju pred istinama koje ne žele da sprovedu u život. Razumevanje biblijske istine ne zavisi toliko od snage intelekta koji je uključen u proučavanje, već od iskrenosti namere, od duboke čežnje za pravednošću.

Bibliju nikada ne treba proučavati bez molitve. Samo Sveti Duh može nas navesti da osetimo važnost onoga što se lako razume, ili nas sprečiti da iskvarimo istine koje su teške za razumevanje. Služba nebeskih anđela ogleda se u pripremi našeg srca da shvati Božju Reč, tako da budemo oduševljeni njenom lepotom, upozoreni njenim opomenama, oživljeni i ojačani njenim obećanjima. Molitva koju je izgovorio psalmista treba da postane i naša: „Otvori oči moje da bih video čudesa zakona tvojega!“ (Psalam 119,18) Iskušenja često izgledaju nesavladiva zato što čovek, koji je zanemario molitvu i proučavanje Biblije, ne može odmah da se seti Božjih obećanja i da se tako biblijskim oružjem odupre sotonu. Međutim, anđeli se neprestano nalaze oko onih koji su spremni da budu poučeni božanskim istinama i da ih u vreme velike potrebe podsete na neophodne istine. Prema tome, kada neprijatelj navali kao reka, „duh će Gospodnji podignuti zastavu nasuprot njemu“. (Isaija 59,19)

Isus je obećao svojim učenicima: „A utešitelj, Duh Sveti, kojega će otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh.“ (Jovan 14,26) Međutim, Hristova učenja prethodno moraju da se urežu u sećanje da bi Božji Duh u vreme opasnosti mogao da nas podseti na njih. David je rekao: „U srce svoje zatvorio sam reč tvoju da ti ne grešim!“ (Psalam 119,11)

Svi koji visoko cene svoje večno dobro treba da onemoguće svaki napad sumnje. Napadima će biti izloženi i sami stubovi istine. Skoro je nemoguće ostati izvan domašaj a ruganja i lukavstva, podmuklih i zaraznih učenja savremenih nevernika. Sotona svoja iskušenja prilagođava svim klasama. On neobrazovane napada ruganjem i podsmehom, dok obrazovane dočekuje naučnim primedbama i filozofskim shvatanjima, sračunatim da izazovu nepoverenje ili prezir prema Pismu. Čak se i mladi sa vrlo oskudnim iskustvom usuđuju da izraze sumnje u osnovna hrišćanska načela. To mladalačko neverstvo, bez obzira koliko je plitko, širi svoj uticaj. Mnogi su tako bili navedeni da se rugaju veri svojih otaca i da prezru Duh blagodat (Jevrejima 10,29). Mnogi mladi život, koji je obećavao da bude na čast Bogu i blagoslov svetu, bio je zatrovan dahom neverstva. Svi koji se pouzdaju u ohole odluke ljudskog razuma, koji zamišljaju da mogu da objasne božanske tajne i dopru do istine bez Božje mudrosti, svakako da će se zaplesti u sotonine zamke.

Živimo u najsvečanijem razdoblju istorije ovoga sveta. Sudbina čovečanstva koje živi na ovoj Zemlji uskoro će biti odlučena. Naše buduće blagostanje, ali i spasenje drugih duša zavise od puta kojim sada idemo. Nama je neophodno vođstvo Duha istine. Svaki Hristov sledbenik treba ozbiljno da se upita: „Gospode, šta želiš da činim?“ Mi se u postu i molitvi moramo poniziti pred Gospodom, duboko razmišljati o Njegovoj Reči, a posebno o prizorima suda. Treba sada da težimo za dubokim i živim iskustvom u onome što je Božje. Nemamo vremena za gubljenje. Događaji od

životne važnosti zbivaju se svuda oko nas, nalazimo se na sotoninom začaranom tlu. Božji stražari, nemojte spavati, neprijatelj je blizu i vreba, spreman u svakom trenutku, da ukoliko zadremate ili postanete nemarni, skoči na vas i da vas učini svojim plenom.

Mnogi su prevareni u razmišljanju o svom stvarnom položaju pred Bogom. Zadovoljni su što nisu učinili zla dela, a zaboravljaju da prebroje dobra i plemenita dela koja Bog očekuje od njih, a koja su zanemarili da učine. Nije dovoljno što su postali stabla u Gospodnjem vrtu. Oni treba da odgovore na Njegova očekivanja i donesu rod. On ih smatra odgovornim za sve što su propustili da postignu, za sva dobra dela koja su mogli da učine uz Njegovu blagodat koja im daje snagu. U nebeskim knjigama zapisani su kao stabla koja smetaju zemlji. Ali, čak ni slučaj ovih ljudi nije potpuno beznađežan. Ljubav koja dugo trpi i dalje poziva sve one koji su prezreli Njegovu milost i zloupotrebili Njegovu blagodat. „Zato govori: ustani ti koji spavaš, vaskrsni iz mrtvih i obasjaće te Hristos. Gledajte, dakle, da uredno živite... pazite na vreme, jer su dani zli.“ (Efescima 5,14-16)

Kada bude stiglo vreme probe, pokazaće se ko je prihvatio Božju Reč kao svoje životno pravilo. U leto ne postoje velike razlike između listopadnog i zimzelenog drveća, ali kada dunu zimski vetrovi, zimzeleno drveće ostaje nepromenjeno, a svako drugo gubi lišće. Tako se i danas nedosledni vernik možda ne može razlikovati od stvarnog hrišćanina, ali uskoro nastaćće vreme kada će razlika postati vidljiva. Kada se podigne protivljenje, kada se licemerna verska revnost i netrpeljivost raspale, kada progonstva počnu da se ponavljaju, mlaki i licemerni počćeće da se kolebaju i odbacuju svoju veru, ali pravi hrišćanin ostaće čvrst kao stena, njegova vera postaće još jača, njegova nada još blistavija nego u danima blagostanja.

Psalmistu kaže: „Razumniji postah od svih učitelja svojih, jer razmišljam o tvojim otkrivenjima... od zapovesti tvojih postadoh razuman, toga radi mrzim na svaki put lažni.“ (Psalam 119,99.104)

„Blago čoveku koji nađe mudrost.“ „Jer će biti kao drvo usađeno kraj vode i koje niz potok pušta žile svoje, koje ne oseća kada dođe pripeka, nego mu se list zeleni, i sušne godine ne brine se i ne prestaje rađati rod.“ (Priče 3,13; Jeremija 17,8)

10. POSLEDNJA OPOMENA

I posle ovoga videh drugoga anđela gde silazi s neba, koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasvetli od slave njegove. I povika jakim glasom, govoreći: pade, pade Vavilon veliki i posta stan đavolima i tamnica svakome duhu nečistome, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih.“ „I čuh glas drugi s neba koji govori: iziđite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njezine, i da vam ne naude zla njezina.“ (Otkrivenje 18,1.2.4)

Ovaj biblijski tekst unapred ukazuje na vreme kada će, u skladu s veću drugog anđela (Otkrivenje 14,8), biti ponovo objavljen pad Vavilona, uz dodatnu napomenu o pokvarenosti koja je, posle prvog objavljivanja ove vesti u leto 1844. godine prodrila u razne verske zajednice koje sačinjavaju Vavilon. Ovde je opisano strašno stanje verskoga sveta. Posle svakog odbacivanja istine ljudski duh postaje sve mračniji, njegovo srce sve upornije, dok na kraju otvoreno stane na stranu tvrdokornih nevernika. Prkoseći opomenama koje im je Bog uputio, ljudi će nastaviti da gaze bar jedan propis iz Dekaloga, sve dok ne počnu da progone one koji ih smatraju svetima. Preziranje Božje Reči i Njegovog naroda, znači i preziranje Hrista. Kada Crkve budu prihvatile spiritistička učenja, biće uklonjena sva ograničenja postavljena telesnom srcu, a ispovedanje religije postaće samo plašt kojim će biti pokriveno najgore bezakonje. Verovanje u pojavljivanje duhova otvara vrata lažnim duhovima i đavolskim naukama, i tako će se uticaj zlih anđela osetiti i u Crkvama.

O Vavilonu, u vreme koje je opisano u ovom proročanstvu, rečeno je sledeće: „Jer gresi njezini dopreše tja do neba, i Bog se opomenu nepravde njezine!“ (Otkrivenje 18,5) Vavilon je napunio meru svoje krivice, i uskoro treba da ga zadesi propast. Međutim, Bog ima svoj narod u Vavilonu, i pre nego što ga bude pohodio svojim sudovima, pozvaće ove verne ljude da izađu iz njega, da ne učestvuju u njegovim gresima i da im ne „naude zla“ njegova. Upravo zato nastaje pokret, simbolički predstavljen anđelom koji silazi s neba, koji obasjava zemlju svojom slavom i moćnim glasom objavljuje grehe Vavilona. U vezi s njegovom porukom, čuje se i poziv: „Izađite iz nje, narode moj!“ Ove poruke, zajedno s veću trećeg anđela, sačinjavaju konačnu opomenu koja treba da se uputi stanovnicima Zemlje.

Težak će biti izbor s kojim će svet morati da se suoči. Zemaljske sile, ujedinjene u borbi protiv Božjih zapovesti, izdaće dekret da se svi „mali i veliki, bogati i siromašni, slobodnjaci i robovi“ (Otkrivenje 13,16) moraju pokoriti običaj ima Crkve i svetkovati lažni dan odmora. Oni koji budu odbili da se pokore, biće kažnjeni građanskim kaznama, a posle toga biće proglašeno da zaslužuju i smrt. Sa druge strane, Božji zakon, koji zahteva svetkovanje Stvoriteljevog dana odmora, traži poslušnost i preti gnevom svim prekršiocima svojih propisa.

Pored mogućnosti izbora koja mu je tako jasno objavljena, svaki koji slušajući ljudske propise, pogazi Božji zakon, dobija žig zveri, odnosno prihvata znak vernosti sili koju je izabrao da poslušava umesto Boga. Opomena s Neba glasi: „Ko se god pokloni zveri i ikoni njezinoj i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju i on će piti od vina gneva Božjega koje je nepomešano utočeno u čašu gneva njegova.“ (Otkrivenje 14,9.10)

Međutim, niko neće morati da oseti žestinu Božjeg gneva, sve dok njegovom umu i njegovoj savesti istina ne bude jasno objavljena i dok je ne bude odbacio. Ima mnogo onih koji nikada nisu imali priliku da čuju posebne istine za ovo vreme. Obaveznost četvrte zapovesti nikada im nije bila objavljena u pravoj svetlosti. Onaj koji čita svako srce i poznaje svaku pobudu neće dozvoliti da nijedan od onih koji traži poznanje istine bude prevaren u odnosu na pitanja oko kojih postoji

sukob. Dekret neće biti nametnut ljudima kao slepim izvršiocima. Svako treba da dobije dovoljno svetlosti da bi mogao razumno da odluči.

Pitanje svetkovanja sedmičnog dana odmora, poslužiće kao velika proba vernosti, jer je ta istina posebno napadnuta. Kada ljudi budu stavljeni pred tu konačnu probu, biće povučena i linija razdvajanja između onih koji služe Bogu i onih koji Mu ne služe. Dok će svetkovanje lažnog dana odmora u skladu sa zemaljskim zakonima, a suprotno četvrtoj zapovesti, predstavljati zakletvu vernosti sili koja se protivi Bogu, svetkovanje biblijskog dana odmora, u znak poslušnosti Božjem zakonu, biće dokaz vernosti Stvoritelju. Tako će jedna grupa, prihvatajući znak pokornosti zemaljskim silama, primiti žig zveri, dok će druga, birajući znak vernosti božanskom autoritetu, primiti Božji pečat.

Oni koji su objavljivali istine iz poruke trećeg anđela, sve do tada bili su često proglašavani izazivačima nemira. Njihova predviđanja da će verska netrpeljivost zavladati u Sjedinjenim Državama, da će se država i Crkva sjediniti u gonjenju onih koji drže Božje zapovesti, smatrana su neosnovanim i besmislenim tvrđenjima. Davane su uverljive izjave da ova zemlja nikada ne može postati ništa drugo osim onoga što je uvek bila – braniteljka verske slobode! Međutim, kada se o zakonskoj obavezi svetkovanja nedelje bude vrlo široko raspravljalo, svi će shvatiti da se događaji u koje su tako dugo sumnjali, u čiju mogućnost nisu verovali, brzo približavaju pa će treća anđeoska vest ostaviti na ljude utisak kakav do tada nikada nije ostavljala.

Bog je u svakom naraštaju imao svoje sluge koji su žigosale greh, kako u svetu tako i u Crkvi. Međutim, ljudi vole da slušaju mile reči, jer čistu, neulepšanu istinu ne žele da prihvate. Mnogi reformatori, prihvatajući se svoga dela, odlučivali su da budu vrlo oprezni u žigosanju greha u Crkvi i u narodu. Nadali su se da će svojim primerom stvarnog hrišćanskog života pokrenuti ljude da se vrate biblijskoj nauci. Međutim, Božji Duh se spustio na njih kao što se nekada spustio na Iliju, šaljući ga da žigoše grehe pokvarenog vladara i otpalog naroda, pa nisu mogli da čute, nisu mogli da se uzdrže da ne propovedaju jasne biblijske izjave – nauku koju su prvobitno oklevali da objavljuju. Bili su navedeni da revno propovedaju istinu i da govore o opasnostima koje prete duši. Izgovarali su reči koje im je Gospod davao da govore, ne plašeći se posledica, i narod je morao da čuje opomenu.

Tako će biti objavljena i poruka trećeg anđela. Kada bude došlo vreme da se ona još snažnije objavi, Gospod će delovati preko svojih skromnih oruđa, usmeravajući misli onih koji se budu posvetili Njegovoj službi. Radnici će biti osposobljeni za rad zahvaljujući mnogo više Svetom Duhu kojim će biti pomazani, nego pripremanju u obrazovnim ustanovama. Ljudi vere i molitve biće pokrenuti da puni svete revnosti izađu i da objavljuju reči koje im je Gospod dao. Gresi Vavilona biće obelodanjeni. Strašne posledice zakonskog nametanja crkvenih običaja autoritetom građanskih vlasti, prodiranje spiritizma, potajno, ali ubrzano jačanje rimske vlasti – sve to biće razotkriveno. Ove svečane opomene zaista će pokrenuti ljude. Hiljade i hiljade onih koji nikada nisu čuli reči slične ovima sada će ih čuti. Začuđeno će slušati svedočanstvo da je Vavilon u stvari Crkva, koja je pala zbog svojih zabluda i greha, zbog odbacivanja istine koju joj je Nebo poslalo. I dok ljudi budu odlazili svojim dotadašnjim učiteljima i željno se raspitali: „Da li je to zaista tako“, njihovi sveštenici, da bi utišali strah i umirili njihovu probuđenu savest, pričaće im bajke i proricati prijatne događaje. Međutim, pošto će mnogi odbiti da se zadovolje ljudskim autoritetima i zahtevati ono jasno „Tako reče Gospod“, njihovi omiljeni klerici, kao nekada fariseji, napuniće se gneva što neko sumnja u njihov autoritet, odbiće poruku kao da je sotonska i pokrenuti mnoštvo koje voli greh da zlostavlja i progoni one koji ga postavljaju.

Sotona će se pokrenuti kada sukob bude zahvatio nove oblasti i kada ljudske misli budu usmerene Božjem pogaženom zakonu. Sila koja bude pratila poruku razgneviće one koji su ustali protiv nje. Sveštenici će uložiti skoro nadljudske napore da spreče svetlost da ne obasja njihova stada. Svim raspoloživim sredstvima pokušaće da spreče rasprave o tim životnim pitanjima. Crkva će se osloniti na snažnu ruku građanskih vlasti i u tom poslu ujediniće se protestanti i katolici. Kada pokret za ozakonjenje svetkovanja nedelje postane smeliji i odlučniji, biće proglašen zakon protiv onih koji poštuju Božje zapovesti. Biće im zaprećeno kaznama i tamnicom, a nekima će biti ponuđena uticajna mesta i druge nagrade i prednosti, da bi ih privoleli da odbace svoju veru. Međutim, njihov odlučni odgovor glasiće: „Pokažite nam iz Božje reči gde grešimo!“ Ovakvu molbu uputio je i Luter kada se našao u sličnim okolnostima. Oni koji će biti pozvani pred sudove snažno će braniti istinu i neki od onih koji će ih slušati biće pokrenuti da im se pridruže i prihvate poštovanje svih Božjih zapovesti. Tako će istina biti objavljena hiljadama ljudi koji inače ne bi saznali za nju.

Savesna poslušnost Božjoj Reči biće smatrana pobunom. Zaslepljeni sotonskom silom, roditelji će postupati oštro i surovo prema svojoj voljenoj deci, koja drže Božje zapovesti, gospodari i gospodarice tlačiti sluge koje žele da poštuju Božje zapovesti. Osećanja će ohladneti, roditelji će svoju decu lišavati nasledstva i izgoniti iz svoga doma. Doslovno će se ispuniti Pavlove reči: „I koji pobožno hoće da žive u Hristu Isusu, biće gonjeni.“ (2. Timotiju 3,12) Kada branioci istine budu odbili da svetkuju nedelju kao dan odmora, neki od njih biće bačeni u tamnice, neki poslani u izgnanstvo, a prema nekima će se postupati kao prema robovima. Ljudskom razumu sve ovo u sadašnjim prilikama izgleda nemoguće, ali kada se Božji Duh, koji zadržava ljude, bude povukao iz njihove sredine, i kada ljudi budu potpuno prepušteni vlasti sotone, koji obuzdava božanske propise, nastupiće neočekivani događaji. Ljudsko srce može postati vrlo okrutno kada u njemu nestane ljubavi i bogobožnosti.

Velika grupa onih koji su izrazili veru u vest trećeg anđela, ali nisu bili posvećeni poslušnošću istini, kada se oluja bude razbesnela odbaciće svoju veru i pridružiće se redovima protivnika. Sjedinjujući se sa svetom, nadahnjuju istim duhom, počeli su i zbivanja da posmatraju u skoro istoj svetlosti kao i svet, i kada budu stavljeni na probu, spremno će odabrati lakšu, popularniju stranu. Daroviti ljudi pristojnog ponašanja, koji su se nekada radovali istini, poslužiće se svojim sposobnostima da varaju i zavode bližnje. Oni će postati najgorčiji neprijatelji svoje nekadašnje braće. Kada svetkovatelji Subote budu izvođeni pred sudove da odgovaraju zbog svoje vere, ovi otpadnici biće najuspešnija sotonska oruđa koja će ih klevetati i optuživati i svojim lažnim izveštajima i sumnjičenjima okrenu ti upravitelje protiv njih.

Vera Gospodnjih slugu u ovo vreme progonstva, biće stavljena na probu. Oni će verno objavljivati opomenu, težeći za Bogom i Njegovom Rečju. Božji Duh, koji je delovao na njihovo srce, pokrenuo ih je da govore. Nadahnuti svetom revnošću, pokrenuti božanskim uticajem, obavljajući svoje dužnosti ne obazirući se na posledice kojima će ih izložiti objavljivanje Reči koju im je Gospod dao. Oni neće pitati za svoje zemaljske interese, niti će pokušavati da sačuvaju svoj ugled ili svoj život. Međutim, kada se oluja protivljenja i prigovora bude razbesnela nad njima, neki od njih, savladani zaprepašćenjem, biće spremni da uzviknu: „Da smo mogli da predvidimo posledice svojih reči, mi bismo ćutali!“ Biće okruženi teškoćama. Sotona će ih napadati žestokim iskušenjima. Činiće im se da obavljanje dela, kojega su prihvatili, nadmašuje sve njihove sposobnosti. Biće izloženi opasnosti da budu uništeni. Oduševljenja koje će ih pokretati sada će nestati, ali više neće moći natrag. I onda, svesni svoje potpune bespomoćnosti, zatražiće snagu od Svemogućega. Setiće

se da reči koje su izgovarali nisu bile njihove, već Onoga koji ih poslao da upute opomenu. Bog će staviti istinu u njihovo srce, i oni neće moći da je ne objave.

Iste nevolje su doživele i Božje sluge iz proteklih vekova. Viklif, Hus, Luter, Tindal, Bakster, Vesli tražili su da se svaka nauka mora proveriti Biblijom i isticali da su spremni da odbace sve što Biblija osuđuje. Protiv ovih ljudi progonstvo je besnelo surovom žestinom, ali oni nisu prestali da objavljuju istinu. Različita razdoblja u istoriji Crkve bila su obeležena pojavom posebnih istina, prilagođenih potrebama Božjeg naroda toga vremena. Svaka nova istina probijala se uprkos mržnji i protivljenju, tako da su oni koji su bili blagosloveni njenom svetlošću, prolazili su kroz iskušenja i nevolje. Gospod otkriva posebne istine ljudima kada se pojavi posebna potreba. Ko bi se usudio da je ne objavi? On zapoveda svojim slugama da objave svetu poslednji poziv milosti. Oni ne mogu ostati nemi, ukoliko ne žele da ugroze spasenje svoje duše. Hristovi poslanici nikada ne obraćaju pažnju na posledice. Oni moraju da obave svoju dužnost, a posledice prepuštaju Bogu.

Božje sluge ponovo će postati zbunjene kada se protivljenje rasplamsa i postane žestoko, jer će im izgledati da su sami izazvali krizu. Međutim, savest i Božja Reč uveriće ih da je njihovo ponašanje bilo pravilno; pa iako se nevolje nastavljaju delovanje oni će biti dovoljno jaki da ih podnesu. Bitka postaje sve neposrednija i oštrija, ali njihova vera i njihova hrabrost jačaju u skladu sa potrebama. Njihovo svedočanstvo glasi: „Mi se ne smemo igrati Božjom Rečju i deliti Božji zakon: označavati jedan njegov deo životno važan, a drugi nebitan da bismo tako zadobili naklonost sveta. Gospod kome služimo može nas izbaviti. Hristos je pobedio zemaljske sile i zato ne treba da se plašimo već pobeđenog sveta.“

Progonstvo u svim njegovim oblicima samo je praktična primena jednog načela koje će postojati sve dok sotona bude postojao i dok hrišćanstvo bude raspolagalo životnom snagom. Niko ne može da služi Bogu, a da time ne nauči na sebe protivljenje sila tame. Zli anđeli će ga napadati, uplašeni da će im svojim uticajem oteti plen iz ruku. Zli ljudi, ukoreni njegovim primerom, sjediniće se s demonima u pokušaju da ga primamljivim iskušenjima odvoje od Boga. Kada u tome ne budu uspeli, tada će primeniti silu kojom će savest izložiti pritisku.

Međutim, sve dok Isus bude obavljao službu čovekovog posrednika u nebeskom Svetilištu, u ponašanju upravitelja i naroda osećaće se uticaj Svetoga Duha koji obuzdava gnev. On u izvesnoj meri i dalje utiče na zemaljske zakone. Da to nije slučaj, stanje u svetu bilo bi mnogo teže nego što je sada. Iako su mnogi upravljači u svetu aktivne sotonske sluge, i Bog ima svoje sluge među vođama naroda. Neprijatelj utiče na svoje sluge da predlažu mere koje bi u velikoj meri ometale Božje delo; ali državnici koji se boje Gospoda i nalaze se pod uticajem svetih anđela, ustaju i neoborivim dokazima suprotstavljaju se takvim predlozima. Tako nekoliko ljudi može da zaustavi snažnu struju zla. Protivljenje neprijatelja istine biće obuzdano da bi poruka trećeg anđela mogla da obavi svoje delo. Kada konačna opomena bude objavljena, privući će pažnju vodećih ljudi preko kojih Gospod sada deluje, a neki od njih prihvatiće je i u vreme velike nevolje biti na strani Božjeg naroda.

Anđeo koji podržava objavljivanje vesti trećeg anđela svojom slavom treba da obasja ceo svet. Ovde je prorečeno delo najširih razmera i neobične sile. Pokret čekalaca drugog Hristovog dolaska iz 1840. do 1844. godine predstavljao je slavno ispoljavanje Božje sile; vest prvog anđela bila je odnesena u sve misionarske stanice po celom svetu, pa je u nekim zemljama nastupilo takvo buđenje verske svesti, kakvoga nije bilo ni u jednoj zemlji još od vremena reformacije u šesnaestom stoleću; ali sve to nadmašiće moćni pokret u vreme objavljivanja poslednje opomene trećeg anđela.

Ov o delo postaće slično onome koje se dogodilo na dan Pedesetnice. Kao što je „rani dažd“ delovao prilikom izlivanja Svetoga Duha u početku propovedanja jevanđelja, i pokrenuo klijanje dragocenog semena, tako će u vreme „poznoga dažda“, koji će biti izliven na kraju propovedanja, nastupiti sazrevanje žetve. „Tada ćemo poznati Gospoda i sve ćemo ga više poznavati; jer mu je izlazak uređen kao zora i doći će nam kao dažd, kao pozni dažd koji natapa zemlju.“ (Osija 6,3) „I vi, sinovi Sionski, radujte se i veselite se u Gospodu Bogu svojemu, jer će vam dati dažd na vreme, i pustiće vam dažd rani i pozni na vreme.“ (Joilo 2,23) „I biće u poslednje dane, govori Gospod, izliću od Duha svojega na svako telo.“ „I biće da će se svaki spasti koji prizove ime Gospodnje.“ (Dela 2,17.21)

Veliko delo propovedanja jevanđelja neće se završiti manjim pokazivanjem Božje sile od one koja je obeležila njegov početak. Proročanstva koja su se ispunila izlivanjem ranoga dažda u početku propovedanja jevanđelja treba ponovo da se ispune prilikom njegovog završetka u obliku poznoga dažda. Tako će nastati „vremena odmaranja od lica Gospodnjega“ koja je apostol Petar očekivao kada je napisao: „Pokajite se, dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih da dođu vremena odmaranja od lica Gospodnjega, i da pošlje napred narečenoga vam Isusa Hrista.“ (Dela 3,19.20)

Božje sluge, lica ozarenih svetim posvećenjem, žuriće od mesta do mesta da objave vest sa Neba. Hiljade glasova, po celoj Zemlji, objavljivaće opomenu. Događaće se čuda, bolesnici će ozdravljati, a znaci i velika čuda pratiće vernike. Sotona će, takođe, delovati i činiti lažna čuda, učiniće da i oganj s neba padne na zemlju pred ljudima (Otkrivenje 13,13). Stanovnici Zemlje na ovaj način biše prisiljeni da se opredele.

Poruka će biti objavljivana ne toliko snagom dokaza, koliko snagom dubokog osvedočenja Božjim Duhom. Dokazi su već bili predstavljeni. Seme je već bilo posejano, a sada treba da proklija i da donese rod. Literatura koju su evanđeoski radnici rasprostranili izvršila je svoj uticaj, ali su mnogi, na koje je istina ostavila dubok utisak, bili sprečeni da je potpuno shvate ili da je poslušaju. Međutim, zraci svetlosti sada svuda prodiru, i istina je otkrivena i postala jasna, a iskrena Božja deca raskinuće veze koje su ih sputavale. Porodične veze, odnosi u crkvi, sada ništa više nije dovoljno snažno da ih zadrži. Istina im je dragocenija od svega ostalog. Uprkos silama koje su se svrstale protiv istine, veliko mnoštvo ljudi i žena prelazi na Gospodnju stranu.

11. VREME VELIKE NEVOLJE

„A u to će se vreme podignuti Mihailo, veliki knez, koji brani svoj narod; i biće žalosno vreme, kakvoga nije bilo otkako je naroda do tada; i u to će se vreme izbaviti tvoj narod, svaki koji se nađe zapisan u knjizi.“ (Danilo 12,1)

Kada se bude završilo objavljivanje treće anđeoske vesti, milost će prestati da posreduje za grešne stanovnike Zemlje. Božji narod je završio svoje delo. Primio je „pozni dažd“, „osveženje od lica Gospodnjega“ i postao spreman za teške trenutke koji mu predstoje. Anđeli žure tamo-amo po Nebu. Jedan anđeo, koji se vratio sa Zemlje, objavljuje da je njegovo delo dovršeno; jer je svet stavljen na konačnu probu, a svi koji su ostali verni božanskim propisima primili su „pečat živoga Boga“. Tada Isus završava svoju posredničku službu u nebeskom Svetilištu. On podiže svoje ruke i glasno kaže: „Svrši se“, a sve anđeoske čete skidaju svoje krune, dok On daje svečanu izjavu: „Ko čini nepravdu, neka još čini nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti.“ (Otkrivenje 22,11) Svaki slučaj već je rešen, bilo za život ili za smrt. Hristos je obavio delo pomirenja za svoj narod i izbrisao njegove grehe. Broj Njegovih podanika je popunjen; „carstvo i vlast i veličina carska pod celim nebom“ treba da bude predata naslednicima spasenja i Isus da zavlada kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima.

Kada Isus bude napustio Svetilište, tama će pokriti stanovnike Zemlje. U ovom zastrašujućem trenutku pravednici će morati da žive pred očima svetoga Boga bez Posrednika. Ograničenja koja su do tada vezivala bezakonike uklonjena su i sotona stiće potpunu vlast nad konačno nepokajanima. Božje veliko strpljenje je iscrpljeno. Svet je odbacio Njegovu milost, prezreo Njegovu ljubav, pogazio Njegov zakon. Bezakonici su prešli granice vremena milosti, i Božji Duh, kome su se uporno protivili, konačno se povukao. Nezaštićeni božanskom blagodaću, nemaju nikakve zaštite od Nečastivoga. Sotona će zato baciti stanovnike Zemlje u veliku, konačnu nevolju. Kada Božji anđeli prestanu da zadržavaju strašne oluje ljudskih strasti, biće oslobođeni svi elementi sukoba. Ceo svet biće uvučen u propast mnogo strašniju od one koja je zadesila stari Jerusalim.

Samo jedan anđeo pobio je sve prvence u Egiptu i tugom ispunio zemlju. Kada je brojeći narod, David uvredio Boga jedan anđeo je izazvao strašno pustošenje, kojim je bio kažnjen njegov greh. Istu razornu snagu koju su pokazali sveti anđeli kada im je Bog zapovedio, pokazaće i zli anđeli kada im to Bog bude dozvolio. Već sada su spremne te snage i samo čekaju božansku dozvolu da na sve strane poseju pustoš.

Oni koji poštuju Božji zakon bili su optuženi da su prizvali božanske sudove na Zemlju, pa će biti proglašeni krivi i za strašne poremećaje u prirodi, sukobe i krvoprolića među ljudima koji su ispunili zemlju jaucima. Sila koja je pratila objavljivanje poslednje opomene razgnevila je bezakonike, njihov gnev je usmeren protiv svih koji su prihvatili vest, a sotona će još žešće raspirivati duh mržnje i progonstva.

Kada se Božja prisutnost konačno povukla iz jevrejskog naroda, sveštenici i narod to nisu znali. Iako su se nalazili pod sotonskom vlašću, iako su ih razdirale najstrašnije i najpogubnije strasti, i dalje su sebe smatrali Božjim izabranim narodom. Služba u Hramu bila je nastavljena, žrtve su prinošene na oskrnavljenim oltarima, svakodnevno su prizivani božanski blagoslovi na narod koji je bio kriv za smrt Božjeg dragog Sina i koji je pokušavao da pobije Njegove propovednike i apostole. Isto tako, kada neopoziva odluka u nebeskom Svetilištu bude izrečena i kada sudbina sveta bude zauvek zapečaćena, stanovnici Zemlje to neće znati. Narod, iz čije se sredine Božji Duh zauvek

povukao, nastaviće da obavlja svoje verske forme, a sotonska revnost kojom će ih ispuniti knez zla da bi ostvario svoje zle planove, biće slična revnosti za Boga.

Pošto je svetkovanje sedmičnog dana odmora, postalo predmet sukoba u celom hrišćanstvu, pošto su se i verski i svetovni autoriteti ujedinili da nametnu zakonsku obavezu svetkovanja nedelje, uporno odbijanje neznatne manjine da se pokori većinskom zahtevu, izložiće njene pripadnike sveopštem preziru. Svi će isticati da manjina koja se protivi ustanovi Crkve i zakonu države ne zaslužuje nikakav obzir, da će biti mnogo bolje da njeni pripadnici stradaju negoli da celi narodi budu izloženi zbrci i bezakonju. Isti razlog pre osamnaest stoleća (pisano krajem devetnaestog stoleća – prim. prev) „starešine narodne“ iznele su protiv Hrista. Lukavi Kajafa je rekao: „I ne mislite da je nama bolje da jedan čovek umre za narod, negoli da sav narod propadne.“ (Jovan 11,50) Ovaj razlog izgledaće im uverljiv, pa će konačno biti izdat dekret protiv onih koji svetkuju dan odmora u skladu sa četvrtom zapovesti, optužujući ih kao zločince koji zaslužuju najtežu kaznu, i dajući ljudima slobodu da ih posle isteka određenog vremena pobiju. Rimsko sveštenstvo staroga sveta i otpali protestantizam Novoga sveta postupaće na isti način prema onima koji poštuju sve božanske propise.

Božji narod biće tada biti izložen prizorima žalosti i očajanja koje prorok opisuje kao vreme muke Jakovljeve. „Jer ovako veli Gospod: čusmo viku od prepadanja, straha, a mira nema... I u svih se promenila lica i prebledela. Jaoh! Jer je velik ovaj dan, nije bilo takvoga, i vreme je muke Jakovljeve, ipak će se izbaviti od nje.“ (Jeremija 30, 5-7)

Jakovljeva noć straha, kada se u molitvi rvaao za izbavljenje od Isavove ruke (1. Mojsijeva 32,24-30), predstavlja iskustvo Božjeg naroda u ovo vreme nevolje. Zbog prevare koju je učinio da bi stekao očev blagoslov, namenjen Isavu, Jakov je pobjegao da spase život, uplašen smrtonosnim pretnjama koje mu je brat uputio. Pošto je u izgnanstvu proveo mnogo godina, krenuo je posle Božjeg naređenja, sa ženama i decom, krdima i stadima, na putu povratka u rodnu zemlju. Kada je stigao do granice zemlje, užasnula ga je poruka da mu Isav izlazi u susret na čelu čete ratnika, svakako obuzet osvetničkim namerama. Jakovljeva pratnja, nenaoružana i bez odbrane, bila je naizgled osuđena da padne kao bespomoćna žrtva nasilja i pokolja. Teret zabrinutosti i straha otežavalo mu je i preteško breme vlastite krivice, svesti da je svojim grehom navukao ovu opasnost. Božja milost bila je njegova jedina nada, jedina njegova odbrana mogla je da bude samo molitva. Međutim, nije propustio ništa od onoga što je sam mogao da učini da popravi nepravdu učinjenu bratu i tako odvrati zlo koje se približavalo. I Hristovi sledbenici, kada se bude približilo vreme nevolje, treba da učine sve što je u njihovoj moći da se pred ljudima pokažu u pravoj svetlosti, da uklone predrasude, da savladaju opasnost koja ugrožava slobodu savesti.

Pošto je udaljio svoju porodicu da ne gleda njegovo očajanje, Jakov je ostao sam da se suoči s Bogom. Priznao je svoj greh i zahvalno prihvatio Božju milost, dok se u dubokoj poniznosti pozivao na zavet učinjen s njegovim očevima i na obećanje koje je dobio prilikom noćnog viđenja kod Vetilja i u zemlji svoga izgnanstva. Bio je to odlučujući trenutak u njegovom životu; jer je sve stajalo na kocki. Okružen noćnom tamom, daleko od svih ljudi, nastavio je da se moli i iskazuje poniznost pred Bogom. Iznenada, neko mu je položio ruku na pleća. Pomislio je da neki neprijatelj hoće da mu oduzme život, i zato se očajnički, svom snagom, usprotivio napadaču. Kada je zora počela da sviće, stranac se poslužio svojom natprirodnom snagom; jer je na njegov dodir ovaj snažni čovek ostao kao paralisani, i kao bespomoćni, uplakani, ponizni molitelj pao oko vrata svom tajanstvenom protivniku. Jakov je shvatio da se sukobio s Anđelom zaveta. Iako nemoćan, izložen neizdržljivim bolovima, nije se odrekao svoga cilja. Dugo je trpeo nemir, kajanje i nevolje zbog svoga greha, a

sada je hteo da bude siguran da mu je prestup oprostjen. Izgledalo je kao da božanski posetilac želi da ode, ali Jakov ga je čvrsto držao i molio za blagoslov. Anđeo je zahtevao: „Pusti me, zora je“, ali Jakov je uzvikivao: „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš!“ To je bio izraz poverenja, čvrstine i istrajnosti! Da je to bio hvalisav, drzak zahtev, Jakov bi odmah bio uništen, ali, na njegovoj strani bila je sigurnost onoga koji je priznao svoju slabost i nedostojnost, koji se uzda u milost Boga koji drži svoj zavet!

„Borio se s Anđelom, i nadjačao!“ (Osija 12,5) Poniznošću, pokajanjem i ličnim predanjem, ovaj grešni, zalutali smrtnik čvrsto se držao Veličanstva Neba! Drhtavim rukama uhvatio se za Božja obećanja i srce Neizmerne ljubavi nije moglo da odbije grešnikovu molbu. Kao dokaz njegove pobeđe i kao ohrabrenje drugima da pođu za njegovim primerom, bilo mu je promenjeno ime, tako da je umesto imena koje je podsećalo na njegov greh, dobio drugo koje je govorilo o njegovoj pobeđi. Činjenica da se Jakov održao u borbi s Bogom bila je potvrda da će pobediti i ljude. Više mu nije bilo teško da se suoči s gnevom svoga brata, jer je Gospod postao njegova odbrana.

Sotona je optužio Jakova pred Božjim anđelima, zahtevajući pravo da ga uništi zbog greha koji je počinio, uticao je i na Isava da krene protiv njega; tokom cele noći rvanja, pokušavao je da mu nametne svest o krivici da bi ga obeshrabrio i naveo da prestane da se oslanja na Boga. Jakov je bio skoro doveden do očajanja, ali je znao da će bez pomoći Neba biti uništen. Iskreno se pokajao zbog svog velikog greha i prepustio se Božjoj milosti. Ništa ga nije moglo odvratiti od njegovog cilja, čvrsto je zagrljio Anđela i upućivao svoju molbu usrdnim, bolnim vapajima, sve dok nije nadvladao.

Sotona će kao što je uticao na Isava da krene protiv Jakova, pokrenuti i bezakonike da u vreme velike nevolje napadnu pripadnike Božjeg naroda. Kao što je optuživao Jakova, tako će podizati optužbe i protiv pripadnika Božjeg naroda. On celokupno čovečanstvo smatra svojim podanicima; samo mala grupa, koja drži Božje zapovesti, odupire se njegovoj nadmoći. Kada bi mogao da ih izbriše sa lica zemlje, njegova pobeđa bila bi potpuna. On vidi da ih štite Božji anđeli, shvata da su im gresi oprostjeni, ali ne zna da je njihov slučaj već rešen u nebeskom Svetilištu. On ima tačan izveštaj o gresima na koje ih je naveo, i u prenatlaženoj svetlosti predstavlja ih pred Bogom, ističući da su ti ljudi, u istoj meri kao i on, zaslužili da budu lišeni Božje naklonosti. On tvrdi da Gospod ne može ostati pravedan ukoliko njima oprostji grehe, a uništi njega i njegove anđele. Polaže pravo na njih kao na svoj plen i traži da mu budu predati u ruke da ih uništi.

Pošto sotona uporno optužuje pripadnike Božjeg naroda zbog njihovih greha, Gospod mu dozvoljava da ih izloži najtežim iskušenjima. Tako će njihovo poverenje u Boga, njihova vera i čvrstina biti stavljeni na surovu probu. Dok razmatraju prošlost, njihove nade se gase, jer u celom svom životu ne mogu da sagledaju mnogo dobra. Potpuno su svesni svojih slabosti i svoje nedostojnosti. Sotona zato pokušava da ih zastraši, ističući da je njihov slučaj beznadežan, da se mrlje njihove grešnosti nikada neće oprati. Nada se da će tako pokolebati njihovu veru i učiniti da popuste pred njegovim iskušenjima, da pogaze svoj zavet vernosti Bogu.

Iako će Božji narod biti okružen neprijateljima, koji će želeći da ga unište, bojazan koju će osećati neće biti strah od progonstva istine radi, njegovi pripadnici; plašiće se ustvari da se nisu pokajali za svaki svoj greh i da će tako, zbog neke svoje slabosti, propustiti da dožive ispunjenje Spasiteljevog obećanja: „Ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koje će doći na sav vasioni svet!“ (Otkrivenje 3,10) Kada bi sigurno znali da su im gresi oprostjeni, ne bi se plašili ni mučenja ni smrti, ali ako se budu pokazali nedostojnim i ako budu izgubili život zbog neke svoje karakterne slabosti, onda bi Božje sveto ime bilo osramoćeno!

Sa svih strana slušaju o zaverama izdajnika, prate delovanje pobune, i tada se u njima javlja snažna želja, iskrena čežnja duše, da se taj veliki otpad već jednom završi, i da ljudskom bezakonju konačno dođe kraj. Međutim, dok traže od Boga da zaustavi delo pobune, okrivljuju sebe što nemaju dovoljno snage da se odupru i potisnu moćnu poplavu zla. Da su bar ulagali sve svoje sposobnosti u službu Hristu, da su bar išli napred iz snage u snagu, sotonske sile ne bi sada imale dovoljno moći da ih napadaju – to su misli koje proganjaju.

Oni muče svoje duše pred Gospodom, ukazujući da su se već dovoljno pokajali zbog mnogih greha koje su počinili i pozivaju se na Spasiteljevo obećanje: „Neka se uhvati za silu moju da učini mir sa mnom; i učiniće mir sa mnom!“ (Isaija 27,5) Njihova vera ne slabi zato što njihove molitve nisu odmah uslišene. Iako podnose najveća strahovanja, užas i očajanje, ne prestaju da se mole. Oni se oslanjaju na Božju snagu kao što je nekada učinio Jakov oslanjajući na Anđela, jer i molitva njihove duše glasi: „Neću te pustiti dokle me ne blagosloviš!“

Da se Jakov nije pokajao za greh koji je učinio, kada je prevarom stekao pravo prvenaštva, Bog ne bi uslišio njegovu molitvu i ne bi milostivo sačuvao njegov život. Tako bi u vreme velike nevolje, i pripadnici Božjeg naroda bili pobeđeni da su gajili nepriznate grehe kojih su postali svesni u vreme borbe sa strahom i brigama; očajanje potkopalo njihovu veru i više ne bi imali smelosti da od Boga traže izbavljenje. Međutim, iako su duboko svesni svoje nedostojnosti, nemaju prikrivenih greha koji bi tek mogli da budu otkriveni. Njihovi gresi su se već pre toga pojavili na sudu i bili izbrisani, i zato ih se oni više ne sećaju.

Sotona mnoge navodi na pomisao da Bog ne obraća pažnju na čovekovu nevernost u manjim životnim pitanjima, ali On je u svom postupanju prema Jakovu pokazao da nikada ni na koji način neće odobriti ili otrpeti zlo. Sotona će pobediti sve koji pokušavaju da opravdaju ili prikriju svoje grehe, dozvoljavajući im da nepriznati i neoprosteni ostanu u nebeskim knjigama. Što je uzvišenije njihovo zvanje i viši položaj koji zauzimaju, to je strašnije njihovo ponašanje u Božjim očima i sigurnija pobeda njihovog velikog neprijatelja. Oni koji odlažu svoju pripremu za dan Gospodnji neće je ostvariti u vreme velike nevolje niti u bilo koje kasnije vreme. Slučaj svih takvih ljudi ostaje beznadežan.

Hrišćani po imenu, koji će se nespremni uključiti u taj poslednji strašni sukob, priznaće, u svom očajanju svoje grehe rečima punim užasom straha, dok će se bezakonici naslađivati njihovim mukama. Ova priznanja biće veoma slična priznanjima koje su dali Isav i Juda. Oni koji će ih činiti, jadikovaće zbog posledica prestupa, a ne zbog svoje krivice. Oni neće osetiti nikakvu istinsku skrušenost, niti odvratnost prema zlu. Oni će svoj greh priznati iz straha od kazne, i kao nekada faraon, vratiće se svom protivljenju Nebu čim kazna bude povučena.

Jakovljevi slučaj predstavlja i dokaz da Bog neće odbaciti one koji su bili prevareni, iskušani i navučeni na greh, a koji su Mu se vratili u iskrenom pokajanju. Sotona se trudi da uništi ove ljude, ali Bog šalje svoje anđele da ih teše i štite u vreme opasnosti. Sotonini napadi biće surovi i odlučni, njegove obmane strašne, ali Gospodnje oko je nad svojim narodom i Njegove uši slušaju njegovu viku. Njihove muke su velike, plamen ognjene peći kao da će ih već zahvatiti, ali će ih Veliki Livac izvesti iz nevolje kao zlato očišćeno u ognju. Božja ljubav prema svojoj deci isto je tako snažna i nežna u vreme njihovih najtežih nevolja kao što je bila u sunčanim danima njihovog najvećeg blagostanja, međutim bilo je neophodno da prođu kroz ognjenu peć, njihova svetovnost morala je da izgori da bi se Hristov lik u njima savršeno odrazio.

Vreme nevolje i straha koje nam predstoji zahteva veru koja će biti u stanju da izdrži umor, odlaganje i glad – veru koja se ni u najtežoj probi neće pokolebati. Vreme probe obećano je svima

da bi mogli da se pripreme za to doba. Jakov je pobedio zato što je bio istrajan i odlučan. Njegova pobjeda dokaz je moći istrajne molitve. Svi koji se oslanjaju na Božja obećanja, kao što je to on učinio, koji budu ozbiljni i istrajni kao što je on bio, uspeće kao što je on uspeo. Oni koji nisu spremni da se odreknu sebe, da se bore sa Bogom, da se mole dugo i ozbiljno za Njegove blagoslove, neće ih ni dobiti. Boriti se sa Bogom – koliko je malo onih koji znaju šta to znači! Koliko je malo onih koji su ikada izašli pred Boga s dubokom čežnjom koja je snažno pokrenula sve snage njihovog bića! Kada talasi očajanja, koje nikakve reči ne mogu izraziti, preplave dušu molitelja, kako su retki oni koji se s nepokolebljivom verom oslanjaju na Božja obećanja!

Oni koji sada pokazuju tako malo vere nalaze se u velikoj opasnosti da pokleknju pod snagom sotonskih obmana i dekreta koji će izvršiti nasilje nad savešću. Ako uspeju da izdrže probu, upašće u još veće očajanje i strah u vreme velike nevolje, jer nisu stekli naviku da se oslanjaju na Boga. Pouke o veri koje nisu usvojili na vreme, biće prisiljeni da nauče pod strašnim pritiskom obeshrabrenja.

Sada moramo upoznati Boga stavljajući na probu Njegova obećanja. Anđeli beleže svaku iskrenu i ozbiljnu molitvu. Bilo bi mnogo bolje da se odrekemo svojih sebičnih zadovoljstava, negoli da zanemarimo vezu sa Bogom. Najdublje siromaštvo, najveće samoodricanje, uz Njegovo odobravanje, bolje je od bogatstva, časti, udobnosti i prijateljstva bez Njega. Moramo naći vremena za molitvu. Ukoliko svojim mislima dozvolimo da budu obuzete svetovnim interesima, Gospod nam može dati neophodno vreme udaljujući od nas naše idole u obliku zlata, naših kuća, našeg plodnog zemljišta.

Mladi nikada ne bi bili navedeni greh kada bi odbijali da pođu bilo kojim putem osim onim za koji mogu zatražiti Božji blagoslov. Kada bi se vesnici koji nose poslednju svećanu opomenu svetu molili za Božji blagoslov, ne hladno, ravnodušno i nemarno, već vatreno i sa verom, kao što je to činio Jakov, imali bi priliku da kažu: „Boga videh licem k licu i duša se moja izbavi!“ (1. Mojsijeva 32,30) Nebo bi ih proglasilo knezovima, koji imaju snage da pobeđu u borbi sa Bogom i ljudima.

„Žalosno vreme kakvog nikada nije bilo“ uskoro će nastupiti, i nama će biti neophodno iskustvo koje sada još nemamo i koje mnogi zanemaruju da steknu. Često se događa da nevolje izgledaju mnogo strašnije dok ih očekujemo, ali to se ne odnosi na krizu koja je pred nama. Najživahnija mašta ne može da opiše pravu veličinu tog iskušenja. U vreme velike nevolje, svaka duša moraće da stoji sama za sebe pred Bogom. „Ako bi Noje, Danilo i Jov bili u njoj (zemlji), tako ja živ bio, govori Gospod, neće izbaviti sina ni kćeri, nego će svoje duše izbaviti pravdom svojom.“ (Jezekilj 14,20)

Sada, dok naš veliki Prvosveštenik još obavlja službu pomirenja za nas, treba da nastojimo da postignemo savršenstvo u Hristu. Naš Spasitelj, čak ni u mislima nije bio naveden da popusti sili kušanja. Sotona u ljudskom srcu nalazi neke slabosti koje može da iskoristi kao uporišta, ukoliko gajimo neku grešnu želju, preko koje njegova kušanja dobijaju snagu. Međutim, Hristos je ovako rekao o sebi: „Jer ide knez ovoga sveta, i u meni nema ništa!“ (Jovan 14,30) sotona nije uspevao da u Božjem Sinu pronađe bilo šta što bi mu omogućilo da Ga pobeđi. Hristos je držao zapovesti svoga Oca, i u Njemu nije bilo greha koji bi sotona mogao iskoristiti kao svoju prednost. To je stanje koje moraju da postignu svi koji žele da opstanu u vreme velike nevolje.

U ovom životu moramo se odvojiti od greha, verom u Hristovu krv pomirenja. Naš ljubljani Spasitelj poziva nas da mu se pridružimo, da svoje slabosti sjedinimo s Njegovom snagom, naše neznanje s Njegovom mudrošću, našu nedostojnost s Njegovim zaslugama. Božje providenje je škola u kojoj treba da se naučimo Isusovoj krotkosti i poniznosti. Gospod nam uvek pokazuje put

kojim možemo poći, ne zato što će nam biti ugodniji ili lakši, već zato što nas vodi pravim ciljevima u životu. Na nama je da sarađujemo sa snagama kojima se Nebo služi da bi se naš karakter uskladio s božanskim uzorom. Niko ne može zanemariti ili odložiti ovaj posao da svoju dušu ne izloži najstrašnjoj opasnosti.

Apostol Jovan čuo je u viđenju glas sa Neba koji je govorio: „Teško vama koji živite na zemlji i moru, jer đavo siđe k vama, i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima.“ (Otkrivenje 12,12) Strašni prizori naveli su ovo nebesko biće da glasno izgovori ove reči. Sotonin gnev se sve više pojačava kako se njegovo vreme bude skraćivalo, pa će i njegovo delo prevare i uništenja dostići vrhunac u vreme velike nevolje.

Strašne pojave natprirodnog karaktera uskoro će se pokazati na nebu kao dokaz moći demona koji čine čuda. Duhovi đavolski pridružiće se carevima zemaljskim i celome svetu da ih učvrste u zabludi, da ih navedu da se ujedine sa sotonom u njegovoj poslednjoj borbi s nebeskom vlašću. Tako će svi, vladari i podanici, biti podjednako prevareni delovanjem ovih sila. Podići će se ljudi koji će se predstavljati kao Hristos, zahtevajući čast i obožavanje koje pripada Otkupitelju sveta. Činiće sjajna dela isceljenja i tvrdiće da imaju otkrivenja s Neba koja se suprotstavljaju svedočenju Pisma.

Sotona će se sam predstaviti kao Hristos i to će biti završno delo u velikoj drami obmane. Crkva kao ispunjenje svojih nada dugo izjavljuje da očekuje Spasiteljev dolazak. Sada će veliki varalica učiniti da sve izgleda kao da je Hristos zaista došao. Sotona će se u različitim krajevima na Zemlji pokazivati među ljudima kao veličanstveno biće blistavog sjaja, po izgledu slično Božjemu Sinu koga Jovan opisuje u Otkrivenju (Otkrivenje 1,13-15). Slava koja ga okružuje nadmašivaće sve što su oči smrtnika do tada videle. Pobedonosni poklici odjekivaće vazduhom: „Hristos je došao! Hristos je došao!“ Ljudi će padati ničice pred njim, iskazujući mu tako svoje obožavanje, dok će on podizati svoje ruke da ih blagoslovi, kao što je Hristos blagosiljao svoje učenike dok je bio na Zemlji. Njegov glas biće mek i prigušen, ali vrlo melodičan. Nežnim rečima, punim saučešća, objašnjavaće ljudima neke uzvišene nebeske istine koje je i Spasitelj objašnjavao; lećiće bolesti među ljudima, a onda će i dalje se predstavljajući kao Hristos, tvrditi da je promenio dan odmora sa Subote na nedelju, i zapovediće svima da svetkuju dan koji je on blagoslovio. Izjaviće da oni koji uporno svetkuju sedmi dan, obeščašćuju njegovo ime odbijajući da slušaju njegove anđele koje im je slao da ih obasjaju istinom. Biće to silna, skoro nenadmašna obmana. Slično Samarjanima koje je prevario Simon mag, mnoštvo, od najmanjega do najvećega, poslušaće njegove obmane i govoriti: Ovo je „velika sila Božja“! (Dela 8,10)

Međutim, pripadnici Božjeg naroda neće biti zavedeni. Učenja ovog lažnog Hrista neće biti u skladu s Biblijom.

Njegovi blagoslovi upućeni su obožavaocima zveri i ikone njezine, istoj onoj grupi za koju Biblija tvrdi da će osetiti nepomešani Božji gnev.

Sotoni, osim toga, neće biti dozvoljeno da podražava način Hristovog dolaska. Spasitelj je opomenuo svoje sledbenike na prevare u tom smislu, i jasno prorekao način svog drugog dolaska. „Jer će izići lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa, da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane. ... Ako vam, dakle, reku: evo ga u pustinji, ne izlazite, evo ga u sobama, ne verujte. Jer kao što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, takav će biti i dolazak sina čovečijega.“ (Matej 24,24-27. 31; 25,31; Otkrivenje 1,7; 1. Solunjanima 4,16.17) Ovaj dolazak, prema tome, niko neće moći da podražava. On će biti vidljiv svima – gledaće ga ceo svet.

Samo oni koji su marljivo proučavali Pisma i koji su stekli ljubav prema istini biće zaštićeni od ove snažne obmane koja će zarobiti svet. Svedočenje Biblije pomoći će im da prepoznaju prerusenog varalicu. Za sve ljude nastupiće vreme probe. Rešetanje, izazvano ovim kušanjem, pokazaće ko su istinski hrišćani. Da li su pripadnici Božjeg naroda već sada tako čvrsto utemeljeni na Njegovoj Reči da se neće povesti ni za svedočenjem svojih čula? Hoće li se, u takvoj krizi, držati Biblije i samo Biblije? sotona će ih, ako bude moguće, sprečiti da se pripreme da opstanu u onaj dan. On će delovati s ciljem da im zakrči put, da ih uhvati u mrežu zemaljskog blaga, da ih navede da prihvate teške, zamorne odgovornosti, da svoje srce preopterete brigama ovoga sveta i da ih dan probe iznenadi kao lupež.

Pošto će dekret koji će različiti hrišćanski vladari izdati protiv onih koji drže Božje zapovesti, uskratiti ovim ljudima zaštitu vlasti i predati ih u ruke onima koji žele njihovo uništenje, pripadnici Božjeg naroda napustiće gradove i sela i okupiti se kao grupe na najusamljenijim i najzabačenijim mestima. Mnogi će naći utočište u planinskim oblastima. Kao i hrišćani iz pijemontskih dolina, oni će od visokih predela na Zemlji učiniti svoja svetišta i zahvaljivati Bogu na „utočištu na stenama“. (Isaija 33,16) Međutim, mnogi pripadnici svih naroda i svih klasa, poštovani i prezreni, bogati i siromašni, beli i crni, biće bačeni u najnepravednije i najsurovije okove. Božji izabranici će provoditi teške dane, vezani u lance, iza zatvorskih rešetaka, osuđeni da budu ubijeni, neki prepušteni da umru od gladi u mračnim, odvratnim tamnicama. Nijedno ljudsko uho neće biti spremno da čuje njihove vapaje; nijedna ljudska ruka gotova da im pruži pomoć.

Hoće li Gospod zaboraviti svoj narod u ovom teškom času? Da li je zaboravio vernog Noja, kada je svojim sudovima pohodio pretpotopni svet? Da li je zaboravio Lota, kada je oganj padao s neba da zatre gradove u ravnicima? Da li je zaboravio Josifa okruženog idolopoklonicima u Egiptu? Da li je zaboravio Iliju, kada mu je Jezavelja zapretila zakletvom da će podeliti sudbinu Valovih proroka? Da li je zaboravio Jeremiju u mračnoj i odvratnoj jami njegove tamnice? Da li je zaboravio trojicu mladića u raspaljenoj peći? Ili Danila u jami lavovskoj?

„Ali Sion reče: ostavi me Gospod, zaboravi me Gospod. Može li žena zaboraviti porod svoj, da se ne smiluje na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neću zaboraviti tebe! Gle, na dlanovima sam te izrezao.“ (Isaija 49,14-16) Gospod nad vojskama kaže: „Jer ko tiče u vas, tiče u zenicu oka njegova!“ (Zaharija 2,8)

Iako ih neprijatelji mogu zatvoriti u tamnicu, tamnički zidovi ne mogu prekinuti vezu između njihove duše i Hrista. Onaj koji vidi sve njihove slabosti, koji je upoznat sa svakom njihovom nevoljom, stoji iznad svih zemaljskih sila; anđeli će dolaziti k njima u njihove usamljeničke ćelije, donoseći svetlost i mir sa Neba. Zatvor može izgledati kao palata, jer u njemu borave bogati verom, mračni zidovi mogu biti obasjani nebeskom svetlošću kao u vreme kada su se Pavle i Sila molili i pevali ponoćnu hvalu u tamnici u Filibi.

Božji sudovi pohodiće one koji pokušavaju da tlače i uništavaju Njegov narod. Njegovo beskrajno strpljenje prema bezakonicima kao da je osmelilo ljude da prestupaju Njegov zakon, ali njihova kazna time neće biti ništa manje izvesna i strašna, iako je tako dugo odlagana. „Jer će Gospod ustati kao na gori Farasimu, razgneviće se kao u dolu gavaonskom, da učini delo svoje, neobično delo svoje, da dovrši posao svoj, neobični posao svoj.“ (Isaija 28,21) Za našeg milostivog Boga delo kažnjavanja je neobično delo. „Tako bio ja živ, govori Gospod, Gospod, nije mi milo da umre bezbožnik.“ (Jezekilj 33,11) Gospod je „milostiv, žalostiv, spor na gnev, i obilan milosrđem i istinom... oprašta bezakonja i nepravde i grehe“. Ipak, „nikako ne pravda krivca“. „Bog milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i istinom...koji ne pravda krivoga.“ (Naum 1,3; 2.

Mojsijeva 34,6.7) On će strašnim pravednim kaznama odbraniti autoritet svog pogaženog Zakona. Oštrina kazne koja čeka prestupnika može se oceniti i prema Gospodnjem oklevanju da je izvrši. Narod s kojim je imao toliko strpljenja, i koga neće udariti sve dok se na Njegovom računu ne napuni mera njegovog bezakonja, konačno će popiti čašu božanskog gneva nepomešanog s milošću.

Kada Hristos bude završio svoju posredničku službu u nebeskom Svetilištu, nepomešani gnev, kojim je zaprećeno onima koji se klanjaju zveri, njenoj ikoni i primaju njen žig (Otkrivenje 14,9) biće izliven. Zla, izlivena na Egipat, u vreme Božje pripreme da izbavi Izrailj, bila su slična onim još strašnijim i sveobuhvatnijim koja će se izliti na svet neposredno pre konačnog izbavljenja Božjeg naroda. Pisac Otkrivenja, opisujući ova strašna zla, ovako govori: „I postaše rane zle i ljute na ljudima koji imaju žig zverin i koji se klanjaju ikoni njezinoj.“ I more „postao kao krv u mrtvacu i svaka duša živa umre u moru“. „I treći anđeo izli čašu svoju na reke i na izvore vodene, i postao krv.“ Iako su ove kazne zaista strašne, Božja pravednost je potpuno shvatljiva. Božji anđeo objavljuje: „Pravedan si Gospode, koji jesi i koji beše, i svet, što si ovo sudio, jer proliše krv svetih i proroka, i krv si im dao da piju, jer su zaslužili.“ (Otkrivenje 16,2-6) Osuđujući pripadnike Božjeg naroda na smrt, oni su navukli na sebe krivicu za njihovu krv, odnosno kao da su je sami svojim rukama prolili. Hristos je na isti način Jevreje svoga vremena proglasio krivima za krv svetih ljudi koja je bila prolivena sve od Aveljevog vremena, jer su bili nadahnuti istim duhom kao i ubice proroka.

Sunce je u zlu koje sledi, dobilo snagu „da žeže ljude ognjem. I opališe se ljudi od velike vrućine“ (Otkrivenje 16,8.9) Proroci ovako opisuju stanje na Zemlji u to strašno vreme: „Opuste polje, tuži zemlja, jer je potrveno žito.“ „Sva drveta poljska posahnuše, jer nesta radosti među sinovima ljudskim.“ „Seme istrunu pod grudama svojim, puste su žitnice.“ „Kako uzdiše stoka, kako su se smela goveda, jer nemaju paše ... usahnuše potoci vodeni, i oganj sažeže paše u pustinji.“ „I pesme će crkvene biti ridanje u onaj dan, govori Gospod, biće mnoštvo mrtvih telesa, koja će se svuda ćuteći pobacati.“ (Joilo 1,10-12. 17-20; Amos 8,3)

Ova zla nisu sveopšta, jer bi stanovnici Zemlje bili potpuno istrebljeni. Međutim, ipak će biti najstrašnija od svih koja su ikada zadesila smrtne ljude. Svi sudovi nad ljudima, pre završetka vremena milosti, bila su pomešani s milošću. Hristova posrednička krv štitila je grešnike od pune mere kazne za njihove krivice, ali gnev nepomešan s milošću biće izliven na sudu.

Mnogi će u taj dan poželeti zaštitu Božje milosti koju su tako drugo prezirali. „Gle, idu dani, govori Gospod Gospod, kada ću pustiti glad na zemlju, ne glad hleba ni žeđ vode, nego slušanja reči Gospodnjih. I potucaće se od mora do mora, i od severa do istoka trčaće tražeći reč Gospodnju i neće je naći.“ (Amos 8,11.12)

Ni pripadnici Božjeg naroda neće biti oslobođeni patnji, ali iako progonjeni i zlostavljani, iako će trpeti oskudicu i stradati zbog nestašice hrane, neće biti prepušteni propasti. Onaj isti Bog koji se postarao za Iliju, neće zapostaviti nijedno od svoje požrtvovne dece. Onaj koji broji svaku vlas na njihovoj glavi postaraće se za njih, i u vreme gladi biće nahranjeni. Dok bezakonici budu umirali od gladi i bolesti, anđeli će štititi pravedne i zadovoljavati njihove potrebe. Onome koji „hodi pravedno“ upućeno je obećanje: „Hleb će mu se davati, vode mu se neće nedostajati!“ „Siromahe i uboge koji traže vode a nje nema, kojima se jezik osušio od žeđi, njih ću uslišiti ja Gospod, ja Bog Izrailjev neću ih ostaviti!“ (Isaija 33,15.16; 41,17)

„Jer smokva neće cvasti, niti će biti roda na lozi vinovoj; rod će maslinov prevariti, i njive neće dati hrane, ovaca će nestati iz tora, i goveda neće biti u oboru, ali ću se ja radovati u Gospodu, veseliću se u Gospodu spasenja svojega.“ (Avakum 3,17.18)

„Gospod je čuvar tvoj, Gospod je sen tvoj, on ti je s desne strane. Danju te neće sunce ubiti, ni mesec noću. Gospod će te sačuvati od svakoga zla, sačuvaće dušu tvoju Gospod.“ (Psalam 121,5-7)
 „On će te izbaviti od zamke ptičareve, i od ljutoga pomora; perjem svojim oseniće te, i pod krilima njegovim zaklonićeš se; istina je njegova štit i ograda. Nećeš se bojati strahote noćne, strele koja leti danju, pomora, koji ide po mraku, bolesti, koja u podne mori. Pašće pored tebe tisuća, i deset tisuća s desne strane tebi, a tebe se neće dotaći. Samo ćeš gledati očima svojim, i videćeš platu bezbožnicima. Jer si ti, Gospode, pouzdanje moje. Višnjega si izabrao sebi za utočište. Neće te zlo zadesiti i udarac neće dosegnuti do kolibe tvoje!“ (Psalam 91,3-10)

Ipak, ljudskom oku činiće se da će pripadnici Božjeg naroda uskoro morati da svoje svedočanstvo zapečate krvlju kao što su to činili mučenici pre njih. Oni sami počee da se plaše da ih je Gospod ostavio da padnu od ruke njihovih neprijatelja. To će biti vreme užasnog duševnog straha. I danju i noću vikaće Gospodu za izbavljenje. Bezakonici će likovati i čuće se podrugljivi glasovi: „Gde je sada vaša vera? Zašto vas Gospod ne izbavi iz naših ruku ako ste zaista Njegov narod?“ Međutim, čekaoci će se setiti visokih sveštenika i glavara kako podrugljivo dovikuju Isusu koji umire na golgotskom krstu: „Drugima pomože, a sebi ne može pomoći! Ako je car Izrailjev neka siđe s krsta pa ćemo ga verovati.“ (Matej 27,42) Kao Jakov, svi se bore sa Gospodom! Njihova lica pokazuju tragove njihove unutrašnje borbe. Bledilo obuzima svako lice. Ali, oni ne prestaju da upućuju svoje iskrene molitve.

Kada bi ljudi mogli da dobiju nebesku sposobnost gledanja, videli bi čete silnih anđela koji stoje oko onih koji su održali reč trpljenja Hristova. Nežno i sa saučešćem, anđeli posmatraju njihovu nevolju i slušaju njihove molitve. Oni čekaju reč svoga Zapovednika da ih izbave iz opasnosti. Međutim, moraće nešto duže da čekaju. Pripadnici Božjeg naroda moraju da popiju čašu nevolja i da se krste krštenjem stradanja. Upravo ovo odlaganje, iako bolno za njih, predstavlja najbolji odgovor na njihove molbe. Dok se trude da strpljivo čekaju Gospoda počne da deluje, pokazuju veru i nadu i strpljenje, osobine koje su im nedostajale u njihovom verskom iskustvu. Međutim, izabranih radi skraćuje se ovo vreme velike nevolje. „A kamoli Bog neće odbraniti izabranih svojih koji ga mole dan i noć? Kažem vam da će ih odbraniti brzo.“ (Luka 18,7.8) Kraj će doći mnogo brže nego što ljudi očekuju. Pšenica će biti prikupljena i povezana u snopove da se odveze u Božju žitnicu; a kukolj će biti vezan u snoplje da bude prepušten ognju uništenja.

Nebeski stražari, verni poverenoj dužnosti, nastavljaju da stražare. Iako je opštim dekretom bilo označeno vreme kada treba da budu pobijeni oni koji drže Božje zapovesti, njihovi neprijatelji u nekim slučajevima želeli bi da im oduzmu život i pre određenog vremena. Međutim, niko nije mogao da prođe pored moćnih čuvara koji brinu o svakoj vernoj duši. Neki će biti napadnuti za vreme izlaska iz gradova i sela, ali mačevi podignuti protiv njih lomiće se i padati nemoćni kao slamke. Druge će odbraniti anđeli u obliku ratnika.

Bog je tokom svih vremena delovao preko svetih anđela i pomagao svome narodu i izbavljao ga. Nebeska bića živo su učestvovala u ljudskom životu i poslovima. Anđeli su se pojavljivali u odeći koja je blistala kao munja, ili su dolazili odeveni u obično putničko ruho. Anđeli su pred Božje sluge izlazili u obliku ljudi. Odmarali su se u toku podnevnih sati pod hrastovima kao da su umorni. Prihvatili su gostoprimstvo u ljudskim domovima. Služili su kao vodiči putnicima koje je zatekla noć. Svojim rukama, palili su vatru na oltaru. Otvarali su tamnička vrata i oslobađali Božje sluge. Odeveni u nebesku odeću, došli su da odvale kamen sa Spasiteljevog groba.

Anđeli su često u ljudskom obliku prisustvovali skupovima pravednih, ali posećivali su i skupove bezakonika, kao što su dolazili Sodom da načine izveštaj o njegovim stanovnicima, i da

utvrde da li su prekoračili granice Božjeg strpljenja. Gospod voli da čini milost, i zbog nekolicine onih koji Mu stvarno služe, obuzdava katastrofe i produžava spokojstvo mnoštvu. Kako je malo onih koji greše protiv Boga koji znaju da su za svoj život dužni onom malom broju vernih koje su uživali da ismevaju i tlače?

Iako vladari ovog sveta toga nisu svesni, mnogo puta na njihovim skupovima anđeli su nastupali kao govornici. Ljudske oči su ih gledale, ljudske uši slušale njihove pozive, ljudske usne ustajale protiv njihovih predloga i ismejavale njihove savete, ljudske ruke su ih vređale i zlostavljale. Ovi nebeski vesnici u skupštinskim dvoranama i sudnicama pokazivali su bogato poznavanje ljudske istorije, oni su bolje zastupali potlačene nego njihovi najsposobniji i najrečitiji zastupnici. Oni su osujetili mnoge namere i zaustavili zla koja bi veoma oštetila Božje delo i izazvala velike patnje Božjeg naroda. U vreme opasnosti i nevolje „anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se njega boje i izbavljaju ih“. (Psalam 34,7)

Božji narod sa iskrenom čežnjom, očekuje znak dolaska svoga Cara. Kada stražari budu čuli pitanje: „Stražaru, šta bi noćas? Stražaru, šta bi noćas?“, odgovor će odlučno glasiti: „Doći će jutro, ali i noć!“ (Isaija 21,11.12) Na oblacima iznad planinskih vrhova već blista svetlost. Uskoro će se pokazati Njegova slava. Sunce pravde već se sprema da zasija punom snagom. I jutro i noć su pred vratima – rađanje beskrajnog dana za pravedne, i suton večne noći za bezakonike.

Dok oni koji se bore šalju svoje molitve Bogu, veo koji ih razdvaja od nevidljivoga sveta kao da je već potpuno uklonjen. Nebesa blistaju zorom večnoga dana, i kao melodija anđeoskih pesama do ušiju dopiru reči: „Ostanite verni svojoj zakletvi! Pomoć dolazi!“ Hristos, svemoćni Pobednik, podiže pred svojim umornim borcima krunu besmrtno slave, a sa otvorenih vrata Neba odzvanja Njegov glas: „Gle, ja sam s vama! Ne bojte se! Znam sve vaše žalosti, nosio sam vaše tuge. Vi se ne borite s nepoznatim neprijateljima! Ja sam vodio bitku umesto vas i u moje ime postali ste i više nego pobednici!“

Spasitelj će nam poslati pomoć upravo u trenutku kada je najpotrebnija. Njegove stope utabale su put prema Nebu. Svaki trn koji je ranio našu nogu ranio je i Njegovu. Svaki krst koji smo bili pozvani da nosimo, On je poneo pre nas. Gospod dozvoljava sukobe da bi nam dušu pripremio za mir. Vreme velike nevolje je teško doba za Božji narod, ali to je i vreme u kome svaki iskreni vernik treba da podigne svoj pogled, da verom ugleda dugu obećanja koja se nadvija nad njim.

„Tako oni koje iskupi Gospod neka se vrate i dođu u Sion pevajući, i veselje večno neka bude nad glavom njihovom; radost i veselje neka zadobiju, a žalost i uzdisanje neka beže. Ja, ja sam utešitelj vaš; ko si ti da se bojiš čoveka smrtnoga i sina čovečijega koji je kao trava? I zaboravio si Boga, tvorca svojega... i jednako se bojiš svaki dan gneva onoga koji te pritešnjuje kada se sprema da zatire? A gde je gnev onoga koji pritešnjuje? Brzo će se oprostiti sužanj, neće umreti u jami, niti će biti bez hleba. Jer sam ja Gospod Bog tvoj, koji raskidam more, da valovi njegovi buče; Gospod nad vojskama ime mi je! Ja ti metnuh u usta reči svoje i senom ruke svoje zaklonih te.“ (Isaija 51,11-16)

„Zato, čuj ovo nevoljni i pijani, ali ne od vina! Ovako veli Gospod tvoj, Gospod i Bog tvoj, koji brani svoj narod: evo uzimam iz tvoj e ruke čašu strašnu, talog u čaši gneva svojega nećeš više piti! Nego ću je dati u ruke onima koji te muče, koji govoriše duši tvojoj: sagni se da pređemo, i ti si podmetao leđa svoja da budu kao zemlja i kao ulica onima koji prelaze.“ (Isaija 51,21-23)

Božje oko, gledajući kroz vekove, usmereno je na krize kroz koje će morati da prođu pripadnici Njegovog naroda kada se zemaljske sile budu svrstale protiv njih. Kao i zarobljenici ili izgnanici, oni će biti u strahu od smrti, od gladi ili od nasilja. Ali Svetac Izrailjev, koji je razdelio Crveno more pred svojim narodom, pokazaće svoju moćnu silu i izbaviti ih iz ropstva. „Ti će mi biti blago, veli

Gospod nad vojskama, u onaj dan kada ja učinim, i biću im milostiv kao što je otac milostiv svome sinu koji mu služi.“ (Malahija 3,17) Kada bi krv Hristovih vernih svedoka bila prolivena u tom trenutku, ona ne bi, kao krv mučenika, bila slična semenu posejanom da donese žetvu za Gospoda. Njihova vernost ne bi bila svedočanstvo kojim bi drugi prihvatili istinu, jer su uporna srca odbila talase milosti da se više nikada ne vrate. Kada bi pravedni sada bili ostavljeni da padnu kao plen svojih neprijatelja, bila bi to pobeda kneza tame. Psalmista kaže: „Jer bi me sakrio u kolibi svojoj u zlo doba, sklonio bi me pod krovom šatora svojega, na kamenu goru popeo bi me!“ (Psalam 27,5) Hristos je rekao: „Hajde, narode moj, uđi u kleti svoje, i zaključaj vrata svoja za sobom, prikrij se za čas, dokle prođe gnev. Jer, gle, Gospod izlazi iz mesta svojega da pohodi stanovnike zemaljske za bezakonje njihovo.“ (Isaija 26,20.21) Slavno će biti izbavljenje onih koji su strpljivo čekali Njegov dolazak i čija su imena zapisana u Knjizi života.

12. BOŽJI NAROD OSLOBOĐEN

Kada onima koji drže Božji zakon, bude uskraćena zaštita ljudskih zakon, tada će u raznim zemljama istovremeno biti organizovan pokret za njihovo uništenje. Kada se vreme određeno u proglasu bude približilo, ljudi će se dogovoriti da istrebe omrznutu sektu. Odlučiće da joj preko noći zadaju odlučujući udarac kojim će konačno i potpuno biti ućutkan glas razdora i prekora.

Pripadnici Božjeg naroda – jedni u tamničkim ćelijama, a drugi sakriveni u usamljenim utočištima u šumama i planinama – i dalje se mole za božansku zaštitu, dok se na sve strane čete naoružanih ljudi, podsticane gomilama zlih anđela, pripremaju za svoje smrtonosno delo. Bog Izrailjev umešaće se u trenutku najveće opasnosti da oslobodi svoj izabrani narod. Gospod je rekao: „Pevaćete kao noću uoči praznika, i veselićete se od srca kao onaj koji ide... na goru Gospodnju, k steni Izrailjevoj. I Gospod će pustiti da se čuje slava glasa njegovog, i pokazaće kako maše rukom svojom s ljutim gnevom i plamenom ognjenim koji proždire, s rasapom i sa silnim daždom i gradom.“ (Isaija 30,29.30)

Uz pobedonosne uzvike, ismejavanje i kletve, gomile zlih ljudi upravo se spremaju da skoče na svoj plen, kada se iznenada gusta tama, gušća od tamne noći, spušta na zemlju. Odmah se pojavljuju duga, koja blista slavom s Božjeg prestola, premošćuje nebo kao da se nadvija nad svakom grupom na molitvi. Gnevno mnoštvo iznenada se zaustavlja. Prezrivi uzvici više se ne čuju. Svi zaboravljaju žrtve svoga ubilačkog gneva. Sa strašnim predosećanjem gledaju simbol Božjeg zaveta i žele da budu zaštićeni od njegovog blistavog sjaja.

Pripadnici Božjeg naroda čuju glas, jasan i melodičan, koji ih poziva: „Pogledajte gore!“ Podigavši oči prema nebu, vide dugu obećanja. Crni, preteći oblaci, koji prekrivaju nebeski svod, sada se rastavljaju i oni, kao nekada Stefan, upravljaju pogled prema Nebu i vide slavu Božju i Sina čovečjega kako sedi na svom prestolu. Na Njegovoj božanskoj pojavi raspoznaju znake Njegovog poniženja, sa Njegovih usana čuju molbu upućenu Ocu i svetim anđelima: „Oče, hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gde sam ja!“ (Jovan 17,24) Ponovo se čuje glas, melodičan i pobedonosan, kako govori: „Oni dolaze! Oni dolaze! Sveti, bezazleni, čisti! Održali su reč trpljenja mojega; hodiće među anđelima!“ Blede, uzdrhtale usne onih koji su održali veru ponavljaju uzvik pobeđe.

Upravo je ponoć kada Bog otkriva svoju silu kojom će osloboditi svoj narod. Sunce se pojavljuje u svom punom sjaju. Znaci i čuda smenjuju se velikom brzinom. Bezakonici sa užasom i zaprepašćenjem gledaju prizor, dok pravednici u svečanoj radosti posmatraju znake svoga oslobođenja. Izgleda da je sve u prirodi izvan svog prirodnog toka. Potoci prestaju da teku. Tamni, teški oblaci se navlače i sudaraju jedan sa drugim. Međutim usred natmurenih nebesa nalazi se mali prazan prostor neopisive slave, odakle odjekuje Božji glas kao glas mnogih voda, govoreći: „Svrši se!“ (Otkrivenje 16,17)

Taj glas potresa nebesa i Zemlju. Oseća se i snažan zemljotres, „veliko tresenje zemlje, kakvoga nikada ne bi otkako je ljudi na zemlji, toliko tresenje, tako veliko“. (Otkrivenje 16,1.18) Izgleda kao da se nebeski svod otvara i zatvara. Slava s Božjeg prestola prosijava kroz otvor. Planine se ljućaju kao trska na vetru, a odvaljene stene padaju na sve strane. Čuje se huka oluje koja se približava. More postaje sve bešnje. Odjekuje i urlik strašnog olujnog vetra sličan glasu demona u nekoj rušilačkoj misiji. Cela zemlja, slično morskim talasima, podiže se i spušta. Njena površina puca. Kao da popuštaju i sami temelji. Planinski lanci tonu. Nastanjena ostrva nestaju. Morske luke, slične Sodomu po svojoj pokvarenosti, padaju kao žrtva razbesnelih talasa. „Vavilon veliki spomenu se pred Bogom, da mu da čašu vina ljutoga gneva svojega.“ Velika zrna ledenog grada, velikog „kao

glava“, obavljaju svoje rušilačko delo (Otkrivenje 16,19.21). Oboreni su i najponosniji gradovi na Zemlji. Gospodske palate, na koje su veliki ljudi sveta trošili svoje bogatstvo da bi proslavili sebe, ruše se u prah pred njihovim očima. Tamnički zidovi se raspadaju, i pripadnici Božjeg naroda, koji su zbog svoje vere tamnovali među njima u okovima, sada su slobodni.

Grobovi se otvaraju, i „mnogi od onih što spavaju u prahu zemaljskome probudiće se, jedni na život večni, a drugi na sramotu i prekor večni“. (Danilo 12,2) Svi koji su umrli verujući u vest trećeg anđela ustaju proslavljeni iz grobova da čuju Božji zavet mira sa onima koji su držali Njegov zakon. „I oni koji ga probodoše“ (Otkrivenje 1,7), oni koji su se rugali Hristovim samrtnim mukama i ismejavali ga, najbezobzirniji protivnici Njegove istine i Njegovog naroda, ustaju da Ga vide u svoj Njegovoj slavi, da gledaju kako oni koji su bili verni i poslušni primaju čast.

Gusti oblaci i dalje prekrivaju nebo, ali s vremena na vreme Sunce se, slično Gospodnjem osvetničkom oku, ipak probija kroz njih. Zaslepljujuće munje paraju nebo, obavijajući celu zemlju plamenim ogrtačem. Iznad nepodnošljive tutnjave oluje, glasovi, tajanstveni i strašni, objavljuju sudbinu bezakonika. Izgovorene reči ne mogu svi da razumeju, ali lažni učitelji, ipak ih jasno shvataju. Oni koji su samo pre kratkog vremena bili tako bezbrižni, tako hvalisavi i prkosni, tako neobuzdani u svojoj surovosti prema pripadnicima Božjeg naroda koji drže Božje zapovesti, sada su preneraženi i drhte od straha. Njihovi jauci čuju se uprkos hućanju elemenata. Demoni priznaju Hristovo božanstvo i drhte pred Njegovom moći, dok ljudi traže milost i prestravljeni padaju u prah.

Stari prorok je rekao, dok je u svetom viđenju posmatrao Božji veliki dan: „Ridajte, jer je blizu dan Gospodnji, doći će kao pustoš od Svemogućega.“ (Isaija 13,6) „Uđi u stenu, i sakrij se u prah od straha Gospodnjega i od slave veličanstva njegovog. Ponosite oči čovečije poniziće se, i visina ljudska uguće se, a Gospod će sam biti uzvišen u onaj dan. Jer će doći dan Gospoda nad vojskama na sve ohole i ponosite i na svakoga koji se podiže, te će biti poniženi.“ „Tada će baciti čovek idole svoje srebrne i idole svoje zlatne, koje načini sebi da im se klanja, krtica ma i slepim miševima. Ulazeći u raseline kamene i u pećine kamene od straha Gospodnjega i od slave veličanstva njegovog, kada ustane da potre zemlju.“ (Isaija 2,10-12. 20.21)

Kroz pukotinu u oblacima blista zvezda čiji je sjaj četvorostruko povećan u odnosu na tamu. Ona uliva nadu i radost vernima, ali i strogost i gnev prestupnicima Božjeg zakona. Oni koji su sve žrtvovali za Hrista sada su sigurni, sakriveni kao da se nalaze u okrilju Gospodnjeg šatora. Oni su bili okušani, i pred svetom i pred protivnicima istine, i pokazali svoju vernost Onome koji je umro za njih. Čudesna promena dogodila se u onima koji su sačuvali svoju čestitost u trenutku kada su se suočavali sa smrću. Iznenada su bili oslobođeni mračne i strašne tiranije ljudi pretvorenih u demone. Njihova lica, sve donedavno bleđa, zabrinuta i iscrpljena, sada su ozarena divljenjem, verom i ljubavlju. Njihovi glasovi se podižu u pobeđničkoj pesmi: „Bog nam je utočište i sila, pomoćnik koji se u nevoljama brzo nalazi. Zato se nećemo bojati da bi se i zemlja premestila i gore se prevalile u srce morima. Neka buči i kipi voda njihova, neka se planine tresu od vala njihovih!“ (Psalam 46,1-3)

Dok se ove reči pune svetog poverenja uzdižu Bogu, oblaci se povlače i zvezdano nebo postaje vidno, neizrecivo lepo nasuprot crnom i gnevnom svodu sa obe njegove strane. Slava nebeskog grada blista s njegovih širom otvorenih vrata. I onda se prema nebu ocrtava ruka koja drži dve sastavljene ploče.

Prorok kaže: „Nebesa oglašiš pravdu njegovu, jer je taj sudija Bog!“ (Psalam 50,6) Sveti Zakon, izraz Božje pravednosti, koji je usred grmljavine gromova i plamena bio proglašen sa Sinaja kao

čovekov vodič u životu, sada se ponovo objavljuje ljudima kao pravilo po kome će im biti suđeno. Ruka otvara ploče, tako da se vide propisi Dekaloga kao da su napisani ognjenim perom. Reči su tako jasne da ih svi mogu pročitati. Sećanja se bude, tama sujeverja i jeresi gubi se iz svakog uma i Božjih deset reči, tako kratkih, shvatljivih i autoritativnih, pojavljuju se na vidiku svim stanovnicima Zemlje.

Užas i očajanje onih koji su gazili Božje svete zahteve, nije moguće opisati. Gospod im je dao svoj sveti Zakon, trebalo je zato da svoj karakter uporede s njime, da shvate svoje nedostatke dok još imaju prilike za pokajanje i reformu, ali su oni u želji da osiguraju naklonost sveta, odbacili njegove propise i pozivali i druge da ih krše. Pokušali su da nateraju i Božji narod da krši Njegov dan odmora. Sada su osuđeni po istom Zakonu koji su prezirali. S neumoljivom jasnoćom shvataju da nemaju izgovora. Sami su izabrali kome će služiti i kome će se klanjati. „Tada ćete se vratiti i videćete razliku između pravednika i bezbožnika, između onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi.“ (Malahija 3,18)

Neprijatelji Božjeg zakona, od propovednika do poslednjeg vernika, stiču sada novi pojam o istini i dužnosti. Prekasno uviđaju da je dan odmora po četvrtoj zapovesti pečat živoga Boga. Prekasno uviđaju pravu prirodu lažnog dana odmora i peščanog tla na kome su zidali. Kasno uviđaju da su se borili protiv samoga Boga. Verski učitelji vodili su duše u propast, govoreći da ih vode prema rajskim vratima. Sve do dana konačnog obračuna ljudi neće biti uspevati da shvate kako je velika odgovornost ljudi koji obavljaju svetu službu i kakve su strašne posledice njihove nevernosti. Tek u večnosti moći ćemo pravilno da procenimo šta znači gubitak jedne duše. Strašna će biti sudbina onoga kome će Bog kazati: „Idi od mene, zli i lenjivi slugo!“

Sa Neba se čuje Božji glas, koji objavljuje dan i čas Isusovog dolaska, koji proglašava večni zavet sa svojim narodom.

Njegove reči odjekuju Zemljom kao tutnjava najsnažnije grmljavine. Pripadnici Božjeg Izrailja stoje i slušaju, očiju upravljenih prema nebu. Njihova lica obasjana su Njegovom slavom, blistaju kao Mojsijevo lice posle povratka sa Sinaja. Bezakonici nisu u stanju da ih gledaju. Kada nad onima koji su proslavili Boga svetkujući dižu Njegov dan odmora, bude izrečen blagoslov, začuće se snažan uzvik pobeđe.

Uskoro se na istoku pojavljuje mali crni oblak, upola manji od čovekove šake. To je oblak koji okružuje Spasitelja i koji izdaleka izgleda kao da je okružen tamom. Pripadnici Božjeg naroda znaju da je to znak Sina čovečijega. U svečanoj tišini posmatraju kako se približava Zemlji, kako postaje sve svetliji i sve slavniji, dok se konačno ne pretvori u veliki beli oblak, čija je osnova kao oganj koji proždire, dok iznad njega lebdi duga zaveta. Isus dolazi kao moćni pobednik. Sada više nije „Čovek bola“, koji treba da ispije gorku čašu sramote i muka, već dolazi kao Pobednik nad Nebom i Zemljom, da sudi i živima i mrtvima. Dolazi kao „Veran i istinit“ koji „sudi po pravdi i vojuje“. „I vojske nebeske idahu za njime!“ (Otkrivenje 19,11.14) Sveti anđeli s pesmama nebeskih melodija kao nepregledno, nebrojeno mnoštvo, prate Ga na tom putu. Nebeski svod izgleda kao da je ispunjen blistavim bićima „deset tisuća puta deset tisuća, i tisuća tisuća“. Nijedno ljudsko pero nije u stanju da opiše ovaj prizor; nijedan smrtni um nije sposoban da shvati njegovu veličanstvenost. „Slava njegova pokri nebesa, i zemlja se napuni hvale njegove. Svetlost mu beše kao sunce.“ (Avakum 3,3.4) Pošto ovaj živi oblak prilazi sve bliže, svako oko prepoznaje Kneza života. Nikakva trnova kruna ne ranjava svetu glavu, već dijadema slave počiva na Njegovom svetom čelu. Njegovo sjajno lice nadmašuje blistavilo podnevnog Sunca. „I imaše na haljini i na stegnu svojem ime napisano: car nad carevima i gospodar nad gospodarima.“ (Otkrivenje 19,16)

U Njegovoj prisutnosti „u svih se lica promenila i pobledela“, dok one koji su odbacili Božju milost zahvata užas večnog očajanja. „Srce se rastopi, kolena udaraju jedno o drugo... i lica su svima pocrnela.“ (Jeremija 30,6; Naum 2,10) Pravedni takođe uzvikuju drhtavim glasom: „Ko može opstati?“ Anđeoska pesma je umuknula, i nastaj e vreme užasne tišine. Sada se čuje Isusov glas, koji govori: „Dosta ti je moja blagodat!“ Lica pravednih postaju ozarena, radost ispunjava svako srce, a anđeli podižu glas i ponovo započinju pesmu približavajući se Zemlji.

Car nad carevima spušta se na oblaku, okružen razbuktalim ognjem. Nebesa se savijaju kao knjiga, Zemlja drhti pred Njim, a svaka planina i svako ostrvo pokreću se sa svoga mesta. „Ide Bog naš i ne muči, pred njim je oganj koji proždire, oko njega je bura velika. Doziva Nebo ozgo i Zemlju, da sudi narodu svojem!“ (Psalam 50,3.4)

„I carevi zemaljski i boljari (vlastela) i bogati i vojvode i silni i svaki rob i svaki slobodnjak, sakriše se po pećinama i po kamenjacima gorskim, i govoriše gorama i kamenju: padnite na nas, i sakrijte nas od lica onoga što sedi na prestolu i od gneva Jagnjetova, jer dođe veliki dan gneva njegova i ko može opstati?“ (Otkrivenje 6,15-17)

Podrugljivo ismevanje je prestalo. Lažljive usne primorane su da učute. Umukla je zveka oružja, buka bitke, vika ratnika koji se bore „odeće u krv uvaljane“. (Isaija 9,5) Ništa se više ne čuje osim molitve glasa plakanja i naricanja. Sa usana koje su sve donedavno izgovarale samo reči poruge, otima se uzvik: „Jer dođe veliki dan gneva njegova i ko može opstati?“ Bezakonici se mole da budu pokopani lavinom gorskih stena, da ne bi gledali lice Onoga koga su prezreli i odbacili.

Oni dobro poznaju taj glas, koji prodire sve do ušiju mrtvih. Koliko puta su ih Njegove blage, nežne reči pozivale na pokajanje. Koliko puta su ih prepoznali u dirljivim pozivima prijatelja, brata, Otkupitelja? Onima koji su odbacili Njegovu blagodat ništa ne izražava takvu osudu, ništa tako ne optužuje kao taj glas koji ih je tako dugo preklinjao: „Vratite se, vratite se sa zlih putova svojih, jer zašto da mrete!“ (Jezekilj 33,11) O, kada bi bar njih bio glas nekog neznanca! Isus kaže: „Što zvah, ali ne htete, pružah ruku svoju, ali niko ne mari! Nego odbaciste svaki savet moj, i ukora mojega ne htete primiti!“ (Priče 1,24.25) Taj glas budi uspomene koje bi najradije zaboravili – sećanja na prezrene opomene, odbačene pozive, zanemarene prednosti.

Prisutni su i oni koji su se rugali Hristu u vreme Njegovog poniženja. S neodoljivom snagom vraćaju im se u sećanje Paćenikove reči kada je, posle pitanja poglavara svešteničkog, svečano izjavio: „Odsele ćete videti sina čovečijega gde sedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskim!“ (Matej 26,64) Sada Ga gledaju u Njegovoj slavi, ali tek treba da Ga vide kako sedi s desne strane Veličine.

Oni koji su se rugali Njegovom tvrđenju da je Božji Sin, sada su ostali bez reči. Tu je oholi Irod koji se podsmevao Njegovoj vladarskoj tituli i naredio vojnicima, da Ga iz podsmeha krunišu kao cara. Tu su i oni isti ljudi koji su svojim bezbožnim rukama stavili na Njegovo telo purpurni plašt, na Njegovo sveto čelo trnovu krunu, i u Njegove ruke, koje se nisu opirale, lažnu vladarsku palicu; koji su, klanjajući se pred Njime, izgovarali bogohulne reči. Ljudi koji su udarali i pljuvali Kneza života, sada izbegavaju Njegov prodorni pogled i pokušavaju da pobegnu od nadmoćne slave Njegovog prisustva. Oni koji su njegove noge i ruke prikovali klincima, vojnici koji su proboli kopljem njegova rebra, gledaju ožiljke s užasom i žaljenjem.

Sveštenici i glavari sa užasnom jasnoćom sećaju se zbivanja na Golgoti. Uzdrhtali od užasa sećaju se kako su, sa sotonskim uživanjem mahali glavom i uzvikivali: „Drugima pomože, a sebi ne može pomoći. Ako je car Izrailjev, neka siđe sad s krsta, pa ćemo ga verovati! On se uzdao u Boga; neka mu sada pomogne ako mu je po volji, jer govoraše: ja sam Sin Božji!“ (Matej 27,42.43)

Živo se sećaju i Spasiteljeve priče o vinogradarima koji su odbili da svome gospodaru daju rodove vinograda, koji su zlostavljali njegove sluge i ubili njegovog sina. Sećaju se i osude koji su sami izgovorili: da će gospodar vinograda „zločince zlom smrću pomoriti“! U grehu i kazni ovih nevernih ljudi sveštenici i glavari vide sebe, svoje ponašanje i svoju pravednu sudbinu. I iz njegovih ista odjekuje glas samrtne agonije. Glasnije nego uzvik „Raspni ga! Raspni ga“, koji je odjekivao jerusalimskim ulicama, sada se razleže očajnički vapaj: „On je Božji Sin! On je istinski Mesija!“ Pokušavaju da pobegnu iz blizine Cara nad carevima. Uzaludno pokušavaju da se sakriju u dubokim raselinama u zemlji, nastalih delovanjem poremećenih prirodnih elemenata.

U životu svih ljudi koji su odbacili istinu postoje trenuci kada se savest budi, kada se u sećanje vraćaju mučne uspomene iz života provedenog u licemerstvu i kada se duša grči pred navalom uzaludnog žaljenja. Međutim, šta mogu predstavljati ti trenuci u poređenju sa grižom savesti onoga dana kada „kao pustoš dođe čega se bojite“, kada „pogibao vaša kao oluja dođe“? (Priče 1,27) Oni koji su želeli da unište Hrista i Njegov verni narod sada su postali svedoci slave koja počiva na njima. U svom užasu slušaju glasove svetih koji u radosnoj pesmi uzvikuju: „Ovo je Bog naš, njega čekasmo, i spašće nas!“ (Isaija 25,9)

Usred kolebanja zemlje, sevanja munja i grmljavine gromova, glas Božjega Sina poziva zaspale svete. On gleda grobove pravednih, i podižući ruke prema nebu, uzvikuje: „Probudite se, probudite se, probudite se vi koji spavate u prahu zemaljskome i ustanite!“ Na po celoj širini Zemlji, mrtvi će čuti Njegov glas, i oživeće svi koji Ga budu čuli. Cela Zemlja odjekivaće od koraka neizmernog mnoštva iz svakog plemena i kolena i jezika i naroda. Iz tamnice smrti oni će naći izlaz, odeveni u besmrtnu slavu, uzvikujući: „O, smrti, gde ti je žalac? O, grobe, gde ti je pobeda?“ (1. Korinćanima 15,55; po engleskom originalu) Živi pravednici i vaskršli sveti sjedinjavaju svoje glasove u dugom, radosnom glasu pobede.

Svi oni izlaze iz svojih grobova istoga stasa kao kada su ušli u njega. Adam, koji stoji usred mnoštva vaskršlih, dostojanstvenog je rasta i veličanstvene građe, samo malo niži od Božjeg Sina. Upadljivo se razlikuje od ljudi kasnijih naraštaja; i po tome se može zapaziti koliko se ljudski rod izrodio.

Međutim, svi ustaju u svežini i životnoj snazi večne mladosti. U početku, čovek je bio stvoren po Božjem obličju, ne samo po karakteru, već i po obliku i izgledu. Greh je izopačio i skoro izbrisao božansko obličje u čoveku, ali Hristos je došao da obnovi ono što je bilo izgubljeno. On će promeniti naše poniženo telo i oblikovati ga prema svome slavnome telu. Smrtno, propadljivo telo, lišeno lepote, nekada poniženo grehom, postaje savršeno, lepo i besmrtno. Svi nedostaci i mane ostaće u grobu. S obnovljenim pravom na plodove drveta života u davno izgubljenom Edemu, otkupljeni će „uzrasti“ (Malahija 4,2) do pune visine ljudskog roda u njegovom prvobitnom stanju. Poslednji zaostali tragovi prokletstva greha biće uklonjeni, a Hristovi verni pojaviće se u „lepoti Gospoda Boga našega“, odražavajući savršeni lik svoga Gospoda svoj im umom, dušom i telom. O, divnog li otkupljenja, o kome smo tako dugo razgovarali, kome smo se tako dugo nadali, razmišljali sa žarkim očekivanjem, ali koje nikada nismo potpuno shvatali!

Živi pravednici preobrazili su se „ujedanput, u trenuću oka“. Na zvuk Božjega glasa, bili su proslavljeni; sada su postali besmrtni i zajedno sa uskršlim svetima uzeti u susret Gospodu na Nebo. Anđeli okupljaju izabrane Njegove „od četiri vetra, od kraja zemlje do kraja neba“. (Marko 13,27) Sveti anđeli predaju malu decu u naručje njihovim majkama. Prijatelji koje je smrt tako dugo rastavljala, sada se sjedinjuju da se nikada više ne rastanu, i s radosnim pesmama zajedno se upućuju prema Božjem gradu.

Sa svake strane kola od oblaka nalaze se krila, a ispod njih živi točkovi, i kada se kola pokrenu napred, točkovi uzvikuju: „Svet!“, i krila pokrećući se uzvikuju: „Svet!“ i anđeoska pratnja kliče: „Svet, svet, svet je Gospod Bog Svedržitelj!“ Dok kola lete prema Novom Jerusalimu, otkupljeni oduševljeno kliču u trenutku: Aliluja.“

Pre nego što će ući u Božji grad, Novi Jerusalim, Spasitelj svojim sledbenicima dodeljuje znake pobede i simbole njihovog carskog dostojanstva. Blista vi redovi postavljeni su u obliku praznog četvorougla oko njihovog Cara, čiji se lik svojim veličanstvom uzdiže visoko iznad svetih i anđela, i čije lice blista nežnom ljubavlju prema svima. U bezbrojnom mnoštvu otkupljenih svaki pogled usmeren je prema Njemu, svako oko posmatra slavu Onoga „koji beše nagrđen u licu mimo svakoga čoveka i u stasu mimo sinove čovečje“. (Isaija 52,14) Isus svojom desnom rukom stavlja krunu slave na glavu svakog pobednika. Za svakoga je pripremio krunu koja nosi njegovo „novo ime“ (Otkrivenje 2,17), i natpis: „Svet Gospodu!“ Svaka ruka dobija pobedničku palmovu granu i sjajnu harfu. A kada anđeo zapovednik da znak, svaka ruka počinje vešto da prebira po žicama na harfi izvodeći bogatim, melodičnim tonovima prijatnu muziku. Neizreciva radost ispunjava svako srce, i svaki glas odjekuje zahvalnom pesmom: „Onome koji nas ljubi i umi nas od greha naših krvlju svojom; i učini nas carevima i sveštenicima Bogu i Ocu svojemu, tome slava i država u vek veka! Amin!“ (Otkrivenje 1,5.6)

Pred otkupljenim mnoštvom je Sveti grad. Isus širom otvara biserna vrata narodu koji je održao istinu. I tu vide Božji raj, dom u kome je Adam boravio pre nego što je pogrešio. Tada se čuje glas, lepši od svake muzike koja je ikada doprla do ušiju smrtnika, kako govori: „Vaša borba je završena!“ „Uđite, blagosloveni Oca mojega, primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja sveta!“

Tako se ispunila Spasiteljeva molitva koju je izgovorio za svoje učenike: „Hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gde sam ja!“ „Bez greha i bez mane... prave pred slavom svojom u radosti!“ (Juda 24) Hristos predstavlja svome Ocu one koje je otkupio svojom krvlju, govoreći: „Evo mene i dece koju si mi dao!“ „One koje si mi dao, sačuvah!“ O, kakvog neuporedivog čuda otkupiteljske ljubavi! O, kakvog li zanosa kada svemogućí Otac, gledajući otkupljene, ugleda svoj lik, kada vidi da je uklonjen nesklad izazvan pojavom greha, da je izbrisano njegovo prokletstvo, i da je čovečansko ponovo u skladu s Bogom!

Isus, s neizrecivom ljubavlju pozdravlja svoje verne i prima ih u radost njihovog Gospodara. Spasiteljeva radost je u tome što u svom carstvu slave vidi one koji su spaseni Njegovim mukama i Njegovim poniženjem. Otkupljeni će učestvovati u Njegovoj radosti, kada među spasenima budu videli one koje su svojim molitvama, svojim radom i svojim žrtvama ljubavi zadobili za Hrista. Neizreciva radost ispuniće njihovo srce, dok se budu okupljali oko velikog belog prestola i kada ugledaju one koje su zadobili za Hrista, kada otkriju da su neki zadobili druge, a drugi još mnoge, i da su svi zajedno stigli u luku mira da svoje krune polože pred Isusove noge i da Ga slave tokom beskrajnih vekova večnosti.

I dok otkupljeni budu dobrodošlicom dočekivani u Božjem gradu, vazduhom će se prolamati radosni uzvici proslavljanja Boga. Dva Adama upravo treba da se sretnu! Božji Sin ispruženih ruku dočekuje praoca našeg roda – biće koje je On stvorio, koje je sagrašilo protiv svoga Stvoritelja, i zbog čijeg greha Spasitelj nosi ožiljke raspeća. Kada Adam prepozna tragove strašnih klinova, ne pada na grudi svome Gospodu, već se ponizno baca pred Njegove noge, uzvikujući: „Dostojno je, dostojno je Jagnje zaklano!“ Spasitelj ga nežno podiže i pozove da još jednom pogleda edemski dom iz koga je tako dugo bio progonjen.

Posle izgnanstva iz Edema, Adamov život na Zemlji bio je ispunjen tugom. Svaki uveli list, svaka žrtvovana životinja, svaka mrlja na prekrasnom licu prirode, svaki nedostatak u čovekovom karakteru, sve ga je podsećalo na njegov greh. Strašan je bio bol izazvan kajanjem, dok je gledao kako se bezakonje umnožava, dok je kao odgovor na svoje opomene dobijao prigovore da je lično uzrok svakog greha. Strpljivo i ponizno podnosio je skoro hiljadu godina kaznu za svoj prestup. Iskreno se kajao zbog svoga greha i oslanjao na zasluge obećanog Spasitelja, pa je i umro s nadom u vaskrsenje. Božji Sin je iskupio čovekov neuspeh i pad; i sada, zaslugom dela pomirenja, Adam se mogao vratiti na svoj prvobitni položaj.

Ponesen radošću, posmatra drveće u kojemu je nekada uživao – ono isto drveće čije plodove je sakupljao u vreme svoje bezgrešnosti i radosti. Vidi loze koje je svojim rukama negovao, cveće oko koga se nekada s ljubavlju starao. Njegov um prihvata stvarnost tog prizora, on zna da je to zaista obnovljeni Edem, lepši nego onda, kada je bio izagnan iz njega. Spasitelj ga poziva da priđe drvetu života, uzima slavni plod i daje mu da jede. Adam se osvrće oko sebe i vidi mnoštvo pripadnika svoje otkupljene porodice u Božjem raju. Tada svoju blistavu krunu stavlja pred Isusove noge, baca Mu se na grudi i grli Otkupitelja. Uzima zlatnu harfu i nebeska prostranstva odjekuju pobedničkom pesmom: „Dostojno je, dostojno je Jagnje zaklano, i živo!“ Adamova porodica prihvata pesmu, a onda, stavljajući svoje krune pred Spasiteljeve noge, klanja se pred Njim s obožavanjem.

Ovaj susret prate anđeli koji su plakali prilikom Adamovog pada i radovali se kada se Isus, posle svog vaskrsenja, uzneo na Nebo, omogućavajući svima koji su verovali u Njega da izađu iz svojih grobova. Sada posmatraju dovršeno delo otkupljenja, i svoje glasove sjedinjuju u pesmi hvale.

Na kristalnom moru pred prestolom, na staklenom moru koje izgleda kao da je pomešano s ognjem – jer blista od Božje slave – okupljeno je mnoštvo onih koji „pobediše zver i ikonu njezinu i žig njezin i broj imena njezina“. Oni stoje s Jagnjetom na gori Sionu, „imajući harfe Božje“, sto i četrdeset i četiri hiljade otkupljenih među ljudima. Tada se čuje, „kao glas voda mnogih, i kao glas groma velikoga“ „glas svirača koji udaraju u harfe svoje“. Oni pevaju „pesmu novu“ pred prestolom, pesmu koju niko ne može naučiti osim onih sto i četrdeset i četiri hiljade. To je pesma Mojsijeva i Jagnjetova – pesma oslobođenja. Niko, osim sto i četrdeset i četiri hiljade ne može da nauči tu pesmu, jer je to pesma njihovog iskustva – iskustva koje nijedna druga grupa nikada nije stekla. „Oni idu za Jagnjetom kud god ono pođe.“ Oni, pošto su bili preneseni za Zemlje, otkupljeni među živima, računaju se među „prvence Bogu i Jagnjetu“. (Otkrivenje 15,2,3; 14,1-5) „Ovo su koji dođoše od nevolje velike“, oni su prošli kroz vreme nevolje kakve nije bilo otkako je ljudi, izdržali su strah muke Jakovljeve, stajali su bez Posrednika u vreme poslednjeg izlivanja Božjih sudova. Međutim, bili su izbavljeni, jer „opraše haljine svoje i ubeliše haljine svoje u krvi Jagnjetovoj“. „U njihovim ustima ne nađe se prevara, jer su bez mane pred“ Bogom. „Zato su pred prestolom Božjim i služe mu dan i noć u crkvi njegovoj i onaj što sedi na prestolu useliće se u njih.“ Videli su zemlju opustošenu glađu i pomorom, osetili su Sunce koje je imalo snagu da pali ljude velikom vrućinom, a oni sami izdržali su patnje, glad i žeđ. Ali, „više neće ogladneti ni ožedneti i neće pasti na njih sunce, niti ikakva vrućina. Jer Jagnje, koje je nasred prestola, pašće ih, i uputiće ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih.“ (Otkrivenje 7,14-17)

U svim vekovima Spasiteljevi izabrani su bili odgajani i disciplinovani u školi nevolje. Hodali su uskim putevima na Zemlji, i pročišćavali se u peći nevolje. Isusa radi trpeli su protivljenje, mržnju, klevete. Išli su za Njim kroz žestoke sukobe, bili spremni na samoodricanje i doživljavali gorka razočaranja. Na temelju vlastitog bolnog iskustva sa grehom shvatili su njegovu zloćudnu silu, njegovu moć, krivicu, jad koji donosi i naučili da ga gledaju s odvratnošću. Svest o neizmernosti

žrtve prinesene da bi se svet očistio od greha, učinila je da postanu ponizni i ispunila njihovo srce zahvalnošću i hvalom, koje oni koji nikada nisu pali u zamke greha ne mogu da shvate. Oni mnogo vole, jer im je mnogo oprošteno. Pošto su učestvovali u Hristovim patnjama, osposobljeni su da s Njim učestvuju i u Njegovoj slavi.

Božji naslednici dolaze iz potkrovlja, iz koliba, iz tamnica, sa lomača, s planina, iz pustinja, iz pećina u zemlji, iz morskih dubina. Na Zemlji su bili „u sirotinji, u nevolji, u sramoti“. Milioni su otišli u grob natovareni sramotom zato što su uporno odbijali da se pokore prevarljivim zahtevima sotone. Ljudski sudovi su ih osuđivali kao najgore zločince. Međutim, sada je njihov „sudija Bog“. (Psalam 50,6). Sada se zemaljske osude menjaju. „Sramotu naroda svojega ukinuće.“ (Isaija 25,8) „I oni će se prozvati narod sveti, iskupljenici Gospodnji.“ On je odredio da im da „nakit umesto pepela, ulje radosti umesto žalosti, odelo za pohvalu mesto duha tužnoga“ (Isaija 62,12; 61,3) Više nisu slabi, izmučeni, isterani, potlačeni. Od sada će uvek s Gospodom biti. Stoje pred prestolom odeveni u odeću bogatiju od one koju su nosili najugledniji ljudi na Zemlji. Krunisani su dijademama slavnijim od onih koje su ikada bile stavljene na čelo zemaljskih vladara. Dani bola i plakanja zauvek su prestali. Car slave obrisao je suze sa svakog lica, svaki uzrok bola je uklonjen. Dok mašu palmovim granama, pevaju pesme hvale, jasne, ugodne i skladne, svi glasovi prihvataju melodiju, sve dok pesma ne ispuni nebeska prostranstva: „Spasenje Bogu našem koji sedi na prestolu i Jagnjetu!“ Svi stanovnici Neba složno odgovaraju: „Amin, blagoslov i slava i premudrost i hvala i čast i sila i jačina Bogu našem u vek veka!“ (Otkrivenje 7,10.12)

U ovom životu mi smo u stanju da steknemo površne pojmove o prekrasnoj temi otkupljenja. Svojim ograničenim razumom možemo veoma pažljivo da razmatramo sramotu i slavu, život i smrt, pravdu i milost, koje su se susrele na krstu, ali ni s najvećim naprezanjem svojih mentalnih mogućnosti ne možemo dosegnuti njegovo puno značenje. Dužinu i širinu, dubinu i visinu otkupiteljske ljubavi možemo samo nejasno shvatiti. Plan otkupljenja nećemo potpuno shvatiti, čak ni onda, kada se kao otkupljeni budemo videli kao što smo viđeni i znali kao što smo poznati, već će se tokom beskrajnih vekova večnosti nove istine neprestano otkrivati u našem zadivljenom i ushićenom umu. Iako je došao kraj zemaljskim bolima, i žalostima i iskušenjima, iako je uklonjen i njihov uzrok, Božji narod zauvek će sačuvati jasno i razumno saznanje o ceni koja je plaćena za spasenje.

Hristov krst biće osnovna tema proučavanja i pesma otkupljenih tokom cele večnosti. U proslavljenom Hristu oni će gledati Hrista raspetoga. Nikada neće zaboraviti da je Onaj čija je sila stvorila i održavala bezbrojne svetove u beskrajnim svemirskim prostranstvima, dragi Božji Sin, Veličanstvo Neba, Onaj koga heruvimi i sjajni serafimi sa uživanjem obožavaju – ponizio samoga sebe da bi uzdigao grešnoga čoveka, da je prihvatio krivicu i sramotu greha, da je podneo da Otac okrene svoje lica od Njega, sve dok boli izgubljenog sveta nisu slomile Njegovo srce i prekratili Njegov život na golgotском krstu. Čuđenje i obožavanje svemira zauvek će buditi činjenica da se Stvoritelj svih svetova, Sudija svih stvorenja, odrekao svoje slave i ponizio iz ljubavi prema čoveku. Kada bezbrojne čete spasenih budu videle svoga Otkupitelja i večnu slavu Oca koja blista s Njegovog lica, dok budu posmatrali Njegov presto, koji je od večnosti, kada budu saznali da Njegovom carstvu nema kraja, oni će oduševljeno zapevati pesmu: „Dostojno je, dostojno je Jagnje zaklano, koje nas je otkupilo Bogu svojom dragocenom krvlju!“

Tajna krsta objašnjava sve ostale tajne. U svetlosti koja se širi sa Golgote božanske osobine koje su nas ispunjavale strahom i poštovanjem izgledaju prekrasne i privlačne. Milost, nežnost, i očinska ljubav kao da se sjedinjuju sa svetošću, pravednošću i silom. Dok posmatramo veličanstvenost

Njegovog visokog i uzvišenog prestola, doživljavamo Njegov karakter u njegovom najnežnijem ispoljavanju, i shvatamo, kao nikada do tada, puno značenje imena nastalog iz ljubavi: „Oče naš!“

Videćemo tada da Onaj koji je neizmeran u mudrosti nije mogao da načini nijedan drugi plan za naše spasenje osim plana po kome je žrtvovao svoga Sina. Jedina naknada za tu žrtvu biće naseljavanje Zemlje otkupljenim bićima, svetim, srećnim i besmrtnim. Radost otkupljenih je posledica Spasiteljevog sukoba sa silama tame, ona će veličati Božju slavu tokom cele večnosti. Vrednost jedne duše tako je velika da je Otac zadovoljan cenom koju je platio, a i sam Hristos će, gledajući plodove svoje velike žrtve, osećati neizmerno zadovoljstvo.

13. ZEMLJA OPUSTOŠENA

„Jer gresi njezini dopreše tja do neba i Bog se opomenu nepravde njezine... kojom čašom zahvati vama, zahvatajte joj po dva puta onoliko. Koliko se proslavi i nasladi toliko joj podajte muka i žalosti; jer govori u srcu svojem: sedim kao carica, i nisam udovica, i žalosti neću videti. Zato će u jedan dan doći zla njezina: smrt i plač i glad, i sažeći će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi. I zaplakaće i zajaukaće za njom carevi zemaljski koji s njome blud činiše i besniše, kada vide dim gorenja njezina... govoreći: jaoh, jaoh, grade veliki Vavilone, grade tvrđi, jer u jedan čas dođe sud tvoj!“ (Otkrivenje 18,5-10)

„I trgovci zemaljski“ koji se „obogatiše od bogatstva slasti njezine“, „staće izdaleka od straha mučenja njezina, plačući i jaučući i govoreći: jaoh, jaoh, grade veliki, obučeni u svilu i porfiru i skerlet, i nakićeni zlatom i kamenjem dragim i biserom! Jer u jedan čas pogibe toliko bogatstvo!“ (Otkrivenje 18,11.3.15-17)

To su sudovi koji padaju na Vavilon na dan njegovog pohoda Božjim gnevom. Vavilon je napunio meru svoga bezakonja; njegovo vreme je došlo, sazeo je za uništenje.

Kada Božji glas bude oslobodio Njegov narod iz ropstva, doći će do strašnog buđenja onih koji su u ovom velikom životnom sukobu sve izgubili. Dok je trajalo vreme milosti bili su zaslepljeni sotonskim obmanama, nalazili su opravdanje za svoje grešne puteve. Bogati su se ponosili svojom nadmoćnošću nad onima koji su imali manje sreće, iako su svoje bogatstvo stekli kršenjem Božjeg zakona! Propuštali su da nahrane gladne, da odenu gole, da postupaju pravedno, da vole milost. Trudili su se da uzdignu sebe, da zadobiju poštovanje svojih bližnjih. Sada su lišeni svega što ih je činilo velikim, ostavljeni su nemoćni i bez odbrane. Sa užasom posmatraju uništenje idola koje su cenili više od svoga Stvoritelja. Prodali su svoju dušu za zemaljska bogatstva i uživanja, a nisu ni pokušali da se obogate u Bogu. Tako se dogodilo ono što je moralo da se dogodi: život im je postao promašen, njihova zadovoljstva pretvorila su se u gorčinu, njihova blaga propala. Celokupni životni dobitak nestao je u jednom trenutku. Bogati jadikuju nad svojim uništenim palatama, nad svojim rasutim zlatom i srebrom. Ali, njihovo jadikovanje je utihlo iz straha da će propasti zajedno sa svojim idolima.

Bezakonici su puni žalosti, ne zato što su zanemarili Boga i svoje bližnje, već zato što je Bog pobedio. Oni jadikuju nad posledicama; ali ne kaju se zbog svoje bezbožnosti. Poslužili bi se svakim sredstvom da pobeđu, samo kada bi mogli!

Svet posmatra one kojima se rugao, koje je ismejavao, koje je želeo da uništi, kako neozleđeni prolaze kroz epidemije, oluje i zemljotrese. Onaj isti koji je za prestupnike svoga Zakona oganj koji proždire, svom narodu predstavlja siguran zaklon.

Propovednik koji je žrtvovao istinu da bi zadobio ljudsku naklonost, sada prepoznaje karakter i uticaj svoga propovedanja. Oko Sveznajućega očigledno ga je pratilo dok je stajao za propovedaonicom, dok je hodao ulicama, dok se mešao sa ljudima u najrazličitijim životnim okolnostima. Svako osećanje njegove duše, svaki napisani red, svaka izgovorena reč, svako delo kojim je navodio ljude da se oslone na laž, sve to je poslužilo kao posejano seme; a sada, u nesrećnim, izgubljenim dušama koje gleda oko sebe, mogao je da vidi žetvu.

Gospod kaže: „Jer leče rane kćeri naroda mojega ovlaš, govoreći: mir, mir, a mira nema.“ (Jeremija 8,11) „Jer žalostiste lažju srce pravednika, kojega ja ne ožalostih, i krepiste ruke bezbožnika da se ne vrati sa zloga puta da se sačuva u životu.“ (Jezekilj 13,22)

„Teško pastirima koji potiru i razmeću stado paše moje!... Evo, ja ću vas obići za zloću dela vaših!“ „Ridajte, pastiri, i vičite i valjajte se po prahu, glavari stada, jer se navršile vaši dani da budete poklani i da se razaspete... I neće biti utočišta pastirima, ni izbavljenja glavarima od stada.“ (Jeremija 23,1.2; 25,34.35)

Propovednici i narod uviđaju da nisu uspeli da uspostave pravilan odnos sa Bogom. Vide da su se pobunili protiv Začetnika svakog pravednog i dobrog zakona, da je potiskivanje božanskih propisa dovelo je do pojave hiljade zala, do nesloge, mržnje, bezakonja, sve dok Zemlja nije postala veliko poprište sukoba, kaljuga pokvarenosti. To je slika koje sada postaju svesni svi oni koji su odbacili istinu i izabrali zabludu. Nijedan jezik ne može izraziti čežnju kojom neposlušni i neverni sada čežnu za onim što su zauvek izgubili – za večnim životom. Ljudi koje je svet obožavao zbog njihovih sposobnosti i njihove rečitosti, sada sve to vide u pravoj svetlosti. Shvataju šta su prestupom izgubili, i zato padaju pred noge onih čiju su vernost prezirali i ismejavali i priznaju da ih je Bog voleo.

Narod uviđa da je bio zaveden. Ljudi optužuju jednu druge da su krivi za propast, ali svi se ujedinjavaju u upućivanju najgorčnijih optužbi protiv svojih propovednika. Neverni pastiri su im govorili ono što su želeli da čuju, navodili su svoje slušaoce da odbace Božji zakon i da progone one koji su želeli da ga poštuju. Sada, obuzeti očajanjem, ovi učitelji priznaju pred svetom svoje delo prevare. Mnoštvo, puno gneva, uzvikuje: „Mi smo izgubljeni, a vi ste uzrok naše propasti“, i okreće se protiv svojih lažnih pastira. Upravo oni koji su se nekada najviše divili svojim učiteljima, sada ih obasipaju najgorim kletvama. Iste ruke koje su ih nekada ukrašavale vencima sada su podignute da ih unište. Mačevi isukani da pobiju Božji narod, sada se okreću protiv njegovih neprijatelja. Na sve strane su sukobi i krvoprolića.

„Proći će graja do kraja zemlje, jer raspru ima Gospod s narodima; sudi se sa svakim telom, bezbožnike će dati pod mač, govori Gospod.“ (Jeremija 25,31) Već šest hiljada godina traje velika borba između dobra i zla. Božji Sin i Njegovi nebeski vesnici sukobljavali su se sa silama Zloga, u želji da opomenu, prosvetle i spasu sinove ljudske. Sada su svi već opredeljeni, bezakonici su se potpuno ujedinili sa sotonom u njegovom ratu protiv Boga. Došlo je vreme da Bog odbrani autoritet svoga pogaženog Zakona. Sada se borba ne vodi samo sa sotonom, već i sa ljudima. „Jer raspru ima Gospod s narodima... bezbožnike će dati pod mač.“

Znak oslobođenja stavljen je na one „koji uzdišu i ridaju radi svih gadova što se čine“. Anđeo smrti sada izlazi, anđeo koga prorok Jezekilj u viđenju gleda kao grupu ljudi naoružanih smrtonosnim oružjem kojima je izdata naredba: „Starce i mladiće, i devojke i decu i žene pobijte da se istrebe; ali na kome god bude znak, k njemu ne pristupajte, a počnite od moje svetinje!“ Prorok naglašava: „I počese od starešina što bejahu pred domom.“ (Jezekilj 9,1-6) Delo uništenja počinje od onih koji su sebe proglašavali duhovnim čuvarima naroda. Lažni stražari prvi treba da padnu. Nema nikoga da ih poštedi, nikoga da se na njih sažali. Ljudi, žene, devojke i mala deca – svi će zajedno propasti.

„Jer, gle, Gospod izlazi iz mesta svojega da pohodi stanovnike zemaljske za bezakonje njihovo, i zemlja će otkriti krvi svoje i neće više pokrivati pobijenih svojih.“ (Isaija 26,21) „A ovo će biti zlo kojim će Gospod udariti sve narode koji bi vojevali na Jerusalim: telo će svakome posahnuti dok još stoji na nogama; oči će svakome posahnuti u rupama svojim; i jezik će svakome posahnuti u ustima. I u to će vreme biti velika smetnja među njima od Gospoda i hvataće jedan drugoga za ruku, i ruka će se jednoga podizati na ruku drugoga.“ (Zaharija 14,12.13) U strašnom sudaru svojih žestokih strasti, usred užasnog izlivanja Božjeg gneva nepomešanog s milošću, ginu grešni stanovnici Zemlje

– sveštenici, glavari, narod, bogati i siromašni, ugledni i prezreni. „U onaj će dan biti od kraja do kraja zemlje pobijeni od Gospoda, neće biti oplakani, niti će se pokupiti i pogrepsti, biće gnoj po zemlji.“ (Jeremija 25,33)

Prilikom Hristovog dolaska bezakonici će biti izbrisani sa lica cele Zemlje – pobijeni duhom usta Njegovih i uništeni sjajem slave Njegove. Hristos će povesti svoj narod u Božji grad, a Zemlja će ostati pusta, bez stanovnika. „Gle, Gospod će isprazniti zemlju, i opustiće je, prevrnuće je i rasejati stanovnike njezine.“ „Sasvim će se isprazniti zemlja, i sasvim će se opleniti. Jer Gospod reče ovu reč.“ „Jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidoše zavet večni. Zato će prokletstvo proždreti zemlju, i zatrće se stanovnici njezini; zato će izgoreti stanovnici zemaljski.“ (Isaija 24,1.3.5.6)

Cela Zemlja izgledaće kao nenastanjena pustinja. Razvaline gradova i sela, uništenih zemljotresom, izvaljeno drveće, stene izbačene iz mora ili iz same Zemlje, rasejane su po njenoj površini, dok ogromne raseline obeležavaju mesta sa kojih su planine bile pomerene iz svojih temelja.

A onda se događa ono što je simbolički bilo prikazano poslednjom svečanom službom na Dan pomirenja: Kada bi služba u svetinji nad svetinjama bila završena, kada bi gresi Izrailja bili uklonjeni iz Svetilišta krvlju žrtve za greh, jarac za Azazela bio bi živ doveden pred Gospoda, a onda bi u prisustvu celog zbora poglavar sveštencički izgovorio nad njim „sva bezakonja sinova Izrailjevih i sve prestupe njihove u svim gresima njihovim, metnuvši ih na glavu jarcu“ (3. Mojsijeva 16,21) Na sličan način, kada delo pomirenja u nebeskom Svetilištu bude dovršeno, onda će u prisutnosti Boga, nebeskih anđela i mnoštva otkupljenih, gresi Božjeg naroda biti preneseni na sotonu; koji će biti proglašen krivim za sva zla na koja ga je nagovorio. Kao što je jarac za Azazela bio prognan u nenastanjenu zemlju, tako će i sotona biti prognan na opustošenu Zemlju, u nenastanjenu i голу pustinju.

Pisac Otkrivenja nagoveštava sotonino progonstvo i stanje haosa i pustoši u koje će Zemlja biti dovedena, i objavljuje da će to stanje potrajati hiljadu godina. Pošto je opisao prizor Gospodnjeg drugog dolaska i uništenja bezakonika, pisac nastavlja svoje proricanje: „I videh anđela gde silazi s neba, koji imaše ključ od bezdana i verige velike u svojoj ruci, i uhvati aždahu, stari zmiju, koja je đavo i sotona, i svezala je na hiljadu godina, i u bezdan baci je, i zatvori je, i zapečati nad njom, da više ne prelašćuje naroda, dok se ne navrši hiljada godina; i potom valja da bude odrešena na malo vremena.“ (Otkrivenje 20,1-3)

Iz drugih biblijskih tekstova vidljivo je da izraz „bezdan“ predstavlja Zemlju u stanju haosa i tame. Kada govori o stanju Zemlje „u početku“, biblijski izveštaj kaže: „A Zemlja beše pusta i bez oblička, i tama beše nad bezdanom.“ (1. Mojsijeva 1,2. ovde je upotrebljena jevrejska reč koja je u Septuaginti, grčkom prevodu Staroga zaveta, prevedena istom rečju koja se pojavljuje u Otkrivenju 20,1-3) Proročanstvo nagoveštava da će Zemlja, makar delimično biti vraćena u to isto stanje. Gledajući unapred veliki dan Gospodnji, prorok Jeremija izjavljuje: „Pogledah na zemlju, a gle, bez oblička i pusta; i na nebo, svetlosti njegove nema. Pogledah na gore, a gle, tresu se i svi humovi drmajaju se. Pogledah, a gle, nema čoveka, i sve ptice nebeske odletele. Pogledah, a gle, Karmil je pustinja i svi gradovi njegovi oboreni od Gospoda, od žestokoga gneva njegovog.“ (Jeremija 4,23-26)

I tu treba da bude stan sotone i njegovih zlih anđela u razdoblju od hiljadu godina. Ograničen na Zemlju, neće više imati mogućnosti da odlazi na druge svetove i uznemirava one koji nikada nisu zgrešili. U tom smislu je okovan; više nema nikoga nad kojim bi mogao da pokazuje svoju

vladarsku moć. Biće mu potpuno onemogućeno da nastavi svoje delo obmane i razaranja, koje je tokom tolikih stoleća predstavljalo jedini izvor njegove radosti.

Prorok Isaija, gledajući unapred na vreme sotoninog zatočenja, uzvikuje: „Kako pade s neba, zvezdo danice, kćeri zorina? Kako se obori na zemlju koji si gazio narode? A govorio si u srcu svome: izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj, na strani severnoj... izjednačiću se s Višnjim. A ti se u pakao vrže, u dubinu grobnu! Koji te vide pogledaće na te, i gledaće te, govoreći: to li je onaj koji je tresao zemlju, koji je drmao carstva, koji je vasionu obraćao u pustinju, i gradove njezine raskopavao? Roblje svoje nije otpuštao kućama!“ (Isaija 14,12-17)

Sotonino delo pobune u razdoblju od šest hiljada godina učinilo je „da Zemlja drhti“. On je zaista pretvarao zemlju „u pustinju“ i „gradove njezine raskopavao“! I nije „otpuštao roblje svoje kućama“! U njegovoj tamnici šest hiljada godina robovali su pripadnici Božjeg naroda i on bi ih zauvek držao kao svoje zarobljenike, da Hristos nije razlomio njihove okove i oslobodio zatvorenike.

Čak su se i grešnici sada našli izvan njegove vlasti, i on zajedno sa svojim zlim anđelima ostaje da razmišlja o posledicama prokletstva koje je doneo greh. „Svi carevi narodni, svekoliki, leže slavno, svaki u svojoj kući (grobu), ali ti se izbaci iz groba svojega, kao gadna grana... nećeš se udružiti s njima pogrebom, jer si zemlju svoju zatro, narod si svoj ubio.“ (Isaija 14, 18-20)

Sotona će hiljadu godina lutati tamo-amo opustošenom zemljom da posmatra posledice svoje pobune protiv Božjeg zakona. Biće to za njega vreme velike patnje. Njegov život, od trenutka njegovog pada ispunjen neprestanom aktivnošću, uskraćivao mu je priliku da razmišlja, ali sada lišen svoje snage, prepušten je razmišljanju o ulozi koju je preuzeo od prvog dana svoje pobune protiv Božje vladavine na Nebu i da užasnut, dršćući gleda u strašnu budućnost u kojoj će morati da strada zbog svih zala koja je učinio, i da primi kaznu zbog svih greha na koje je druge naveo.

Božji narod primiće vest o zatvaranju sotone sa radošću i veseljem. Prorok kaže: „I kada te smiri Gospod od truda tvogaja i od muke i od ljutoga ropstva u kojem si robovao, tada ćeš izvoditi ovu priču o caru vavilonskom (koji predstavlja sotonu), i reći ćeš: kako nesta nastojnika?... Slomi Gospod štap bezbožnicima, palicu vladaocima, koja je ljuto bila narode bez prestanka i gnevno vladala nad narodima, i gonila nemilice.“ (Isaija 14,3-6)

U toku ovih hiljadu godina između prvog i drugog vaskrsenja, održava se sud nad bezakonicima. Apostol Pavle govori o sudu kao o događaju koji se odigrava posle drugog Hristovog dolaska. „Zato ne sudite ništa pre vremena, dokle Gospod ne dođe, koji će izneti na videlo što je sakriveno u tami i objaviće savete srdačne.“ (1. Korinćanima 4,5) Danilo objavljuje da se u trenutku kada se Starac pojavljuje održava „sud svecima Višnjega“ (Danilo 7,22). Međutim, sada pravedni već vladaju kao carevi i sveštenici Bogu svojem. U Otkrivenju Jovan kaže: „I videh prestole i sedahu na njima, i dade im se sud.“ „Nego će biti sveštenici Bogu i Jagnjetu i carovaće s njime hiljadu godina.“ (Otkrivenje 20,4.6) Upravo u to vreme, kao što Pavle proriče, „sveti će suditi svetu“ (1. Korinćanima 6,2). Zajedno sa Hristom, sudiće bezakonicima, upoređujući njihova dela sa Knjigom zakona, Biblijom, i odlučivati o svakom slučaju na osnovu dela učinjenih u telu. Tako će kazna koju će bezakonicima morati da pretrpe biti odmerena prema njihovim delima; i biće zabeležena pored njihovog imena u Knjizi smrti.

I sotoni i njegovim anđelima sudiće Hristos sa svojim narodom. Pavle kaže: „Ne znate li da ćemo anđelima suditi?“ (1. Korinćanima 6,3) A Juda izjavljuje da se „anđeli, koji ne održaše svoga

starešinstva, nego ostaviše svoj stan, čuvaju u večnim okovima pod mrakom za sud velikoga dana“.
(Juda 6)

Na kraju hiljadu godina dogodiće se drugo vaskrsenje. Tada će bezakonici biti podignuti iz svojih grobova i pojaviti se pred Bogom da prime kaznu koja im je određena. Jovan, pisac Otkrivenja, pošto je opisao vaskrsenje pravednika, nastavlja: „A ostali mrtvaci ne oživeše dokle se ne svrši hiljada godina.“ (Otkrivenje 20,5) Isaija kaže, govoreći o bezakonicima: „Skupiće se kao što se skupljaju sužnji u jamu, i biće zatvoreni u tamnicu, i posle mnogo vremena biće pohođeni.“ (Isaija 24,22)

14. BORBA JE ZAVRŠENA

Posle hiljadu godina Hristos se ponovo vraća na Zemlju. Prati ga mnoštvo otkupljenih i povorka anđela. Dok silazi sa zastrašujućim veličanstvom, zapoveda umrlim bezakonicima da ustanu i prime svoju kaznu. Oni ustaju kao moćna armija, bezbrojni kao pesak na morskoj obali. Kakve li razlike između njih i onih koji su ustali u prvom vaskrsenju! Pravedni su bili odeveni u besmrtnu mladost i lepotu. Bezakonici nose tragove bolesti i smrti.

Svako oko u tom bezbrojnom mnoštvu vidi slavu Božjega Sina. Bezbrojne čete bezakonika jednoglasno izvikuju: „Blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje!“ Međutim, ljubav prema Isusu nije ih navela da izgovore ove reči! Sila istine istisnula je ovaj neželjeni uzvik s njihovih usana. Kao što su otišli u grobove, tako su izašli iz njih, noseći isto neprijateljstvo i isti duh pobune protiv Hrista. Njima neće biti dato neko novo vreme milosti da poprave greške iz svog prošlog života. Time niko ništa ne bi dobio. Ceo život proveden u prestupima nije omekšao njihovo srce. Neko novo vreme milosti, koje bi im bilo dato, bilo bi provedeno kao i prvo u pokušajima da izbegnu Božje zahteve i u raspirivanju buntovništva protiv Njega.

Hristos se spušta na Maslinsku goru, odakle se posle vaskrsenja uzneo i odakle su anđeli ponovili obećanje o Njegovom povratku. Prorok kaže: „Doći će Gospod Bog moj, i svi će sveti biti s tobom!“ „I noge će njegove stati u taj dan na gori Maslinskoj, koja je prema Jerusalimu s istoka, i gora će se Maslinska raspasti po sredi ... da će biti prodol vrlo velika.“ „I Gospod će biti car nad svom zemljom, u onaj dan biće Gospod jedan, i ime njegovo jedno.“ (Zaharija 14,5.4.9) Kada se Novi Jerusalim u svom blistavom sjaju, bude spustio s Neba, zaustaviće se na mestu koje je bilo očišćeno i pripremljeno za njega. Hristos, zajedno sa svojim narodom i anđelima, ući će u Sveti grad.

Sotona se sada priprema da uđe u poslednju veliku bitku za prevlast. Dok je bio lišen svoje snage i onemogućen u svom delu obmane, knez zla osećao je jad i potištenost, ali kada su mrtvi grešnici ustali iz svojih grobova i kada je video nepregledno mnoštvo na svojoj strani, njegove nade su oživele i odlučio je da ne odustane od dalje borbe. Sve armije izgubljenih prikupiće pod svoju zastavu i pokušaću da uz njihovu pomoć ostvari svoje planove. Grešnici se nalaze u sotoninoj vlasti. Odbacujući Hrista, prihvatili su vladavinu svog pobunjenog vođe. Spremni su da prihvate njegove predloge i izvrše njegove naloge. Ipak, veran svom ranijem lukavstvu, on i dalje ne priznaje da je sotona. Tvrdi da je knez, zakoniti vlasnik ovoga sveta, i da mu je nasledstvo nezakonito oduzeto. Svojim obmanutim podanicima predstavlja se kao izbavitelj, uverava ih da ih je njegova moć pozvala iz grobova i da će ih uskoro oslobodi ti naj su rovi je tirani je. Sotona čini čuda da potvrdi svoje izjave, jer Hristos nije na vidiku. On čini da slabi postanu jaki, nadahnjuje sve bezakonike svojim duhom i svojom energijom. Predlaže da ih povede na logor svetih, da zauzmu Sveti grad. S paklenim uživanjem pokazuje nebrojene milione uskrslih iz grobova i izjavljuje da je kao njihov vođa potpuno sposoban da zauzme Grad, i povrati svoj presto i svoje carstvo.

U ovom mnoštvu nalaze se i predstavnici dugovečnog naraštaja koji je živio pre Potopa; ljudi gorostasnog rasta i blistavog razuma, koji su, pokorivši se vlasti palih anđela, posvetili sve svoje sposobnosti i znanje nastojanju da uzdignu sami sebe, ljudi čija su sjajna umetnička dela navela svet da obožava njihovu genijalnost, ali koji su svojom surovošću i štetnim pronalascima pokvarili Zemlju i uništili božanski lik na njoj, tako da je Bog bio primoran da ih ukloni sa lica Zemlje. Tu su carevi i vojskovođe koji su pokorili mnoge narode, hrabri ljudi koji nikada nisu izgubili nijednu bitku, oholi, častoljubivi ratnici od čijeg su približavanja carstva drhtala. Iz grobova su ustali

nepromenjeni. Kada su oživeli, nastavili su u mislima tamo gde je ih je smrt prekinula. Nadahnuti su istom željom da porobljavaju kao i onda kada su pali na bojnopolju.

Sotona se prvo savetuje sa svojim anđelima, a onda i s carevima, osvajačima i moćnicima. Oni odmeravaju snagu i mnoštvo na svojoj strani, i izjavljuju da je armija u Gradu mala u poređenju s njihovom, i da može biti savladana. Stvaraju planove kako da preuzmu bogatstva i slavu Novog Jerusalima. Svi odmah počinju da se pripremaju za bitku. Vešti majstori izrađuju ratna oruđa. Vojni zapovednici, poznati po svojim uspesima, organizuju mnoštvo ratobornih ljudi u vojne formacije.

Konačno se izdaje zapovest za pokret, i bezbrojno mnoštvo polazi – armija kakvu nikada do tada nisu prikupili zemaljski osvajači, kakvu ni sjedinjene snage svih vekova, otkako je započeo rat na Zemlji, nikada nisu pokrenule. Sotona, najmoćniji od svih ratnika, predvodi, a njegovi anđeli ujedinjuju svoje snage za ovu konačnu bitku. Carevi i ratnici su u njegovoj pratnji, a mnoštvo sledi podeljeno u bezbrojne čete, svaka sa svojim posebnim zapovednikom. S vojničkom tačnošću, njihovi zbijeni redovi napreduju prema Božjem gradu preko Zemljine neravne i razorene površine. Na Isusovu zapovest, vrata Novog Jerusalima se zatvaraju, a sotonine armije opkoljavaju grad i spremaju se za napad.

Hristos se sada ponovo pojavljuje na vidiku svojim neprijateljima. Visoko iznad grada, na temeljima od blistavog zlata, nalazi se presto, visok i uzdignut. Na prestolu sedi Božji Sin, a oko Njega su podanici Njegovog carstva. Moć i veličanstvo Isusa Hrista nijedan jezik nije u stanju da opiše, nijedno pero da prikaže. Slava Večnoga Oca okružuje Sina. Sjaj Njegove prisutnosti ispunjava Božji Grad, i razliva se izvan njegovih zidova, preplavljujući celu Zemlju svojim zracima.

Najbliži prestolu su oni koji su nekada bili revnosni u radu za sotonu i koji su, kao glavna istrgnuta iz ognja, u dubokoj i vatrenoj odanosti sledili svoga Spasitelja. Tu su i oni koji su usred laži i neverstva usavršili svoj hrišćanski karakter, oni koji su poštovali Božji zakon, kada ga je hrišćanski svet proglašavao nevažecim, i milioni onih koji su tokom svih vremena pretrpeli mučeničku smrt zbog svoje vere. Iza njih je „narod mnogi, kojega ne može niko izbrojiti, od svakoga kolena i jezika, naroda i plemena, stajase pred prestolom, obučen u haljine bele, i palme u rukama njihovim.“ (Otkrivenje 7,9) Njihova borba je završena, njihova pobeda sigurna. Oni su svoju trku završili i dobili nagradu. Palmove grančice u njihovim rukama predstavljaju simbol njihove pobede, a bela odeća, znak savršene Hristove pravednosti, sada je postala i njihova.

Otkupljeni udružuju glasove u pesmi hvale koja nekoliko puta odjekuje nebeskim prostranstvima: „Spasenje Bogu našem koji sedi na prestolu i Jagnjetu!“ (Otkrivenje 7,10) Anđeli i serafimi sjedinjuju svoje glasove u obožavanju. Pošto su se otkupljeni uverili u sotoninu moć i zloćudnost, uvideli su, kao nikada do tada, da ih nikakva sila osim Hristove ne bi mogla učiniti pobednicima. U celom tom blistavom mnoštvu spasenih nema nijednoga koji bi svoje spasenje pripisao sebi, koji bi pomislio da je pobedio svojom silom i dobrotom. Oni ne spominju ništa od svega što su učinili ili pretrpeli; tema svake pesme, sadržina svake himne je ista: Spasenje Bogu našem i Jagnjetu!

Konačno krunisanje Božjeg Sina obavljeno je u prisutnosti okupljenih stanovnika Zemlje i Neba. A onda, Car nad carevima zaogrnut uzvišenim veličanstvom i silom, izriče presudu nad pobunjenicima protiv svoje vladavine, izriče pravdu nad onima koji su prestupili Njegov zakon i tlačili Njegov narod. Božji prorok kaže: „I videh veliki beli presto i onoga što seđaše na njemu od čijeg lica bežaše nebo i zemlja, i mesta im se ne nađe. I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom i knjige se otvoriše i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim.“ (Otkrivenje 20,11.12)

Čim se knjige izveštaja budu otvorile, čim Isusovo oko bude pogledalo bezakonike, oni će postati svesni svakog greha koji su učinili. Videće tačno gde je njihova noga skrenula s puta neporočnosti i svetosti, i dokle su ih njihova oholost i buntovnost odvele u kršenju Božjeg zakona. Zavodnička iskušenja koja su prizivali svojom popustljivošću prema grehu, zloupotrebjeni blagoslovi, prezreni Božji glasnici, odbačene opomene, nepokajano srce – sve to, kao da je napisano ognjenim slovima, pojaviće im se pred očima.

Iznad prestola pojaviće se krst; i kao u panoramskom prikazu pojaljivaće se i prizori Adamovog iskušenja i pada, i svega što se događalo prilikom velikog plana spasenja. Spasiteljevo skromno rođenje, Njegovo detinjstvo u jednostavnosti i poslušnosti, Njegovo krštenje u Jordanu, post i kušanje u pustinji, Njegova javna služba, koja je pred ljudima otkrivala najdragocenije nebeske blagoslove, dani ispunjeni delima ljubavi i milosti; noći provedene na molitvi i bdenju u planinskoj samoći zavere iz zavisti, mržnje i zlobe kojima su ljudi uzvraćali Njegova dobročinstva, strašna, nedokučiva duševna borba u Getsimaniji kada se lomio pod teškim teretom greha celoga sveta, izdajničko predavanje u ruke krvožednoj gomili, strašni događaji u toku te noći užasa – kada su bespomoćnog Zatvorenika, koga su ostavili Njegovi voljeni učenici, grubo provodili ulicama Jerusalima; kada su Božjega Sina likujući izvodili pred Anu, dovodili u palatu poglavara svešteničkog, u Pilatovu sudnicu, pred podlog i surovog Iroda, kada su Ga ismejivali, vređali, mučili i osudili na smrt – sve to biće živo prikazano.

A onda će se pred uzdrhtalim mnoštvom pokazati završni prizori – strpljivi Paćenik koji korača prema Golgoti; Knez Neba koji visi na krstu, oholi sveštenici i podrugljiva gomila koji se smeju Njegovoj samrtnoj borbi, natprirodna tama, uskoledana zemlja, odvaljene stene, otvoreni grobovi, sve čime je bio obeležen trenutak kada je Otkupitelj sveta dao svoj život.

Strašni prizori su prikazani izgleda upravo onako kako su se i odigrali. Sotona, njegovi anđeli i njegovi podanici nemaju snage da odvrate pogled od slike koja prikazuje njihovo delo. Svaki učesnik seća dela koje je učinio. Irod, koji je pobio nevinu decu u Vitlejemu s ciljem da uništi Cara Izrailjevog, podmukla Irodijada, na čijoj duši leži krv Jovana Krstitelja, slabi, prevrtljivi Pilat, podrugljivi vojnici, sveštenici i glavari, kao i gnevna gomila koja viče: „Krv njegova na nas i na decu našu“, svi uviđaju veličinu svoje krivice. Uzaludno pokušavaju da se sakriju od božanskog dostojanstva Njegovog lica, koje sjajem nadmašuje slavu Sunca, dok otkupljeni stavljaju svoje krune pred Spasiteljeve noge, uzvikujući: „On je umro za mene!“

U otkupljenom mnoštvu nalaze se i Hristovi apostoli: hrabri Pavle, vatreni Petar, voljeni Jovan pun ljubavi, njihova iskrena braća, a s njima i mnoštvo mučenika; dok se izvan zidova, zajedno sa svim što je sramno i nečisto, nalaze oni koji su ih progonili, zatvarali i ubijali. Tu je Neron, okrutno i poročno čudovište, koji posmatra radost i oduševljenje onih koje je nekada mučio i u čijem je najtežem bolu nalazio sotonsko uživanje. I Njegova majka je prisutna da vidi rezultate svoga posla, da vidi kako su zloćudni pečat, koji je utisnula u karatker svoga sina i nesavladive strasti koje je svojim uticajem i primerom podržavala, doneli kao plod zločine od kojih je drhtao svet.

Tu su i papski sveštenici i prelati, koji su sebe proglašavali Hristovim predstavnicima, iako su se služili mučilištima, lomačama i tamnicama da ovladaju savešću Njegovog naroda. Tu su i oholi pontifeksi koji su sebe uzdizali iznad Boga i usuđivali se da menjaju zakon Najvišega. Ti samozvani crkveni oci moraće da polože račun pred Bogom, račun koji bi rado izbegli. Prekasno su uvideli da Sveznajući revnuje za svoj Zakon i da neće ni na koji način opravdati krivoga. Shvataju sada da Hristos izjednačava svoje interese s interesima svoga napaćenog naroda, i osećaju moć Njegovih reči: „Kada učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste!“ (Matej 25,40)

Ceo grešni svet stoji pred Božjom sudijskom stolicom optužen da je izdao nebesku vlast. Grešnici nemaju nikoga da zastupa njihov slučaj, a presuda na večnu smrt zato im je izrečena.

Svima postaje jasno da plata za greh nije željena nezavisnost i večni život, već robovanje, propadanje, i smrt. Bezakonici vide šta su izgubili svojim pobunjeničkim životom. Oni su prezreli večnu i od svega važniju slavu, kada im je bila ponuđena, a kako im poželjna sada izgleda! „Sve to“, uzvikuje izgubljena duša, „mogla sam imati, ali odlučila sam da to udaljim od sebe! O, kakve li neshvatljive zaslepljenosti! Zamenila sam mir, sreću i čast za bedu, sramotu i očajanje!“ Svi uviđaju da je njihovo isključenje sa Neba pravedno. Svojim životom oni kao da su govorili: „Ne želimo da taj Čovek (Isus) vlada nad nama!“

Grešnici, kao u zanosu, prate krunisanje Božjeg Sina. U Njegovim rukama vide ploče Božjeg zakona, pravila koja su prezirali i prestupali. Gledaju izlive divljenja, ushićenja i obožavanja iz redova spasenih, i dok melodije pesama dopiru do mnoštva izvan zidina, svi jednoglasno uzvikuju: „Velika su i divna dela tvoja, Gospode Bože Svedržitelju, pravedni su i istiniti putevi tvoji, care svetih“ (Otkrivenje 15,3), i padajući ničice, obožavaju Kneza života.

Sotona zanemeeo posmatra slavu i veličanstvo Isusa Hrista. On, koji je nekada bio heruvim zaklanjač, seća se odakle je pao. Blistavi serafim, „sin zore“; koliko se promenio, koliko se pokvario! Zauvek je isključen iz Saveta u kome je nekada bio poštovan. Sada vidi drugoga kako stoji u Očevoj blizini i zaklanja Njegovu slavu. Vidi kako jedan anđeo visokog rasta i veličanstvene pojave stavlja krunu na Hristovu glavu, i zna da je uzvišeni položaj toga anđela mogao da pripadne njemu.

Oživljavajući sećanje, vraća se na mesto svoje nevinosti i neporočnosti, seća se mira i spokojstva koje je uživao, sve dok se nije prepustio gundanju protiv Boga, zavisti protiv Hrista. Njegove optužbe, njegova buntovnost, njegove obmane, kojima je zadobijao naklonost i podršku anđela, njegova tvrdovrata upornost da ne popravi svoju grešku, kada mu je Bog ponudio oprostjenje – sve mu se to živo vraća u sećanje. Razmatrao je i svoje delovanje među ljudima i njegove posledice – neprijateljstvo čoveka prema čoveku, užasno uništavanje života, podizanje i propadanje carstava, obaranje prestola, neprestano smenjivanje pobuna, sukoba i revolucija. Seća se svojih upornih napora da spreči Hristovo delo, i da sve dublje obori čoveka. Uviđa da su njegove paklene zavere bile nemoćne da unište one koji su se oslanjali na Isusa. Dok posmatra svoje carstvo, plodove svojih napora, vidi samo poraze i propast. Naveo je mnoštvo da poveruje da će im Božji grad pasti u ruke kao lak plen; ali dobro zna da nije tako. U velikoj borbi, uvek je bio pobeđivan i prisiljavan na odstupanje. Moć i veličanstvo Večnoga veoma je dobro upoznao.

Cilj velikog buntovnika oduvek je bio da opravda sebe i dokaže da je božanska uprava izazvala pobunu. U želji da to postigne, naprezao je sve sile svoga divovskog razuma. Radio je promišljeno i sistematski i sa začuđujućim uspehom, navodeći nepregledno mnoštvo da prihvati njegovo objašnjenje velike borbe koja se vodi tako dugo. Hiljadama godina ovaj veliki zaverenik podmetao je laž umesto istine. Međutim, sada je došlo vreme da pobuna bude konačno slomljena i da sotonina istorija i karakter budu obelodanjeni. U svom poslednjem velikom naporu da Hrista zbaci s prestola, da uništi Njegov narod i zauzme Božji grad, veliki varalica potpuno se razotkrio. Oni koji su se sjedinili s njim, shvatili su da je njegovo delo doživelo potpuni poraz, i Hristovi sledbenici i verni anđeli sagledali su u punoj svetlosti njegove spletke protiv Božje vladavine. Tako je postao predmet sveopšteg prezira.

Sotona je shvatio da ga je njegova svojevolska pobuna onesposobila za Nebo. On je uvežbao svoje snage za rat protiv Boga; nebeska neporočnost, mir i sklad za njega bi predstavljali najstrašnije mučenje. Njegove optužbe protiv Božje milosti i pravednosti sada su ućutkane. Sramota koji je

pokušao da prebaci na Gospoda potpuno je pala na njega. Zato se sada klanja i priznaje pravednost svoje osude.

„Ko se neće poboj ati tebe, Gospode, i proslaviti ime tvoj e? Jer si ti jedan svet; jer će svi neznabošci doći i pokloniti se pred tobom, jer se tvoji sudovi javiše.“ (Otkrivenje 15,4) Svako pitanje o istini i zabludi koja se pojavilo za vreme dugog trajanja velike borbe sada je razjašnjeno. Posledice pobune, plodovi odbacivanja božanskih pravila, sve je izloženo pogledu svih stvorenih bića. Razlika između sotonine vladavine i božanske upravi predstavljena je celom svemiru. Sotonu su osudila vlastita dela. Božja mudrost, Njegova pravednost i Njegova dobrota potpuno su odbranjene. Sada je postalo jasno da su svi Njegovi postupci u velikoj borbi bili učinjeni tako da donesu večno dobro Njegovom narodu i dobro svim svetovima koje je stvorio. „Neka te slave, Gospode, sva dela tvoja, i sveci tvoji neka te blagosiljaju.“ (Psalam 145,10) Istorija greha za svu večnost stajace kao svedočanstvo da je sa postojanjem Božjeg zakona povezana sreća svih bića koja je Bog stvorio. Sa svim činjenicama o velikoj borbi na vidiku, ceo svemir, i veran i buntovan, jednoglasno uzvikuje: „Pravedni su i istiniti putevi tvoji, care svetih!“

Pred celom svemirom jasno je predstavljena velika žrtva koju su Otac i Sin prineli za čoveka. Došlo je vreme da Hristos zauzme svoje mesto i bude proslavljen više od svakog poglavarstva i vlasti i od svakog drugog imena. Izdržao je krst i pretrpeo sramotu samo zbog radosti koja mu je bila obećana – da će mnoge sinove dovesti u slavu. Iako je žalost bila neopisivo velika, sramota neiskazana, a neuporedivo veća radost je bila i slava blistavija! Hristos sada posmatra otkupljene, obnovljene po Njegovom obličju, bića čije srce nosi savršeni otisak božanstva, svako lice savršeno odsjaja lik svoga Cara. U njima gleda plod truda svoje duše, i potpuno je zadovoljan. Glasom koji dopire do svih okupljenih pravednika i mase bezbožnika, objavljuje: „Pogledajte one koje sam otkupio svojom krvlju! Za njih sam trpeo, za njih sam umro, da u toku svih vekova večnosti mogu boraviti u mojoj prisutnosti!“ Pesme hvale uzdižu se iz mnoštva u belim haljinama koje se okupilo oko prestola: „Dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov!“ (Otkrivenje 5,12)

Sotona je bio prisiljen da prizna Božju pravednost i da se pokloni pred Hristovom premoći, ali njegov karakter ostao je nepromenjen. Duh pobune, sličan moćnoj reci, ponovo je provalio iz njega. Pun gneva, odlučio je da ne odustane od borbe i da je došlo vreme da uloži poslednji očajnički napor protiv Cara Neba. Požurio je među svoje podanike, pokušavajući da ih nadahne svoj im gnevom, da ih pokrene da pođu u bitku. Međutim, među svim bezbrojnim milionima svojih podanika, koje je naveo na pobunu, nije našao nijednoga koji je spreman da prizna njegovu vlast. Njegova moć je iscrpljena. Grešnici su obuzeti istom mržnjom prema Bogu koja ispunjava i sotonu, ali uviđaju da je njihov slučaj beznadežan, da ne mogu pobediti Gospoda. Njihov gnev protiv sotone i onih koji su mu pomagali u delu prevare zato se raspaljuje i u demonskom besu okreću se protiv njih.

Gospod kaže: „Što izjednačuješ srce svoje sa srcem Božjim, zato evo ja ću dovesti na tebe inostrance, najljuće između naroda, i oni će istrgnuti mačeve svoje na lepotu mudrosti tvoje i ubiće svetlost tvoju. Svaliće te u jamu.“ „Zatruću te između kamenja ognjenoga, heruvime zaklanjaču... baciću te na zemlju, pred careve ću te položiti da te gledaju... obratiću te u pepeo na zemlju, pred careve ću te položiti da te gledaju.... bićeš strahota i neće te biti doveka.“ (Jezekilj 28, 6-8. 16-19)

„Jer će obuća svakoga ratnika koji se bije u graji i odelo u krv uvaljano, izgoreti i biti hrana ognju.“ „Jer se Gospod razgnevio na sve narode, razljutio se na svu vojsku njihovu, zatruće ih, predaće ih na pokolj.“ „Pustiće na bezbožnike dažd od živoga ugljevlja, ognja i sumpora, i ognjeni

vetar biće im deo iz čaše.“ (Isaija 9,5; 34,2; Psalam 11,6) Oganj pada od Gospoda sa neba. Zemlja se rastaće. Oružje sakriveno u dubini Zemlje je izvučeno. Plamen koji proždire izbija iz svake razjapljene raseline. Stene su zahvaćene ognjem. Osvanuo je dan koji gori kao peć. Elementi se tope od žestoke vrućine, ali gori i Zemlja i sva dela koja su na njoj (Malahija 4,1; 2. Petrova 3,10). Površina Zemlje izgleda kao rastopljena masa – ogromno, uzavrelo ognjeno jezero. To je vreme suda i propasti bezbožnih ljudi, „jer će biti dan osvete Gospodnje, godina plaćanja, da bi se osvetio Sion“. (Isaija 34,8)

Bezakonici primaju svoju platu na Zemlji (Priče 11,31). „I svi će ponositi i svi koji rade bezbožno biti strnjika, i upaliće će ih dan koji ide, veli Gospod nad vojskama.“ (Malahija 4,1) Neki su uništeni u jednom trenutku, dok drugi pate mnogo dana. Svi su kažnjeni „po delima svojim“. Pošto su gresi pravednika položeni na sotonu, on mora da pati ne samo zbog svoje pobune, već i zbog svih greha na koje je naveo pripadnike Božjeg naroda. Njegova kazna biće mnogo teže od kazne onih koje je prevario. Kada nestanu svi koji su podlegli njegovim obmanama, on će i dalje morati da živi i pati. Plamenom očišćenja grešnici su konačno uništeni, i koren i grane – sotona kao koren, njegovi sledbenici kao grane. Izvršena je puna kazna po Zakonu, zadovoljeni su njegovi pravedni zahtevi, a Nebo i Zemlja potvrđuju Gospodnju pravednost.

Sotonino razorno delo zauvek je završeno. Šest hiljada godina provodio je svoju volju, ispunjavajući Zemlju jadom, izazivajući žalost u celom svemiru. Celokupno delo stvaranja stenjalo je i uzdisalo od muke. Sada su Božja stvorenja zauvek oslobođena njegove prisutnosti i iskušenja. „Sva Zemlja počiva i mirna je; pevaju iza glasa.“ (Isaija 14,7) Slavljeničke i pobedonosne pesme uzdižu se iz celog vernog svemira: „Aliluja, jer caruje Gospod Bog Svedržitelj!“ (Otkrivenje 19,6)

Dok je Zemlja bila obavijena ognjem uništenja, pravedni su bili sigurni u Svetom gradu. Nad onima koji su dobili deo u prvom vaskrsenju, druga smrt nema vlasti. Dok je bezakonicima kao oganj koji proždire, Bog je svome narodu Sunce i Štit (Otkrivenje 20,6; Psalam 84,11).

„I videh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše.“ (Otkrivenje 21,1) Oganj koji je uklonio bezakonike očistio je Zemlju. Svaki trag prokletstva je izbrisan. Nikakav večno razgoreli pakao neće podsećati otkupljene na strašne posledice greha.

Samo jedno jedino podsećanje ostaje: naš Otkupitelj zauvek će nositi ožiljke svoga raspeća. Na Njegovom ranjenom čelu, na Njegovom boku, na Njegovim rukama i nogama, nalaze se jedini tragovi surovog dela koje je greh obavio. Prorok, posmatrajući Hrista u Njegovoj slavi kaže: „Svetlost mu beše kao sunce, zraci izlažahu mu iz ruku, i onde beše sakrivena sila njegova.“ (Avakum 3,4) U probodenim rebrima iz kojih je potekla crvena reka koja je pomirila čoveka sa Bogom, nalazila se Spasiteljeva slava, tu je bila „sakrivena sila njegova“. „Moćan da spase“ svojom žrtvom otkupljenja, bio je moćan i da izvrši pravdu nad onima koji su prezreli Božju milost. Znaci Njegovog poniženja predstavljaju i oznake Njegove najviše časti; tokom svih beskrajnih vekova večnosti rane sa Golgote služiće Mu na slavu i objavljiivaće Njegovu moć.

„I ti, kulo stadu, steno kćeri Sionske, tebi će doći prva vlast.“ (Mihej 4,8) Došlo je vreme koje su s čežnjom očekivali sveti ljudi od vremena kada je plameni mač prvom paru preprečio put u Edem, vreme „za izbavljenje tečevine na hvalu slave njegove“. (Efescima 1,14) Zemlja koja je prvobitno bila predata čoveku kao njegovo carstvo ali koja je njegovom izdajom prešla u sotonine ruke, i koju je ovaj moćni neprijatelj tako dugo držao, vraćena je čoveku zahvaljujući planu otkupljenja. Sve što je grehom bilo izgubljeno sada je vraćeno. „Jer ovako veli Gospod... koji je sazdao zemlju, i načinio je i utvrdio, i nije je stvorio naprazno, nego je načinio da se na njoj nastava.“ (Isaija 45,18) Božja

prvobitna namera prilikom stvaranja Zemlje sada se ostvarila, kada je ona postala večno boravište otkupljenih. „Pravednici će naslediti zemlju, i živeće na njoj doveka.“ (Psalam 37,29)

Iz straha da svoje buduće nasledstvo ne shvate suviše materijalno, mnogi simbolički tumače upravo one istine koje nas upućuju da ga smatramo svojim domom. Hristos je uveravao svoje učenike da odlazi da im u kući Oca svojega pripremi stanove. Oni koji prihvataju učenje Božje Reči ne mogu ostati u neznanju, kada je u pitanju njihovo nebesko boravište. A ipak, „što oko ne vide, i uho ne ču, i u srce čoveku ne dođe, ono ugotovi Bog onima koji ga ljube“ (1. Korinćanima 2,9). Ljudski jezik nema moći da opiše nagradu koju će dobiti pravedni. Ona će biti poznata samo onima koji je budu ugledali. Nijedan smrtni um ne može da shvati slavu Božjeg raja.

U Bibliji se nasledstvo spasenih naziva „otadžbina“ (Jevrejima 11,14-16; – Čarnić). Tamo nebeski Pastir vodi svoje stado na izvore žive vode. Drvo života donosi svoje plodove svakoga meseca, a lišće toga drveta služi (za isceljenje) narodima. Tamo se nalaze i potoci koji ne presušuju, bistri kao kristal, a na njihovim obalama lelujavao drveće svojom senkom natkriljuje staze pripremljene za Gospodnje otkupljene. Tamo se široke ravnice produžuju u prekrasne brežuljke iza kojih Božje planine uzdižu svoje veličanstvene vrhove. Božji narod, koji je toliko vremena proveo kao putnik i došljak, naći će svoj dom na tim spokojnim proplancima i pored živih potoka.

„I moj će narod sedeti u mirnu stanu i u šatorima pouzdanim, na počivalištima tihim.“ „Neće se više čuti nasilje u tvojoj zemlji, ni pustošnje i potiranje na međama tvojim; nego ćeš zvati zidove svoje spasenjem i vrata svoja hvalom.“ „I oni će graditi kuće i sedeće u njima, i sadiće vinograde i ješće rod njihov. Neće oni graditi, a drugi se naseliti; neće saditi, a drugi jesti; jer će dani narodu mojemu biti kao dani drvetu, i izabranicima će mojim ovetšati dela ruku njihovih.“ (Isaija 32,18; 60,18; 65,21.22)

Tamo, „radovaće se ... pustinja i zemlja sasušena, veseliće se pustoš i procvetati kao ruža.“ „Mesto trnja niknuće jela, mesto koprive niknuće mirta, i to će biti Gospodu u slavu, za večan znak, kojega neće nestati.“ „I vuk će boraviti s jagnjetom, i ris će ležati s jaretom; tele i lavić i ugojeno živinče biće zajedno, i malo dete vodiće ih... neće uditi ni potirati na svoj svetoj gori mojoj; jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjega kao more vode što je puno.“ (Isaija 35,1; 55,13; 11,6.9)

Bol neće postojati u nebeskoj atmosferi. Tamo više neće biti suza, ni pogrebnih povorki, ni znaka žalosti. „I smrti neće biti više, ni plača ni vike... jer prvo prođe.“ „I niko od stanovnika neće reći: bolestan sam. Narodu koji živi u njemu oprostiće se bezakonje.“ (Otkrivenje 21,4; Isaija 33,24)

Tu je i Novi Jerusalim, prestoni grad proslavljene nove Zemlje, „venac u ruci Gospodnjoj, carska kruna u ruci Boga svojega.“ „I svetlost njegova beše kao dragi kamen, kao kamen jaspis svetli“. „I narodi koji su spaseni hodiće u videlu njegovu, i carevi zemaljski doneće slavu i čast svoj u u njega.“ Gospod kaže: „I ja ću se veseliti radi Jerusalima, i radovaću se radi naroda svojega!“ „Evo šatora Božjeg među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov.“ (Isaija 62,3; Otkrivenje 21,11.24; Isaija 65,19; Otkrivenje 21,3)

U Božjem gradu „noći ... neće biti“. Nikome više neće biti potreban odmor, niti će ga poželeti. Niko se više neće umarati ispunjavajući Božju volju ili odajući hvalu Njegovom imenu. Uvek ćemo osećati svežinu jutra i ona nikada neće ni prestajati. „Niti će potrebovati videla od žiška, ni videla sunčanoga, jer će ih obasjavati Gospod Bog.“ (Otkrivenje 22,5) Sunčeva svetlost biće zamenjena sjajem koji neće biti bolno zaslepljujući, ali će ipak daleko nadmašivati njegov podnevni sjaj. Božja i Jagnjetova slava ispuniće Sveti grad neprolaznom svetlošću. Otkupljeni će živeti u slavi neprolaznog dana bez sunčeve svetlosti.

„I crkve ne videh u njemu; jer je njemu crkva Gospod Bog Svedržitelj i Jagnje.“ (Otkrivenje 21,22) Božji narod ima prednost da se slobodno druži s Ocem i Sinom. „Tako sada vidimo kao kroz staklo u zagonetki.“ (1. Korinćanima 13,12) U delima prirode i Njegovim postupcima s ljudima, mi sada vidimo odraz Božjeg lika kao u ogledalu, ali tada ćemo Ga, bez tamnog vela među nama, videti licem k licu. Stajaćemo u Njegovoj prisutnosti i gledati slavu Njegovog lica.

Tamo će otkupljeni sve upoznati, kao što i sami biti poznati. (1. Korinćanima 13,12) Ljubav i naklonost, osećanja koja im je sam Bog usadio u dušu čoveka dobiće tamo svoj najlepší izraz. Neporočno druženje sa svetim bićima, skladan zajednički život sa blaženim anđelima i vernima iz svih vekova, koji su oprali i ubelili haljine svoje u krvi Jagnjetovoj, svete veze koje povezuju „svu čeljad i na nebesima i na zemlji“ (Efescima 3,15), sve to doprinosiće sreći otkupljenih.

Besmrtni umovi tamo će oduševljeno i neumorno razmišljati o čudima stvaralačke moći i tajnama otkupiteljske ljubavi. Neće tamo biti surovog, prevarljivog neprijatelja više da nas navodi da zaboravimo Boga. Svaka sposobnost će se razvijati, svaki dar povećavati. Prikupljanje znanja neće umarati um, niti iscrpljivati snagu. Tamo će najuzvišeniji poduhvati ostvarivati, najplemenitije težnje dostizati, najviše želje ispunjavati, ali i dalje će biti novih vrhova na koje se treba popeti, novih istina koje treba shvatiti, novih ciljeva koji će zahtevati ulaganje svih snaga uma i duše i tela.

Onima koje je Bog otkupio sve riznice svemira biće otvorene za istraživanje. Neopterećeni smrtnošću, oni će neumorno leteti prema dalekim svetovima – svetovima koji su duboko žalili gledajući ljudske patnje, ali i pesmama radosti pozdravljali vest o svakoj otkupljenoj duši. Deca Zemlje sa uživanjem upoznavaće radost i mudrost bezgrešnih bića. Otkrivaće riznice znanja i razumevanja, koje su stvarane vekovnim razmišljanjem o Božjim delima. Nepomućenim pogledom posmatraće slavu stvaranja – Sunca i zvezda i njihovih sistema, koji prema unapred određenom redu kruže oko Božjeg prestola. Uvideće da je na svakom stvorenom delu, od najmanjeg do najvećeg, napisano Stvoriteljevo ime, i da svako objavljuje bogatstvo Njegove moći.

Godine večnosti, dok budu prolazile donosiće sve slavnija i bogatija otkrivenja o Bogu i Hristu. Umnožavanjem znanja umnožavaće se ljubav, poštovanje i sreća. Što više budu upoznawali Boga, ljudi će se sve više i više diviti Njegovom karakteru. Isus će im otkrivati bogatstva otkupljenja i zadivljujuća dostignuća u velikoj borbi sa sotonom, a srca otkupljenih plamteće sve vatrenijom odanošću, i sve oni će sa većom radošću podizati svoje zlatne harfe; a deset tisuća puta deset tisuća i tisuću tisuća glasova sjedinjavaće se u silan hor.

„I svako stvorenje što je na nebu i na zemlji i pod zemljom i što je na moru i što je u njima, sve čuh gde govore: onome što sedi na prestolu i jagnjetu blagoslov i čast i slava i država u vek veka!“ (Otkrivenje 5,13)

Velika borba je završena. Greha i grešnika više nema. Ceo svemir je čist. Sklad i radost ispunjavaju beskrajno delo stvaranja. Od Onoga koji je sve stvorio teče život, i svetlost, i radost u sva prostranstva bezgraničnosti. Od najsitnije čestice do naj – većeg sveta, sve stvoreno, živo i neživo, u svojoj nepomućenoj lepoti i savršenoj radosti, objavljuje da je Bog Ljubav.